

Kevser Suresi

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.
Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır

ALİ KİRAZLI

İlmin Kapısı
Şah-ı Merdan
İmam Ali

KEVSER

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Yayınları: 210

Eserin Adı: İlmin Kapısı Şah-ı Merdan İmam Ali

Dizgi ve Mizanpaj: Kevser Yayınları

Tashih: Habip Coşkun

Kapak: Faruk Atlan

Baskı: Yılmaz Matbaacılık (Sertifika: 27185)

Litros Yolu 2. Matb. Sitesi 3 NB 2 Zeytinburnu

Topkapı / İstanbul Tel: 0212 493 00 85

Basım Tarihi: Ekim 2013

ISBN: 978-605-4792-05-4

Kevser Yayınları

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok.

No: 14 / 1 Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 / 555 16 66

Faks: 0212 – 631 36 01 / 555 22 12

www.kevseryayincilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
Kamil İnsan Olmak İsteyen Şah-ı Merdan'a Baksın.....	11
İmam Ali Tüm Müslümanların Velisidir	21
İmam Ali'nin Tarafı Hakkın Tarafıdır	25
İmam Ali (a.s), Evliyalar Şahıdır.....	37
İmam Ali Nerdeyse Hak Oradadır	57
İmam Ali, Kur'an İle Beraberdır	61
İmam Ali'nin Nikâhını Allah ve Melekler Kıymıştır	69
Şah-I Merdan'ı İyi Tanı, İkiliğe Düşme.....	79
İmam Ali, Haydar-I Kerrar'dır	95
İmam Ali'nin Diğer Bir Lakabı Ebu Turab'dır	111
İmam Ali İlmin Kapısıdır.....	125
İmam Ali İslam'ın Ahlakıdır	137
İmam Ali'ye (a.s) Göre İslam'da Saltanat Olmaz.....	149
İmam Ali İle Savaşmak İslam'a Karşı Savaşmaktır	159

İmam Ali'nin Muaviye'ye Çağrısı	164
Usul-i Kâfi'de Hz. Ali (a.s)	169
İlk Kurban Verilen Hz. Ali'dir	174
İmam Ali'nin (a.s) Kâbe'de Doğuşu	177
Hz. Ali'nin İlk Halife'ye Biat Meselesi	183
İmam Ali'nin Sabrı	187
Hz. Ali ve Ehlibeyt'e Karşı Kin Duyan Bazıları	190
İmam Ali'den Nükteler	195
On Dört Masum'dan Dersler	199
İmam Ali (a.s) En Büyük Sıddıktır	233
Hidayet Kapısı İmam Ali'dir	247
Allah'ı Tanımak İmam Ali'den (a.s) Derstir	257
Şah-ı Merdan'ın Vecize Sözleri	263
Bir De Kendimize Bakalım	267
İnsanı İyi Tanımadan Yaradanı Tanıyamayız	271
İmam'ın Hakkı Olan Hilafet Karşısında Sessiz Kalışı	285
Asıl Emir Sahipleri Kimlerdir?	289

ÖNSÖZ

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın adıyla

Ancak Allah'a kulluk eder ve ancak O'ndan yardım dilerim, bütün hamtlar yalnız Allah Teâla'ya mahsustur. O'ndan bizi doğrularla beraber etmesini niyaz ederim. Selam olsun Allah'ın seçkin kulları Hz. Âdem'den (a.s) Hatemu'l-Enbiya'ya (s.a.a) kadar bütün peygamberlere; selam olsun on dört masum-u paka ve selam olsun hak ve hakikat âşıkları olan Allah'ın salih kullarına.

Kalemimin ve dilimin yettiği kadarıyla Şah-ı Merdan İmam Ali'yi (a.s) anlatmaya gayret edeceğim. Ben her ne kadar şeklen olmasa da yürekleri Ehlibeyt sevgisiyle dolu bir anne babadan dünyaya gelen Ali KİRAZ'lıyım. Bin dokuz yüz seksen yılının başlarında rahmetli babamın cenazesini kaldıracak hoca bulamamıştık. O zaman kendimi sorgulamaya başladım, sözde ben bir Aleviydim. Ama kendi kendimi sorgulamaya başladım, acaba bu Alevilik nedir? Gerçek anlamda Alevi kimdir? Kafamda oluşan bu ve benzeri sorulara cevap aramaya başladım, bu nedenle araştırmaya koyuldum. Elbette bana yazar desinler diye yazmadım ve bu amaçla yazmıyorum da, sadece mensup olduğum mazlum Alevi toplumunun dertleriyle dertlendiğim için gâh konuştum gâh da kalemi elime alıp yazdım. Çünkü günlük ibadetimiz olmadığı gibi bir ce-

nazemizi bile kaldırmakta zorluk çekiyorduk, derken ilk olarak “Ehlibeyt’e Doğru” kitabım oluştu. Bana göre insanlığın tek kurtuluşu Ehlibeyt’in doğru tanınmasıyla mümkündür, o yüzden ilk kitabımı o adla adlandırımdım.

Sonra da **“Ben Bir Aleviyim”** kitabını kaleme aldım. Orada daha çok Kur’an üzerinde çalışmalarımı siz okurlarımla paylaştım. Onun devamında **“Alevilik İslam’ın Özüdür”** kitap oluştu. Çünkü gördüm ki Alevilik Hz. Ali’nin soyuna verilen bir isimdi, daha sonra Anadolu’da bize nispet verilmiştir. Anadolu’daki bilginler Anadolu’da İslam’ı yayarlarken Kur’an ve Ehlibeyt’e uyararak İslam’ı yaymışlardır. İşte bu Alevilik, İslam’ın özüdür dedik; sonra **“Gelin Canlar Bir Olalım”** kitabıyla devam ettik. Gördüm ki dinli dinsiz her kesim bizi yanlarında bir olmaya çağırıyor. Bende sorguladım ki evet, bir olmak güzel bir şeydir ama nerede bir olalım? Asıl Aleviliğimize yakışan noktada mı bir olalım yoksa hakkı inkâr edenlerle mi bir olalım? Onun devamında **“İki Emanet Olmadan Alevilik Olmaz”** kitabı oluştu. Çünkü Allah’ın Resulü Gadir-i Hum’da iki emanet bırakmış. Bunun biri Kur’an-ı Kerim, diğeri Nuh’un (a.s) gemisine benzetilen Ehlibeyt’tir. Bu ikisinin gerçek manadaki Aleviliğin olmazsa olmazlarıdır demeye çalıştık. Peşinde **“Ali’siz Alevilik Olmaz”** dedik. Çünkü bazı Alevilik iddiasında olanların Aleviliğinde ne yazık ki hem Hz. Ali, hem de onun mübarek soyundan gelen imamlar yoktur. Zaten biz Müslüman da değiliz diyorlar. Buna karşı susmak, onu kabul etmek anlamına gelirdi ki ben de susmadım ve **“Ali’siz Alevilik Olmaz”** adlı kitabımı kaleme aldım.

Evet, değerli okuyucularım, inşallah Allah’ın da izniyle bu elinizdeki yedinci kitabı da siz okurlarımla istifadesine sunabildiğim için âlemlerin Rabbi olan Allah’ıma hamt ederim O’na ne kadar şükür etsem yine de azdır.

Bu kitap evvela Çorum'da yayınlanan yerel gazetede “**Kamil insan olmak isteyen Şah-ı Merdan Hz. Ali'ye baksın**” başlığı altında yayınlandı. Şimdide yedinci kitap olarak elinizdedir. Bunları yazmamdaki yegâne gayem ülkeme, milletime, men-subu bulunduğum topluma yararlı olmaktır. Kesinlikle maksadım tefrika çıkarma ya da art niyet peşinde olmak değildir. Çünkü ben de ülkesini seven ve onun hayrını isteyen biriyim. Ama bu sevginin anlamı bile bile hakkı terk etmemi gerektirmez. Ne diyor, ne söylüyorsak sadece üzeri örtülmüş ve kül-lerle kaplanmış gerçeklerin ortaya çıkması içindir. İmamlarımızın öğretileri doğrultusunda oluşan ölçülere sadık kalarak anladığımız kadarıyla elimizden geldiği ve dilimizin döndüğü kadarıyla üzerimizdeki görevi yerine getirmeye çalışıyoruz. Bu sebeple bir beşer olan benden bilmeden hatalar sadır olursa sizlerin affını isterim. Hertürlü eleştirilerinize açığım. Umarım faydalı olurum.

Ali Kirazlı

KAMİL İNSAN OLMAK İSTEYEN ŞAH-I MERDAN'A BAKSIN

Evet, değerli kardeşlerim, muhterem can dostlarım, eğer Allah nasip ederse bu kitabımda Şah-ı Merdan İmam Aliyye'l-Murtaza'yı anlatmaya gayret edeceğim. Bu yüce insanı anlatırken her zaman hakkı üstün tutmaya, kaynağa dayalı olmayan bilgilerden kaçınmaya, kendimden herhangi bir şey katmamaya, sadece ilim ehlince itibar gören kaynaklara dayanarak ne aldıysam ve nasıl anladıysam onu siz değerli okuyucuların istifadesine sunmaya çalışacağım.

Şah-ı Merdan İmam Ali'yi (a.s) anlatmak elbette benim gibilerin kârı değildir. Ancak ben denizden bir katre verebilirim ve birazcık da olsa katkıda bulunabilirsem en mutlu insanlardan biri olurum.

Sevgili dostlarım, insanoğlunun fitratında iyi bir insan olmak için sürekli bir dürtü vardır. Bu merakı düşünürken insanlık tarihinden günümüze kadar tarihte yerini almış örnek insanlar vardır. İşte bu örnek alınması gereken insanlardan biri de Hz. Aliyye'l-Murtaza'dır. O, Şah-ı Merdan, kerem ve hikmet sahibi, anlatılması zor bir insandır. Başta Allah Teâla bazı müfessirlere göre üç yüz ayet ile onu beğenmiş ve onu yüceltmıştır. Resul-ü Ekrem onu tarif ederken buyurur ki:

“Nuh’u, İbrahim’i, Musa’yı, İsa’yı görmek isteyen Ebu Talib’in oğlu Ali’ye baksın.”

İşte sana örnek alınacak insanın en üstünü. Çünkü bu hadisten biz anlıyoruz ki İmam Ali (a.s) peygamber değildir; ama peygamberlik hariç bütün peygamberlerde olan bütün özellikleri taşıyor. Hz. Ali (a.s) kendisinin üstün olduğunu şöyle beyan etmiştir:

“Ey insanlar, beni kaybetmeden benden sorun. Geçmişte ve gelecekte ne olmuş ve ne olaksa ben bilirim. Kur’an-ı Kerim hakkında sorun bana, onun ayetleri gece mi indi yoksa gündüz mü indi? Dağda mı indi yoksa düzde mi indi? Kimler için indi? Ben bilirim.”

Masumların sözleri de aynen Kur’an ayetleri gibi tefsir edilmeli ve yorumlanmalıdır. Bu hidayet ve nur imamlarının özellikle de İmam Ali’nin (a.s) sözlerinin her kelimesi açılacak olursa sayfalar dolusu kitap oluşur. Çünkü İmam Ali’den sonra hiç kimse böyle bir söz söyleme cesaretinde bulunmamıştır. *“Beni kaybetmeden sorun benden geçmişte ve gelecekte ne varsa ben bilirim... Andolsun Allah’a ki ben göğün yollarını yerin yollarından daha iyi bilirim...”* İlim ehli olan kimseler o devirde bu kadar cesaretli sözler söylememişlerdir. Bu tür sözler Hz. Ali’den başka kimsenin kârı değildir.

Bir diğer hadiseyi şöyle yazmışlardır: Hz Ali (a.s) Ramazan ayının on sekizini on dokuza bağlayan gecenin sabahında Kufe Mescidi’nde sabah namazının nafilisinin secdesindeyken İbn Mülcem-i Muradi tarafından başından darbe almıştı. Yaşanan bu musibetin ikinci günü İmam Hasan ile İmam Hüseyin kapıda bekliyor, babalarının rahatsızlığı yüzünden kimseyi içeri almıyorlardı. Tam bu sırada Esbağ b. Nübate ısrarla Hz. Ali ile görüşmek istedi. İmam Hasan ve İmam Hüseyin olmaz demelerine rağmen ısrarını sürdürüyordu. Olay Hz. Ali’ye bildirildi.

İmam Ali (a.s) Esbağ'ın gelmesine müsaade etmelerini oğullarından istedi. Bu Esbağ Şah-ı Merdan'ın huzuruna gelir. İmam'a selam verdikten sonra İmam Ali Esbağ'a ısrarının sebebini sorar. Esbağ şöyle der: Ya Ali, benim senin hakkında merak ettiğim bazı sorularım var; bunların cevabını bizzat kendi ağzınızdan duymak istedim. Lütfen bu merakımı giderin. İmam, soru sormasına müsaade eder.

Esbağ: "Sen mi üstünsün yoksa Âdem mi (a.s)." diye sorar. İmam şöyle buyurur: "Esbağ, çok zor bir soru sordun; çünkü insanın kendi üstünlüğünü anlatması hoş bir şey değildir. Âdem (a.s) ilk insan ve Allah'ın da yeryeryüzünde halifesidir. Ama benim ondan üstün olan hâllerim vardır."

Esbağ "Peki nedir bu üstün olan tarafın?" diye sorar. İmam Ali (a.s) buyurur ki: "Allah Teâla onu topraktan yaratarak tüm nimetleri bol olan cennet misali bir bahçeye bıraktı. Bahçenin bütün nimetlerini onun istifadesine sundu; ancak bir ağacın meyvesini yememesini Âdem'e emretti ve onu yasakladı. Ama Âdem (a.s) o ağacın meyvesini yiyerek imtihanı kaybetti. Bu sebeple uzun seneler Havva'dan ayrı kaldı, sıkıntılar çekti. Ama ben Ali olarak Allah'ın bana yasakladığı hiçbir şeyi yemediğim gibi bana buğday ekmeği haram olmadığı hâlde ben fakir fukara onu yiyemediği için onu dahi yemedim. İşte bu hâlimle ben Âdem'den (a.s) üstünüm; ama peygamber değilim."

Esbağ sordu: "Ya Ali sen mi üstünsün, Hz İbrahim (a.s) mi?"

İmam buyurur ki: "Benim Hz. İbrahim'den de üstün olan hâllerim vardır. İbrahim (a.s) felaket dolu bir zamanda Allah'a yönelerek buyurdu ki "Ya Rabbim ben sana inanıyorum; fakat bunca büyük felaketlerin hesabını kitabını nasıl yapılabiliyorsun, ben buna şaşırıyorum. Bu konuda beni bilgilendir, şaşkınlığımı gider. Allah (c.c) İbrahim'e vahyetti ki ya İbra-

him, sen benim kudretimi merak ediyorsan o zaman dört kuş yakala, onları parçalara ayır, her bir parçasını bir tarafa savur. Sonra kuşları çağır ve neticeyi gör. Hz İbrahim Allah'ın bu emrini yerine getirdi. Kuşları çağırdı, kuşlar canlanarak Hz. İbrahim'e geldi, böylece onun taaccübü giderilmiş oldu. Allah Teâla onu Halilullah olarak imam tayin etti. Ama ben Ali olarak yer ve gökler bir birine kavuşsalar yüce Allah'ın büyüklüğünde hiçbir zaman taaccübe ya da tereddüde düşmem." (Bu hâlimle ben İbrahim'den de üstünüm. Hz İbrahim hakkında bunun benzeri ayetler de vardır.)

Esbağ tekrar sordu ki: "Ya Ali, peki sen mi üstünsün yoksa Hz. Musa (a.s) mı?"

İmam Ali (a.s) buyurdu ki: "Allah Zülcelâl Hz Musa'ya vahiy ile bildirdi ki: "Ya Musa, git Firavun'u kavmiyle birlikte hakka davet et." Hz Musa buyurdu ki: "Ey Rabbim, biliyorsun ki ben İsrailoğulları'ndan elimde olmadan bir kişinin ölümüne sebep olmuşum ve bu yüzden korkuyorum. Ey Rabbim, kardeşim Harun'u bana yardımcı ver. Allah (c.c) Hz. Musa'nın bu dileğini kabul edip kardeşi Harun'u ona yardımcı karar kıldı. Gün geldi Allah Teâla Beraat (Tevbe) Suresi'nin Kâbe'de okunmasını Habib-i Kibriya Resul-ü Erkem'e tebliğ etti. Allah'ın emri üzere Resul'ü bu görevi bana verdi. O dönemde Mekke'de üzerlerinde kılıç darbemin olmadığı bir kabile yoktu. Ama ben hiç korkmadan Allah ve Resulü'nün emirlerini yerine getirmek maksadıyla Kâbe'nin üzerine çıkarak Beraat Suresi'ni okudum. Bu hususta ben Hz. Musa'dan da üstünüm."

Esbağ: "Ya Ali, sen mi üstünsün, Hz. İsa mı?"

Hız. Ali (a.s) buyurur ki: "Hz. Meryem Mescid-i Aksa'da görevli bakıcıydı. Hz Meryem Allah'ın emri üzere Cebrail vasıtasıyla Hz. İsa'yı dünyaya getirme zamanı gelmişti. Allah

Teâla Hz. Meryem'e vahyederek "Ya Meryem, bulunduğun yer doğum evi değildir, orayı terk et." Hz. Meryem oradan ayrıldı ve doğumunu bir ağacın dibinde gerçekleştirdi. Ama benim annemle babam Kâbe'nin ziyaretine gelmişler. Annemin doğum sancıları başlayınca Allah tarafından Kâbe'nin kapısı açılır, annem beni Kâbe'nin içinde dünyaya getirir. İşte bu hâlimle ben Hz. İsa'dan (a.s) üstünüm.

Yanlış anlaşılmasın, bütün peygamberlerin birbirlerinden üstün olan tarafları vardır. Hz. Ali (a.s) peygamber değildir. Evet, İmam Ali (a.s) Allah Resulü'nün Menzilet Hadisi'nde "*Sen bana Harun'un Musa'ya olan menzilesindesin, ama benden sonra peygamberlik yoktur.*" buyruğundan hareketle kendi üstünlüğünü ortaya koymaktadır. Eğer İslam âlemi Şah-ı Merdan'ı gereği gibi tanısaydı saltanatlar, krallıklar, şahlar ve sultanlar İslam'a musallat olamazlardı. İslam âlemi tek bir merkezde toplanır ve dünyaya oradan ilim, irfan, bilim pompalanır ve âlem nura gark olurdu. Filibeli Ahmet Hilmi Efendi yazmış olduğu *İslam Tarihi*'nde "Eğer Allah Resulü'nden sonra hilafet makamı pak ve tertemiz olan Hz. Ali ve onun evlatları ile devam etmiş olsaydı, bugün yeryüzünde İslam'dan başka bir din kalmazdı." diye kaydetmiştir. Kâmil insan olmak isteyen herkes Hz. Ali'yi tanımalı ve onu örnek almalıdır. Hz. Ali Nehcü'l-Belağ'a'da şöyle buyurur:

"Sakın bizim hakkımızda ileri gitmeyin, sapkın inançlara saplanmayın. Biz Allah'ın kulları olarak yaratıldık, bizim üstünlüğümüz hakkında ilahlık ve peygamberlik dışında dilediğiniz gibi yorumlar yapabilirsiniz."

"Körlükte ileri gidenler, bizim üstünlüğümüzü bildikleri halde, suçsuz olduğumuzu bildikleri halde, bize düşmanlık edip inkâr edenlerdir."

Devamında bu kitabı derleyip toplayan ve İmam Musa Kazım'ın (a.s) torunlarından olan Seyyid Şerif Razi hazretleri,

şöyle buyurur: “Kim Al-i Muhammed’i sevdiği hâlde ölürse, şahadet mertebesine erişmiş olarak ölür. Kim Al-i Muhammed’i severek ölürse, tövbe etmiş olarak ölür. Kim Al-i Muhammed’i severek ölürse imanı kâmil mümin olarak ölür. Kim Al-i Muhammed’i severek ölürse, ölüm meleği ona cennetin müjdesini verir. Kim Al-i Muhammed’i severek ölürse onun mezarı rahmet meleklerinin ziyaret mekânı olur ve her kim de Al-i Muhammed’e düşmanlık ederek ölürse kıyamet günü onların üzerine “Bu şahıslar Allah’ın rahmetinden uzaktırlar.” yazısı yazılmış olur. Şûra Suresi 23. ayetinde şöyle buyrulur:

“Habibim de ki: Ben sizden tebliğime karşılık bir ücret istemem. Ancak yakınlarım olan Ehlibeyt’imi sevin, o bana yeter. İşte kim güzel işler yaparsa Allah da onların mükâfatını artırır.”

Buradan Şah-ı Merdan’ın ve Ehlibeyt’in sevgisinin bizzat Allah Teâla’nın emri olduğu anlaşılıyor. Onları severek, amelleriyle onlara uyanların sonları bu ayet ve hadislerle belirlenmiştir. Diğer tarafta onlara karşı düşmanlıklarını sürdürenlerin akıbetleri de hakeza bellidir. Allah Teâla bizleri hakkın tarafında olanlardan karar kılsın ve şefaât ehlinin şefaâtlerinden mahrum etmesin.

Değerli dostlarım, biz Şah-ı Merdan İmam Ali’yi ya da Ehlibeyt’i anlatırken kendi hayalimizin ürünü uyduruk şeylere değil, Kur’an ve hadislerin nuruyla aydınlanmakta ve aydınlatmaya çalışmaktayız. Sunduğumuz deliller tamamen sağlam kaynaklara dayanmaktadır. Dileyen bunlardan ders alır. Dilemeyen de kendi karanlık dünyasında kalır ve yanlışına devam eder. Bu, bir rıza lokmasıdır; dileyen yer, dilemeyen yemez. Bu sofraya herkese açık, yeter ki hakka ve hakikate ihtiyaç duyalım.

Bize göre bunca doğrular meydanda iken her ne hikmet ise şu güzelim ülkemizde din adına, İslam adına konuşan kardeşlerimiz bilhassa saltanat döneminde yazılan eserlerin etkisinde kalınmış ve ne yazık ki onların yanlışları bizlere doğru gibi yutturulmuştur. Sahabeler hakkında sıralama yaparak, birinci, ikinci, üçüncü denmiş Hz. Ali de dördüncü sıraya konarak onun da dördüncü hak olduğu söylenmiştir.

Tabi böyle bir sıralama herhalde zahiri hilafet dikkate alınarak yapılmıştır. Oysa nebiler sultanının ilmin kapısı ve ilim isteyenlerin giriş yeri olarak nitelendirdiği ve hakkında yüzlerce hadis buyurduğu, en hassas zaman ve zorlukları ortadan kaldırıp ber taraf eden yüce bir kimseden bahsediyoruz. Sen gel böylesi bir kimseyi para karşılığı Müslümanlık iddiasında bulunan, binlerce insanın katledilmesine sebep olan Muaviye'yle karşılaştı ve de ki, Ali haklıydı; ama Muaviye de haksız değildi, gibi içi kof sözler sarf ederek hiçbir dayanak ve anlamı olmayan boş lakırdılarla Müslümanları haktan sapıttı. Ortada ömrünün yirmi bir yıllık bölümünü İslam'a karşı savaşıarak geçiren bir Muaviye var, onunla kalmayıp kendi yerine daha gaddar, daha zalim, zinakâr ve ayyaş oğlu Yezid gibi birini İslam'ın başına musallat eden bir tarihî gerçek var; doğrusu bütün bunca gerçekler varken bunu neden ve niçin yapıyorlar bilemiyorum.

Şimdi kim kimden üstündür, evvela Kur'an-ı Kerim'e bakalım Allah Teâla üstün olanları nasıl emretmişse biz de ona inanalım. Bugün müfessirlerin yorumlarına baktığımızda gerek sadece Hz. Ali'nin hakkında ve gerekse Hz. Fatıma hakkında ya da İmam Hasan ve İmam Hüseyin'in hakkında ve onların faziletleri hakkında o kadar çok ayet ve surelerin yorumu yapılmış ki onlardan başka hiçbir kimseye bunlar nasip olmamıştır. Rahmetli Abdülbaki Gölpınarlı Ehlişünnet kaynaklarında üçyüz seksen ayetin Ehlibeyt hakkında indiği-

ni yazmaktadır. Ama bu sayı Ehlibeyt müfessirlerince en az iki kat daha fazla olduğu, gerek Şah-ı Merdan İmam Ali'nin ve gerekse Ehlibeytin faziletleri hakkında kayıtlara geçmiştir.

Kur'an-ı Kerim hiç kimseye bu derece önem vermemiş ve onlardan başka hiç kimseden böyle övgülerle bahsetmemiştir.

Örneğin, Maide Suresi 67. ayet Hz. Ali'nin velayeti hakkındadır. Al-i İmran Suresi 61. ayeti yani Mübahale ayeti Hz. Ali, Hz. Fatıma, İmam Hasan ve İmam Hüseyin hakkındadır. Dehr (İnsan) Suresinde *“Onlar ihtiyaçları olduğu halde yetimi yoksulu doyururlar, karşılığında bir teşekkür bile istemezler.”* mealindeki ayetler yine onların hakkındadır. Ahzab Suresi'nde Hz. Peygamber'e mirasça yakın olanlar, hicret edenlerden üstündürler ayeti (6. ayet) ve yine aynı sure de 33. ayet *“Allah Ehlibeyt'ten her türlü kötülüğü gidermek ve onları ter temiz kılmak ister.”* ayeti onların masumiyeti hakkındadır.

Kevser Suresi, yeryüzünün Kevser'i Hz. Fatma ve onun soyunun olduğunu bildirmiştir. Şura Suresi 23. ayette onları sevmek, onlara tabi olmak, onların emirlerini kabul etmek her sahabe ve Müslümana farz kılınmıştır.

Yine Maide Suresi 55. ayette *“Sizin veliniz Allah'tır, Peygamber'dir ve namaz kılarken rükû halinde zekât verenlerdir.”* buyurularak Hz. Ali'nin rükû halinde iken parmağındaki yüzüğü yoksula veren tek kimse olması hasebiyle sahabeden velayet sahibi olan tek kimsenin Hz. Ali olduğu beyan edilmiştir.

Bunlara bakıldığında Hz. Ali (a.s) sahabelerin tamamının velisi ve önderi olarak tayin edildiği görülmektedir. Velhasıl Allah Teâla bu kadar üstünlüğü sahabenin hiçbirine nasip etmemiştir.

Mağara ayetinden hareketle birilerine fazilet çıkarmak ve onu Hz. Ali'nin faziletiyle kıyaslamak doğru değildir. Evvela

“Korkma, Allah bizimle beraberdir.” diyerek korkanı teskin etmek, korkusunu gidermek ve onu sakinleştirmek onun için çok büyük bir fazilet değildir. İkincisi, Hz. Ali hicret gecesi Resulullah’ın yatığına ölümü kuşanarak hiçbir korkuya meydan vermeden girmiştir. Yine aynı şekilde Beraat (Tevbe) Suresi’ni Kâbe’nin üstüne çıkıp korkusuz bir şekilde okumuştur.

Dolayısıyla Hz. Ali’nin üstünlüğünü sahabelerle değil de Allah’ın seçkin kulları olan geçmiş peygamberlerle karşılaştırmak daha uygun olur. Yoksa Hz. Ali haklıdır ama yirmi bir sene Resul-ü Ekrem’in ordusuyla savaşıyor ve ciğer yiyen Hint ve Ebu Süfyan’ın oğlu Muaviye’de haksız değildir gibi saçma sapan sözlerle hakkın üzerine örtmek erdemlik değildir. İnsanın bu kadar gerçekler karşısında yine de suskun kalıp sadece mezhepleri övdüğü için sessiz kalışlara hayret etmemesi olacak şey değildir.

Evet, değerli kardeşlerim, şu güzel ülkemizin güzel insanları, kendisini Ehlisünnet zannedenler ya da hiçbir ameli yokken kendisini Ehlibeyt muhibbi zannedenler, üzerinde hiç kimse-nin söz söyleme hakkı olmayan Kur’an-ı Kerim’den Hz. Ali ve Ehlibeyt hakkında gelen ayetlerden bir özet istifadenize sunduk. Şimdi de tamamını Ehlisünnet’in itibar gören kaynaklarından Habib-i Kibriya Resul-ü Ekrem’den Hz. Ali ve Ehlibeyt’i hakkında ittifakla kabul edilen hadislerden bir kısım örnekler vermeye çalışalım da bunlardan haberdar olan kardeşlerim kendilerini muhasebe etsinler ve gerçekler karşısında durumlarını belirlesinler.

İMAM ALİ TÜM MÜSLÜMANLARIN VELİSİDİR

Ebu Vakkas, Ebu Said el-Hudri ve İbn Abbas gibi sahabilerden otuzdan fazla kaynakta sevgili Peygamberimiz Gadir-i Hum günü yüz binin üzerinde olan hacı kafilesine hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir: *“Ben kimin mevlası isem bu Ali’de onun mevlasıdır.”*

Ve yine *“Allah’ım bu Ali’ye dost olana dost ol, ona düşman olana sen de düşman ol.”*

Ve yine: *“Ali bendendir ben de Ali’denim.”* Bu hadisi Ahmed İbn Hanbel, Tirmizî ve İbn Mace kaydetmişlerdir.

Hayber kalesinin fethinde *“Ben yarın bayrağı öyle bir kişiye vereceğim ki o, Allah ve Resulü’nü sever, Allah ve Resulü de onu sever.”* O gün bayrak Hz. Ali’ye verilmiştir. Bu hadisi de Ahmed İbn Hanbel, Buharî ve Müslim nakletmişlerdir.

Ve yine buyurur ki, *“Ya Ali sen bana nispetle Harun’un Musa’ya olan menzilesindensin, ancak benden sonra peygamberlik yoktur.”* Bu hadisi de Tirmizî gibi birçok muhaddis nakletmişlerdir.

Yine buyurur: *“Bilin ki mümin olan Ali’yi sever, münafık ise Ali’yi sevmez.”*

“Ali’ye eziyet eden bana eziyet etmiştir.”

Ayrıca Ümmü Seleme validemiz de şöyle rivayet eder: “Resulullah buyurdu ki:

“Ali’yi seven beni sevmiş olur, beni seven Allah’ı sevmiş olur. Ali’nin düşmanı benim düşmanımdır, benim düşmanım ise Allah’ın düşmanıdır. Allah’a düşman olanın kabri ateşle doludur.”

İbn Abbas’tan sadece Hz. Ali’nin hakkında üç yüz kadar ayet nazil olduğu rivayet edilmiştir. Bunu Suyutî tarihinde nakletmiştir. Bütün bunca övgüler, methiyeler Hz. Ali’den (a.s) başkasına nasip olmuş değildir. Resul-ü Ekrem (s.a.a) *“Ali benden sonra her mümin ve müminenin velisidir.”* buyurmuştur. Hz. Peygamber’in bu buyruğu aslında Maide Suresi’nin 55. ayetinden alınmadır:

“Sizin veliniz ancak Allah’tır ve Peygamberidir ve namaz kılanlar ve rükû halinde zekât verenlerdir.”

Yine buyurur ki: *“Ya Ali ben Kur’an’ın nüzulü için mücadele ettim, sen de Kur’an’ın tevili için mücadele edeceksin.”*

Buyurur ki: *“Ali’de olan bazı hasletler ondan başka hiç kimsede yoktur.”* Bunları Ahmed İbn Hanbel, Tirmizî, Taberanî nakletmişlerdir. Yine Ümmü Seleme validemiz buyurur ki: *“Ben Resulullah’tan (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: “Ali Kur’an ile, Kur’an da Ali ile beraberdir. Bana gelinceye kadar da birbirlerinden ayrılmazlar.”*

Yine şöyle buyurur: *“Benden sonra ihtilafa düşerseniz bilin ki Ali hangi taraftaysa hak da o taraftadır.”*

Değerli dostlarım, şimdilik bu kadarıyla yetiniyoruz. Şah-ı Merdan için kim ne söylerse söylesin biz Allah ve Resulü’ne (s.a.a) bakarız. Biz bu ayet ve hadislerden şunu anlamaktayız: Ben Müslümanım diyen her insan Allah ve Resulü’nün emirlerini yerine getirmeden, iki emanet olan Kur’an ve Ehli-

beyt'e tabi olmadan sünnet ehli olamaz, Ehlibeyt'e muhip de olamaz. Şunu bilmekte yarar var: Resulullah (s.a.a) buyurur:

“Benden sonra ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacak. Ancak bunun birisi kurtulacaktır (hakla beraberdir).”

Bugün her fırka bu kadar gerçekleri göz ardı ederek kendilerini o birin içinde zannediyorlar. Biz de diyoruz ki sizin bu zannınız doğru değildir. Çünkü iki emanetin birisi Kur'an, diğeri Ehlibeyt'tir. Resulullah (s.a.a) buyurur ki:

“Benim Ehlibeyt'im aynen Nuh'un (a.s) gemisi misalindedir. Bu gemiye binen kurtulur, binmeyen helak olur.”

Bu hadis, yetmiş üç fırkadan hak olan tarafı göstermek için yeterli değil midir?

Nebiyy-i Ekrem buyurur:

“Sakin benim Ehlibeyt'imin önüne geçmeyin, onlardan geride de kalmayın, onlara akıl vermeye de kalkışmayın. Çünkü onlar sizin bilmediklerinizi bilirler.”

Bütün bu ya da buna benzer hadisler tevatür olarak kabul görürken birileri mezhep taassubuna bürünerek daha o talihsiz sıralamayı neden ve niçin yapıyorlar. Bu sayede İslam'a musallat olan o saltanatları nasıl reva görüyorlar; bunu anlamak mümkün değildir. Oysaki bir Müslümanın asıl ölçüsü Kur'an ve Ehlibeyt olmalıyken o saltanatların denetimi altında yazılan bazı kaynaklara kanarak Allah ve Resulü'nün emir ve bunca açık hükümlerini yok saymak nasıl kabul edilir, doğrusu buna şaşırmmak mümkün değildir.

“Allah ve Resulü bir hüküm verdiler mi artık onu kimsenin değiştirmeye hakkı olmadığı gibi gücü de yetmez. Kâfirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır.” denmişse, bu nur Peygamber (s.a.a) Ehlibeyti'nin velayet nurudur. Bu kapıdan başka yerlerde de o nuru aramakla bulamayız.

İMAM ALİ'NİN TARAFI HAKKIN TARAFIDIR

Evet, değerli dostlarım, dünyada insan olduğu sürece hak da olacak, batıl da olacaktır. Kim olursan ol eğer İmam Ali'ye, Ehlibeyt'e taraf değilsen İslam'ın özüne de taraf değilsindir. Hele bir de ben Aleviyim diyorsan sen Ali'ye karşı çıkamazsın. Geçmişte birileri gibi din adına dinde olmamalarına rağmen haksızlıklara kızarak dinin özüne karşı savaşılamazsın. Eğer Şah-ı Merdan Hz. Ali'yi, On İki İmamı sevgisinde samimiysen o zaman sen İslam'a karşı olamazsın. Çünkü Hz. Ali'nin tarafı, İmamlar'ın tarafı Allah ve Resulü'nün tarafıdır. Şah-ı Merdan İmam Ali'nin hakkını gasp edenler ilk olarak Muaviye'yi bilerek Şam'a vali tayin ettiler. İkinci Halife'nin zamanında başlayan bu hareketle adeta onu korudular. Şam'ın tüm nimetini ona peşkeş çektiler. Böyle olmasaydı bir şehrin valisi ülkenin sahibi olan halifeyle nasıl savaşma gücü olurdu? Evet, Muaviye onların sayesinde güçlendi, İmam Ali ile savaştı. Birilerinin inancına göre eğer Muaviye Allah'ın Resulü'nün *"Ali'nin düşmanı benim de düşmanımdır, benim düşmanım ise Allah'ın düşmanıdır."* hadisi varken bu dine inanan bir kişi bu savaşa girebilir mi? Biz okuduklarımızdan şunu anlıyoruz ki Muaviye hiçbir zaman özünde bu dine inanmadı. II. Halife'nin zamanında Ebu Hureyre'yi vali tayin etmişti. Onun hakkında rüşvet iddiaları olunca onu hem kırbaçladı

ve hem de görevden aldı. Ama her iki halifenin döneminde Muaviye orduları besleyecek kadar güçlendi, ona hiçbir şey yapmadılar. Durum o hale geldi ki Muaviye savaşta galip çıktı ve Süfyanî-Enevî saltanatının temelini atıverdi.

Biz Alevilerin Sünni Müslimanlarla Allah varlığı konusunda, Kur'an-ı Kerim ve Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) hakkaniyeti ile ilgili bir sorununuz yoktur. Aramızdaki sorun imamet, velayet, bir de içtihat konusudur. Onlar Hanefî, Şafîî, Malikî ve Hanbelî mezheplerini izlemekteler. Bizler ise On Dört Masum-i Pak'a ve On İki İmam'a tabiyiz. İmamlarımızın buyruğu doğrultusunda zamanımızın en âlimi ve hayatta olan yani yaşayan müçtehide tabiyiz. Onlarla müştereklerimiz olduğu gibi farklılıklarımız da var. Ama biz bunları kaşımıyoruz. Elbette ilim ehli bu hassas konuları konuşmalılar ve düşmanlıktan ziyade tanışıp dost olmalılar. Biz Alevilere gelince bu yolu tam anlamıyla anlayıp hayatımıza geçirmek zorundayız, bundan başka da bir kurtuluş yolu olmadığını eğer okursak göreceğiz. Ne başka bir ilahi kitap, ne ilahi bir peygamber bulamayacağımız gibi başka On İki İmam da bulamayız. Yapmış olduğum araştırmalar neticesinde bu noktaya ulaşmış bulunmaktayım. Canım kadar değer verdiğim Alevi kardeşlerimin de düşmüş olduğumuz bu yanlıştan dönmeleri için elimden geleni ardıma koymamaktayım. İnanın, elimizde olan bu hakkı elimizin tersi ile itersek dertlerimiz, sorunlarımız daha da çok artacaktır. Ama eğer asıl olan inancımıza döner, On Dört Masum-i Pak ve On İki İmam'a layık Aleviler olursak sorunların nasılda hallolduğunu bizzat gözlerimizle görürüz. Alevilik Ali'cilik demektir. Kim kendini Şah-ı Merdan İmam Ali'ye daha çok benzetirse işte o gerçek bir Alevi'dir. Şah-ı Merdan ile en ufak bir benzerliği olmayanın Aleviliği sadece bir iddiadır ve ondan da öteye geçmez.

Pas tutan kalplerimizin cilalanması için İmam Ali'nin hutbeleri, mektupları ve hikmetli sözleriyle dolu olan **Nehcü'l-Bela-**

ğâ'sını defalarca okumakla, üzerinde düşünmekle o kirlerden arınmayı başarabiliriz. Elbette İmam Zeynelabidin (a.s) kalp konusunda şöyle buyurur:

“İnsanın o ilahi kalbi aynen bir aynaya benzer, nasıl ki aynayı korumaya almaz isen o aynaya yağmur değer, toz değer, etkilenir, gün olur aynada kendini göremezsin. Çünkü ayna özelliğini kaybeder.”

İşte kalp de böyledir. İnsan Allah'ın varlığında şüpheye düşer, Allah ve Resulü'nün emir ve yasaklarını hiçe sayar, günah üstüne günah işler, ibadetten, takvadan payı olmaz, tövbe etmeyi aklından bile geçirmez. İşte böyle bir kalbe hiçbir şeyin tesiri olmaz.

Ne diyelim Allah Teâla bizleri tövbe edip, tövbesi kabul olan kullarından etsin. Bizim gücümüz Allah'ın gücü yanında hiçbir şeydir; ayrıca o gücü de bize veren O'dur. Allah (c.c) insanı şerefli mahlûkat olarak yaratmıştır. İşte bu şerefi korumak için de bir kısım sorumluluklar insana vermiş bulunmaktadır. Allah Teâla insana verdiği akla çok önem vermiş ve bunu ayetlerle de bildirmiştir. Hz. Ali de (a.s) insanın aklına hitap etmiş ve bunun üzerinde de çok durmuştur:

“Allah'ın kendisine akı emanet ettiği kişi bir gün o akılla kendisini kurtarır. Allah ve Resulü'nün davetine icabet etmek aklın ta kendisidir. İnsan akıl ile şahadete erer.”

Yine şöyle buyurur:

“Dünyada akıldan daha faydalı bir servet yoktur. En büyük zenginlik akıldır. En büyük fakirlik ahmaklıktır. Akıl keskin kılıca benzer insan heva ve heveslerini akıl ile önler. Akıl kendisinden öğüt isteyene hıyanet etmez. Akıl insana hakikatleri gösteren bir aynadır. İnsanın en üstün nasibi akıldır. Şayet zelil olsa akıl onu aziz yapar, düşerse kaldırır, saparsa kurtarır.”

İmam Zeynelabidin de şöyle buyurur:

“Allahım! Sen birine akıl vermişsin ne vermemişsinki.”

Evet, dostlarım, bu güzel sözlerden anlaşılan şu ki eğer bir insan aklın idraki ile nefsanî tutkuların esaretinden kurtulup özgürce Allah’a karşı görevini ifa ederse o zaman akıl o nefsin karşısında keskin bir kılıç, hakikatleri yansıtan bir ayna, insanı inkârdan, gafletten kurtaran ilahi bir nur oluverir. Birileri Şah-ı Merdan’a: “Ya Ali Allah (c.c) bu zahiri gözlerle görülür mü? diye sormuş. İmam da şöyle buyurmuştur:

“Allah’ın azametini, sıfatını aklınla ölçmeye çalışma, sonra helak olursun. Çünkü akıl yaratanın tüm sırlarını kavrayamaz. Akıllı bir insana Allah’a kul olduğunu bilmesi, malından vererek Allah’ın övgüsüne mazhar olması yakışır.”

Yine şöyle buyurmuştur:

“Akıllı insan dilini koruyan insandır. Çünkü az konuşmak, düşünmeden konuşmaktan kaçınmak aklın nişanelerindendir. Akıllının dili kalbinin arkasındadır. Ahmağın kalbi ise dilinin arkasındadır.”

Nehcül-Belağ’ının yazarı Seyyid Razi (r.a) bu sözleri şöyle yorumluyor. “Gerçekten bu sözler çok değerli ve ilginç sözlerdir. Çünkü akıllı insan istişare etmeden, düşünmeden hemen diline geleni söylemez. Ama ahmak adam düşünmeden, dikkat etmeden ağzına geleni söyler. Bu gibi insanın dili kalbine değil de kalbi diline tabidir.”

İmam Ali (a.s) şöyle buyurmakta:

□ “Konuşmadığın sürece söz senin esirindir. Söylediğin zaman ise sen onun esiri olursun. O halde servetini koruduğun gibi dilini de koru.”

- “Akıllı insan üç şey için yolculuk eder. Geçimini sağlamak, ahiret yolunda yürümek, haram olmayan lezzetten yararlanmak.”
- “Dünya öldürücü, zehirli bir yılanı benzer. Yılanın derisi yumuşak ama içinde öldürücü zehri vardır.”
- “Dostluk aklın yarısıdır.”

Evet, tabiatıyla insan sosyal bir varlıktır. Toplumda yaşar. Bunun için birlik, beraberlik, yardımlaşmaya ihtiyaç vardır. Muhabbet, sevgi insanı birbirine yaklaştırır. Çünkü dikenler ancak sevgi ile güle dönüşür. Dostlar kazanmak, gönülleri fethetmek aklın gereği olduğu gibi asıl manadaki İslam dininin özü de sevgiden, saygıdan ibarettir.

Şah-ı Merdan (a.s) buyurur ki:

“Biliniz ki uzun arzular insan aklını yanıltarak insana zikri unutturur.”

Evet, gerçekten de insan ne kadar uzun arzuları olursa bu uzun arzular onu gerçekleri görmekten alıkoyar, onu hülya âleminde yaşatır ve günlük yapması gerekenleri unutturur.

Aliyye'l-Murteza (a.s) buyurur ki:

□ “Öyle insanlar vardır ki dünyada sevdikleri şeyler onların kapanmış kalplerini hasta etmiştir. Onlar artık sağlıklı bir göz ile bakmakta ve iyi duymayan bir kulakla işitmektedirler. Hevesleri onların akıllarını çalmış, dünyada kalplerini öldürmüştür.”

□ “Akıllı insan kendi ayağıyla zindana gitmez. Bilakis onu zindana götüren tamahtır.”

İblis insana vesvese verir, aklını çalar, eğer bu değerli emanet insandan çalınırsa işte o zaman her türlü günah işlemek, adam öldürmek o insanda normal bir hale gelir. Ne yazık ki

dünyamız bugün bunu yaşamaktadır. Aklın nedenli önemsendiğini Oğlu Muhammed Hanefi'ye yapmış olduğu şu nasihatten de anlaşılmaktadır. *“Oğlum fakirliğe düşmekten Allah’a sığın. Çünkü fakirlik dini noksanlaştırır, aklı şaşırır, düşmanlığa sebep olur.”* Evet, akıl insana verilen deruni hüccettir. Onunla iyiyi ve doğruyu yanlıştan ayırt eder. Hakkı bulup tabi olmak için en iyi araçtır.

Hz. Ali (a.s) dostluklara da çok önem vermekte, bizi şöyle uyarmaktadır. *“Yolculuktan önce yol arkadaşının kim olduğunu sor.”* Evet, insan dünyada çıkacağı ahiret yolculuğunda yol arkadaşını iyi seçmelidir. Bu yolculukta arkadaşın güvenilir, vefalı olmazsa insanı telafisi zor belalara duçar edebilir. İşte bundan dolayı arkadaşlıklar, dostluklar dikkate değer konuların en başında yer almaktadır.

Şah-ı Merdan İmam Ali'den ders almaya devam ederken ve onu okurken maksadım, onun ne denli derin bilgilere sahip olduğunu görmek ve onun ilminin nurundan faydalanmanın ne kadar gerekli olduğunu aydınlatmaktır. Eğer insan onun ilminden yoksun kalırsa karanlıklar içinde boğulur gider. Evet, İmam (a.s) dostluk ve düşmanlık ölçüsünü şöyle anlatır:

“Ey insanlar, biliniz ki sizin dostunuz üçtür, düşmanınız da üçtür. Dostunuz size dosttur, dostunuzun dostu da dosttur, düşmanınızın düşmanı da dosttur. Düşmanınız size düşmandır, düşmanınızın dostu da size düşmandır ve dostunuzun düşmanı da size düşmandır.”

Yine buyurur ki:

□ *“Bir dost dostunu şu üç şeyden korumadıkça o kişi sadık bir dost sayılmaz. Bir dostun sıkıntılı günlerinde ona yardımda bulunmak, onun gıyabında şahsiyetini korumak, ölümünden sonra ona rahmet okumak. Bunlar olmadan başkasına güven duymak acizliktir.”*

□ “Sizler nefsinizi başkalarının arasında ölçü haline getirin. Kendiniz için sevdiğiniz bir şeyi başkaları için de seviniz. Kendiniz için sevmediğiniz bir şeyi başkaları için de sevmeyin. Sana zulüm yapıldığında nasıl sevmiyorsan sen de başkalarına zulüm etme. Sana nasıl davranmalarını istersen sen de başkalarına öyle davran.”

Akliselim olan herkes bu gibi değerlere muhtaçtır. İnsanlara insaflı, merhametli davranmak ahlaki değerlerdendir. İnsaf ve iyi niyete dayalı maddi çıkarılardan uzak olmak dostların çoğalmasına sebep olur. Keşke her insan böyle düşünebilse...

Yine buyurur ki:

□ “İnsanlara karşı öyle olun ki yaşadığınız da sizi özlesinler, öldüğünüzde de size ağlasınlar.”

□ “Ey insanlar sizler Allah’ın dininde kardeşsiniz; ancak kalplerinizdeki kötülük sizi birbirinizden ayırdı. Bunun için birbirinize yardım etmiyor ve birbirinizi sevmiyorsunuz.”

Şah-ı Merdan, oğlu İmam Hasan’a şöyle nasihat ediyor:

“Ey oğlum, devamlı salih kişilerle dostluk kur ki sen de onlardan biri olasın. Sen devamlı Allah’ı sev ve O’na dayan. Allah’ın razı olduğunu yap, razı olmadığını yapma.”

Yine buyurur ki:

“Ben bu kılıcımla mümin bir kişinin burnuna vursam yine de bana buğzetmez. Ama bütün dünya malını münafığın başına döksem yine de beni sevmez.”

Evet, Resul-ü Ekrem (s.a.a) de şöyle buyurmuştu: *“Ya Ali, mümin kişi hiçbir zaman sana buğzetmez, münafık ise seni sevmez.”*

Görülüyor ki Şah-ı Merdan İmam Ali’yi ve Ehlibeyt’i sevmek, onlara teslim olmak, Allah ve Resulü’nün emri gereği farzdır.

Bu dinin içinde kutsal bir ibadettir. Burada Allah'ın ayetleri, Peygamber'in hadisleri şüphe götürmeyecek kadar aşikârdır.

Nebiy-i Ekrem (s.a.a) buyurur ki:

“Çocuklarınızı benim Ehlibeyt'imın ve Kur'an-ı Kerim'in sevgisiyle terbiye edin.”

Yine şöyle buyurmakta:

“Ben ümmetime iki emanet bırakıyorum, bunların biri Allah'ın kitabı Kuran-ı Kerim, diğeri benim Ehlibeyt'imdir.”

Değerli kardeşlerim, bu iki emanet her Müslümanın amel ve itikadında olmazsa olmazıdır. Mesela Kur'an-ı Kerim'in olmadığı bir yerde On İki İmam da olmaz. Temsilî resimlerini evine assan da, Zülfikar'ın kolyesini boynuna taksan da yine onlar orada olmazlar. Çünkü onlar Kur'an-ı Kerim var olduğu için imamdırlar. Beri tarafta amelleriyle Ehlibeyt'e tabi olmayanlar da Kur'an-ı Kerim'i yeterince anlamış, çözmüş olamazlar. Bize verilen ölçü bu iki emanettir. Bu bizim şahsî görüşümüz olmayıp Allah ve Resulü'nün bizzat emirleridir.

Hız. Ali (a.s), sevenlerine çokça dua etmelerini tavsiye etmektedir:

“Allah'a amelinizle yönelin, zira iyi ameller Allah'a yükselir. Tövbeniz sizin için fayda verir, dualarınız işitilir. Ömrünüz sona ermeden, ölüm canınızı bedeninizden almadan tövbe edip amele koşun.”

Rabbimiz de şöyle buyurur: **“Bana dua edin, ben de size icabet edeyim.”**⁽¹⁾ Allah Teâla'nın kullarına sunduğu en büyük lütuflardan biri de Allah'a karşı dua ve ibadet yapma fırsatıdır

1- Mü'min, 60

ve görüldüğü gibi duasını kabul edeceğine dair bu Allah'ın vadidir. Yoksa sadece dilde kalan sevgide fayda yoktur.

Hz. Ali'nin bizzat kendisinin ettiği çok etkili duaları vardır. Bunlardan birisi Kumeyl Duası'dır. Bu, bilhassa her cuma akşamı Ehlibeyt dostları tarafından okunan çok değerli bir duadır. Bu duanın Radyo 7'de okunduğuna bizzat şahit oldum. Ama onlar duanın kime ait olduğunu söylemeden okuyorlar. Birilerini İmam Zeynelabidin'e ait olan Cevşen-i Kebir'i kendi dualarıymış gibi okudukları da ayrı bir gerçektir. Bakın Hz. Ali'nin bu duası en seri bir şekilde okusanız en az yarım saat sürer. Ama ben örnek olsun diye biraz başından, biraz sonundan sizinle paylaşmaya çalışacağım.

İmam şöyle yakarır rabbine:

“Allah'ım senin her şeyi kaplayan rahmetin hakkına, her şeye üstün geldiğin, karşısında her şeyin boyun eğdiği gücün hakkına, her şeye galip gelen azametinin hakkına, önünde hiçbir şeyin durmadığı izzetinin hakkına, her şeye üstün gelen saltanatının hakkına, her şeyin temellerini dolduran isimlerin hakkına ve her şeyi aydınlatan cemalinin nuru hakkına senden niyaz ederim.

Ey nur, ey Kuddüs, ey ilklerin ilki, ey ahirlerin ahiri. Allah'ım, benim ismet perdelerini yırtan günahlarımı bağışla, kötülöklere yol açan günahlarımı bağışla, nimetleri değıştiren günahlarımı bağışla, duanın icabetini önleyen günahlarımı bağışla. Allah'ım ben sana zikrinle yaklaşmak istiyorum, senden şefaati diliyorum. Zelil olmuş bir dil ile hatalarımdan dolayı bana rahmetli davranmanı senden diliyorum...

Allah'ım senin mekânın yücedir, tedbirin gizlidir, fermanın aşikârdır. Kahrın galip, kudretin her yerde caridir. Senden başka günahlarımı bağışlayacak, kötü amellerimi

iyiye çevirecek birini bulamam. Çünkü senden başka ilah yoktur...”

Evet, kardeşlerim, Allah Teâla bizim hakkımızda da bu duaları kabul etsin. Duanın içeriğine bakıldığında çok muhtevalı ve bir kulun rabbine yakarabileceği en güzel kelimeler dizinidir. Elbette İmam Ali her şeyde olduğu gibi duada da bir kul olarak rabbe nasıl yakarılacağıнын örneğini sunmaktadır. İlahın karşısında kulların aczini ortaya koymaktadır.

Şah-ı Merdan buyurur:

“Ey insanlar bilin ki Allah Teâla kullarına şükür kapısını açıp da nimet kapısını kapatmaz. Tövbe kapısını açıp da mağfiret kapısını kapatmaz.”

Ankebut Suresi 65. ayette yüce Rabbimiz şöyle buyurur:

“İnsanlar gemiye bindikleri zaman gemi dalgalara tutulduğunda onların tamamı ihlâsla yalvardılar fakat duaları kabul olup salimen karaya çıktıkların da onların çok azı dışında yine Allah’a ortak koşmaya devam ettiler.”

Evet, insan olarak hepimiz çeşitli bela ve musibetlerle yaşamımızı sürdürmekteyiz; şüphesiz böyle durumlarda yegâne dayanağımız ve sığınacağımız gücün Allah olduğunun da bilincindeyiz. Gerçekten başımızı ellerimiz arasına alıp düşündüğümüzde zorluk anlarında ve bunaldığımız durumlarda bir limana sığınma ihtiyacının olduğunu görürüz. İşte bu zorluk hallerinde sığındığımız liman Allah’tır. Öyleyse güvende olduğumuz zamanlarda da Allah’a yönelmeli ve O’na teslim olmalıyız.

Nebiyy-i Ekrem (s.a.a) buyurur ki:

“Bir insan rahatlığında Rabbini tanır, O’na yönelirse, O da onun sıkıntılı günlerinde onu tanır ve imdadına yetişir.”

İmam Ali buyurur ki:

“Belalara duçar olunca sızlanarak dua eden ancak rahatlığa kavuştuğunda Allah’tan yüz çevirenler, amelsiz dua edip yaysız ok atan gibidirler.”

Şah-ı Merdan, Maliki Eşter’e yazdığı emirnamede şöyle buyurur:

“Ey Malik, sakın haksız yere insanlara zulüm etme; zira Allah’ın azabının gelip çatmasını çabuklaştıran şeylerin içinde zulümden daha etkili bir amel yoktur. Allah (c.c) zulme uğrayanların feryadını çabuk duyar.”

Bakara suresi 216’da şöyle buyurur Rabbimiz:

“Hoşunuza gitmeyen birçok şey sizin yararınıza ve hoşunuza giden birçok şey de sizin zararınıza olabilir. Oysaki bunu ancak Allah bilir, ama siz bilmezsiniz.”

İmam Ali (a.s) bir konuşmasında mümin insanı anlatırken Nur suresi 37 ayetiyle başlar ve şöyle buyurur:

“Onlar öyle kişilerdir ki ne ticaret ve ne de alışveriş kendilerini Allah’ı anmaktan alıkoyamaz. Onlar namazlarını dosdoğru kılar, zekâtlarını verirler.” Böylece onlar karanlıkları aydınlatan, şüpheleri gideren kılavuzlar olmuşlardır. Ama insanların çoğu dünya kullarıdır, din ise sadece onların dilindedir. Dine istinaden geçimlerini sağladıkları müddetçe onu gözetirler. Zorluklara düştüklerinde ise dindarların azaldıklarını görürsünüz.”

İMAM ALİ (A.S), EVLİYALAR ŞAHIDIR

Dostlarım, Anadolumuza şöyle bir bakalım. İslam dinini buralara taşıyıp getiren kişiler Hacı Bektaş-ı Veliler, Ahi Evran Babalar, Mevlanalar, Hacı Bayram Veliler, Yunus Emreler, Pir Sultanlar velhasıl ermiş bir düşünür olarak kimlere baksak bunların birer evliya olduklarını görürüz. Ve bu büyük şahısların velileri ve yol göstericilerinin Allah, Resulü (s.a.a) ve ondan hemen sonra da İmam Aliyye'l-Murtaza'yı (a.s) buluruz.

İşte bu Evliyalar Şahı şöyle buyurur:

“Âdem’e (a.s) bütün melekler Allah’ın emirlerine itaat ederek ona tazim secdesi yapmaya razı oldular. Yalnız İblis böbürlenerek itaat etmedi. Allah Teâla’da onu lanetledi.

“Şayet Allah (c.c) Âdem’i topraktan değil de nurdan yaratmış olsaydı o zaman imtihanları hafiflerdi. Fakat Allah Teâla onları birbirinden farklı yaratarak onları Âdem’e baş eğmekle imtihan etti. Fakat bu emre itaat etmeyen İblis oldu, Allah da onu dergâhından kovdu.”

“Ey insanlar siz de İblis’in bu yaptığından ibret alın; çünkü İblis’in uzun zaman yaptığı ameli, yoğun çabaları bir işe yaramadı.”

Evet, kardeşlerim, insanlık tarihinin her döneminde yaşayan topluluklar ve bireyler mutlaka imtihanlara tabi tutulmuşlardır. Bugün de bizler çeşitli vesilelerle bir kısım imtihanlara

tabi tutulmaktayız. Bu imtihanlar bazen yoksullukla, bazen zenginlikle, bazen sağlıkla, bazen hastalıkla, bazen de doğal afet ve musibetler şeklinde gerçekleşir. İmam Ali (a.s) bu bağlamda şöyle buyurur:

“Ey insanlar dünyada iken ahiretiniz için azık toplayın. Bunu can bedeninizden çıkmadan yapın.”

Ey dostlar, geçmişte bizden çok daha yüce ve üstün olan peygamberler ve imamların başına daha şiddetli ve zor imtihanlar gelmiş ve bu imtihanlardan yüz akıyla çıkıp kurtuluşa ermişlerdir. Eğer bizler o yolu izlemek istiyorsak şu bilinmelidir ki sahip olduğumuz her şey bizlere Allah'ın birer emanetidir. Bu emanetlerin kıymetini bilmeliyiz. Ve emin insanlar olarak sahibine teslim edinceye kadar bunları korumalıyız ki imtihanlardan başarıyla çıkalım. Geçmişlerin başına gelenler birer roman, masal ve hikâye değil, tamamen birer gerçektirler. Bundan dolayı İmam Ali (a.s) şöyle buyurmakta: *“Geçmişlerden ibret alın yoksa geleceğe ibret olursunuz.”* Tarihin kötülükle yâd ettiği kimseler gibi olmamak ve tarihin övgü ve iftiharla anlattığı kimseler gibi olmaksa ancak ve ancak Allah'a teslim olmaktan geçmektedir. Çünkü o büyük şahsiyetlerin bu teslimiyetin en üst seviyesinde yer aldıklarını okuyarak görmekteyiz. Bu ise ne bir eksik ne de bir fazla Kur'an'ın tabiriyle **“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol.”** emri doğrultusunda gerçekleşecektir.

Hem Kur'an hem Peygamber (s.a.a) hem de Ehlibeyt'in dinde hiçbir şeyi boş bırakmadığı, en küçüğünden en büyüğüne kardar her alanda yol göstericiliği eksiksiz bir biçimde yapmış olduklarını görmekteyiz. Bu yüzden Haydar-ı Kerrar şöyle buyurur:

“Fakire yardım ederken güzel ahlakla uygun bir şekilde yardım et. Onu küçümseyerek, rencide ederek yardım

etme. Eğer yardım edemiyorsan güzel bir dil ile onu kırmadan özrünü ona bildir.”

Şu hiçbir zaman unutulmamalı; Allah Teâla’nın hiçbir kulun ibadetine, malına, mülküne ihtiyacı yoktur. Allah (c.c) insana ihsanda bulunarak onu yeryüzünün halifesi olarak yaratmıştır. Ayrıca düzenin sağlanması için de bir takım kurallar koymuş ve bunlar hususunda da insanı aydınlatmış ve uyarmıştır. İbadetlerin farz olanını, müstehap olanını, helal ve haramları insana bildirmiştir. Burada ibadetler, insanın yaratılış felsefesini ve kulun Allah ile manevi irtibatını sağlamak için vahiy yoluyla peygamberlere gönderilmiştir. Hz. Ali (a.s) gibi imamlar, veliler de bu bilgileri ilk ağızdan öğrenerek bu bilgileri insanlığın istifadesine kusursuz olarak sunmuşlardır. İşte bu âciz kardeşiniz kendisinden hiçbir şey katmadan elde ettiği bu bilgileri sizinle paylaşmaya çalışmaktadır. Kâmil bir manada Allah’a halis, iyi bir kul olmak isteyen her insanın örnek insanlara ihtiyacı vardır. Gelmiş geçmiş ve gelecek insanlara örnek, peygamberlerin en üstünü Nebiyy-i Ekrem’dir. O büyük insan da insanlığa Hz. Ali’nin ilim kapısı olduğunu, *Ali benden, ben de ondanım. Kim Ali’yi ve Ehlibeyt’imi benden ayrı görürse bizden değildir. Ben kimin mevlası isem Ali de onun mevlasıdır. Ali hak ile hak da Ali ile beraberdir. Ali ve benim Ehlibeyt’im aynen Nuh’un (a.s) gemisi gibidirler. Bu gemiye binen kurtulur, binmeyen helak olur. Peygamberlik hariç Ali bana göre Harun’un Musa’ya olan menzilesindedir...* diye buyurmuşlardır.

Evet, dostlarım, ben Ehlisünnet’im diyenler, ben Aleviyim, Ali dostuyum diyenler gelin kâmil manada bir Müslüman olmak istiyorsak Şah-ı Merdan Hz. Ali’yi, On Dört Masum’u, On İki İmam’ı tanıyalım. Tarihte saltanatların denetimi altında yazılan eserlere aldanmayalım. Sahabe gökteki yıldızlar gibidir yalan ve uydurmalarına aldanmayalım. Tabiidir ki sevgili Peygamberimizin çok değerli sahabeleri vardır. Hiç kimsenin

iyilere bir şey söylemeye hakkı da yoktur. Ancak Hz. Ali'nin, On İki İmam'ın, zalim gaddar düşmanlarını da o yıldızlardan saymamalıyız. Muaviye, Yezid ve onların yoldaşlarına kızarak biz Ali dostları İslam'a, Kur'an'a ters düşersek hak ve hakikati bulamayız. Bana göre Allah birdir, Peygamber hak-tır, Kur'an-ı Kerim eksiksiz tamam olarak aramızdadır. Acı olan Emevilerle başlayan saltanatın ve onların uydurarak dine soktukları işte yıldızlara benzetilen bir kısım sahabenin çabalarıyla dine sokulan saltanatın günümüze kadar devam edip gelmesidir. Yoksa İslam'ın özünde sultanlığın, krallığın, şahlığın ve padişahlığın ne işi var. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de saltanatın yeri yoktur. Peygamber'in sünnetinde de yeri ol-madığı gibi var diyebilmek hem dine hem Peygamber'e hem de adalete ihanettir.

Şah-ı Merdan Aliyye'l-Murtaza buyurur ki:

“Zamanı gelmeyen işlerde acele etmekten sakının, zamanı gelmiş işlerde de ihmal etmekten sakının.”

Yani gerçeği sizce belli olmayan işlerde ısrar etmekte sakının, her işi yerinde ve zamanında yapın.

“Dostlukta da, düşmanlıkta da ölçülü ol, dostuna aşırı seviyorum deyip bütün sırlarını verme. Bakarsın bir gün sana düşman kesilir. Düşmana karşı da aşırıya gitme, belki o da bir gün dostun olur.”

Evet, Evliyalar Şahı her konuda sözlerin en güzeli ile insanı eğitmektedir. Tabiatı gereği her insanda sevgi ve nefret gü-düsü vardır. Bu sebeple bazen dostlar düşman olabilir. Doğru olan, bütün işlerde ölçülü olmak, sınırları korumaktır.

İmam Ali (a.s) şöyle buyurur:

“Bana sebep iki sınıf insan helak olacaklardır. Bir kısmı haddi aşarak hâşâ Allah deyip ya Peygamber deyip se-

ven, diğeri ise bana buğzeden kimselerdir. En hayırlıları ise benim hakkımda ne ileri ve ne de geri kalan orta yolu seçenlerdir.”

“Biz dayanılacak bir yastığımız, bizden geri kalan bize ulaşmalı, haddini aşır ileri gidenler de bize dönmelidir.”

İmam Ali’nin (a.s) bu çağrısı, Resul-ü Ekrem’in (s.a.a), *“Ey insanlar, sakın benim bu Ehlibeyt’imin önüne geçmeyin, onlardan geri kalmayın, onlara akıl vermeye de kalkışmayın. Çünkü onlar sizin bilmediklerinizi bilirler.”* buyruğunun aynısıdır.

Sevgili kardeşlerim, kimseye karşı şahsi bir alacak verecekten dolayı benim bir düşmanlığım yoktur. Ne Hz. Ali ile ve Ehlibeyt’le bir akrabalık bağımız var, ne de Ümeyyeoğulları’yla bir düşmanlığımız var. Ancak o zaman atılan yanlış temel, binanın eğri olmasına sebep olmuştur. İslam âlemini bölük pörçük etmiştir ve bu güne kadar da Müslümanlar arasına duvarlar örülmüştür. Saltanat döneminde yazılan eserler, uydurulan hadisler o kadar çok ki bundan dolayı ayrı ayrı mezhepler, fırkalar ortaya çıkmış, her fırka kendisini o hak olan güruh ve naciye (kurtuluşa eren) zannetmiş, diğerini batıl sanmıştır. Oysaki gerek Kur’an-ı Kerim’in bu konudaki emir ve hükümleri, gerekse Hz. Ali ve Ehlibeyt’in faziletleri hakkında Nebiyy-i Ekrem’in söyledikleri göz önüne alındığında ehli kâmil bir Müslüman görecektir ki Allah ve Resulü’nün arasında değer ne ise Resul-ü Ekrem (s.a.a) ile Hz. Ali ve Ehlibeyt’in farkı da aynıdır. Çünkü buyurur ki: *“Ali bana göre Harun’un Musa’ya olan menzilesindendir.”* İslam dininin ilim şehri Nebiyy-i Ekrem’in kendisidir. Bu şehrin kapısı da Hz. Ali’dir. Bana göre İslam âlemi bu kapıya yönelmedikçe huzur ve sadete de kavuşmayacaktır. Acı olan tarihin kara sayfalarında Hz. Ali’ye karşı, İmam Hasan ve İmam Hüseyin’e karşı ya da Abbasiler döneminde diğer Ehlibeyt İmamları’na karşı yapılan onca zulümler göz ardı edilerek Hz. Ali, İmam Hasan ve

İmam Hüseyin haklı olsalar da onların düşmanları da haksız değiller diye bilinmiştir.

Değerli okuyucularım, doğrusu ülkesini, milletini seven birisi olarak başka ülkeleri bilmem ama böyle bir algıyı bu güzel ülkenin insanına çok görüyor ve yakıştıramıyorum. Eğer onlar söylediklerinde haklı iseler o zaman İmam Ali'nin hakkında inen yüzlerce ayetin hükümlerine ne demeliyiz. Allah (c.c) buyurur:

“Allah ve Resulü bir şeye hüküm verdimi artık hiç kimsenin onu reddetmeye hakkı yoktur.”

“Resulullah kendiliğinden hiçbir şey söylemez o ne söylerse Allah'ın emrini söyler.”

“Peygamberin yanına müsaade almadan girmeyin, onun huzurunda sesinizi de yükseltmeyin”

Bunca ayetin hükmü karşısında ne dememiz gerekir. Elbette dönüp Resulullah'a bakmamız ve ne emrederse onu yapmamız gerekir. O yüzden biz de Resulullah'a (s.a.a) bakıyoruz, ne buyurmuş:

“Ali bedenime nispetle başım gibidir, Ali hak ile hak da Ali ile beraberdir. Ali hangi tarafta ise inananlar da onun tarafında olmalıdır. Ağaçlar kalem olsalar, denizler mürekkep olsalar yine de Ali'yi gereği gibi anlatıp yazamazlar.”

“Yedi iklim dört köşeden Ali'yi gördüm Ali'yi” diyenler niçin demişler, bunları düşünmek zorundayız. Takdir edersiniz ki insanlar böyle diyorlarsa Evliyaların Şahı'nın aciz olan ben ne kadarını anlatabilirim. Ben kendimden asla bir şey katmamaya ve uygun olmayan bir şey eklememeğe özen göstermekteyim. Ancak ulaştığım, araştırıp okuduğum, eserlerden alabildiğim bilgilerimi siz okurlarımla paylaşma gayreti içindeyim. Bunlardan birkaçı başta Nehcü'l-Belağa, Usul-u Kâfi, Tuhafu'l-U-

kul gibi çok değerli eserlerin bilgilerini sizlere sunuyorum. Buraya kadar gerek İmam Ali hakkında gerekse Ehlibeyt hakkında vermeye çalıştıklarımız tek taraflı ve sadece bizim kaynaklarımızdan değil, bilakis Sünnî kaynaklarda da nakledilen ve reddedilmeyen bilgilerdir. Örnek olarak Allame Eminî'nin yazdığı Gadir-i Hum olayını detaylarıyla anlatan el-Gadir kitabında o gün İmam Ali'nin velayeti hakkında Maide Suresi 67. ayetinde **“Ey Elçi, sana indirileni tebliğ et...”** emri geldiğinde Resul-ü Ekrem (s.a.a), *“Ben kimin mevlası isem Ali'de onun mevlasıdır.”* diyerek o günü bayram ilan edildiğini kaydeden altmış kaynak eserin adını zikretmiştir. Biz de o Sünnî âlimlerden bir kaçını örnek olarak verelim: Hafız Ebu Cafer, Muhammed İbn Cerir-i Taberanî, Hafız Ebu Abdullahi el-Bağdadi, Ebu İshak, Hatib-i Bağdadi...

Ayrıca Filipeli Ahmed Hilmi Efendi de kendi tarihinde bu konuya yer vermiş, otuz kadar kaynağı da şahit göstermiştir. Bunların tamamı Gadir-i Hum'da Hz. Ali'nin velayetinin gerçek olduğunu kabul etmişlerdir. Ben bunlara kendiliğimden en ufak bir şey eklemiş ve katmış değilim. Zaten bunları yazmak istesem de buna ne gücüm yeter ne de ilimim yeter. Bu nakledilenler ya Allah'ın, ya Resulü'nün (s.a.a) ya da İmam Ali ve diğer masum imamların anlatıp söyledikleri sözlerdir. Benim ise bu sözlerin üzerine yorum yapacak ilimim yoktur. Öyle ise ben ya da başka birinin bu sözlerin derinliği ölçüsünde söz söylemeye imkân ve olanağı yoktur. Öyleyse kim olursak olalım mezhep taassubundan kurtulup bu söylenenlerden dersimizi alarak ilim şehrinin kapısına gidelim. Çünkü bu kapı Hakk'ın kapısıdır. Ancak bu kapıdan girenler kurtuluş gemisine binmiş olurlar vesselam.

Dostlarım, dilerseniz yine dönelim Şah-ı Merdan Hz. Ali'nin güzel öğütlerine bakalım, o ibretli nasihatlerden ders almaya devam edelim.

İmam buyurur ki:

“Bir kişiyi layık olduğundan çok övmek dalkavukluktur. Kişinin layık olduğundan az övmek ise ya acizliktir ya da hasetliktir.”

“Çok konuşan kişinin hatası da çok olur; hatası çok olanın hayâsı da az olur. Hayâsı az olanın takvası azalır, takvası az olanın kalbi ölür, kalbi ölen ise ateşe girer. Öyle ise çok konuşup ameli az olanlardan olmayın. Bilin ki cehaletle konuşmakta hayır olmadığı gibi hikmetli sözleri konuşmayıp susmakta da hayır yoktur.”

Evet, Allah Teâla insanoğlu için her zaman tövbe kapısını açık bırakmıştır. Allah’a iman eden herkes korku ve ümit arasında yaşamalıdır. Bu sıfat sadece iyiler için tavsiye edilmemiştir. Günahkâr kullara da bu kapı açıktır. İmanlı bir kişinin aldandığı yoldan sapmasının mümkün olduğu kadar günahkâr bir insanın tövbe ederek kurtuluşa erişmesi de mümkündür. Allah zülcelâl Yusuf suresi 7. ayetinde şöyle buyurur:

“Allah’ın rahmetinden kâfir olan kavimden başkası ümit kesmez.”

Yine İmam buyurur ki:

- “Müminin sevinci yüzünde, hüznü kalbindedir.”
- “Size ne oluyor ki dünyada edindiğiniz az şeylerle seviyor, ama ahiretiniz için yitirdiğiniz çok şey için hiç üzül-müyorsunuz.”
- “Birinden duyduğu kötü bir sözü hayra yorumlayabil-diğin müddetçe onu kötüye yorumlama.”

Maliki Eşter’e yazdığı bir mektupta buyurur ki:

- “Ey Malik düşmanınla anlaşma yaptın mı ona karşı her yönüyle uyanık ol. Çünkü düşman çoğu kez sana yaklaşır

gafil olmanı bekler. Öyle ise sen tedbirini al, bu konuda hüsnü zan beslemeyi bir kenara bırak. Şunu bil ki iyilik ile kötülük bir olmaz, sen kötülükleri en güzel bir şekilde önle. O zaman seninle düşman olan bir kimse sanki candan bir dost da olabilir.”

□ “Mümin kişinin üç vakti vardır. Birinde Rabbiyle münacat da bulunur, birinde helalinden geçimini sağlar, birinde ise kendisini helal lezzetler arasında serbest bırakır.”

□ Namaz Allah’a karşı kulluğun sırrıdır.

Son cümle ile alakalı olarak şöyle bir yorum geçmektedir: “Güneş ışınları altında tomurcuklar nasıl çiçek açıyorsa işte insanın fitrat tomurcukları da Allah’ın merhamet güneşi altında ibadet ve itaatine dayanarak açmakta, tüm kötülüklerden arınarak kemale erişmektedir. İnsan hayatında bir takım programlar vardır; elbette bunların en önemlisi Allah için kılınan namazdır. Allah’tan korkarak kulluk etmek insana özgürlük ruhu bahşeder. O zaman insan başkalarına kul olmaz.

□ “Hiçbir kulluk Allah’ın farz kıldığı ibadetleri eda etmek gibi değildir.”

□ “Tövbe etmeden Rabbinin huzuruna çıkan kimse ne kadar çabalasa kendisine hiçbir fayda vermez.”

□ “Riya ile yapılan bir ibadet verimsiz, çürük bir ağaç gibidir. Böyle bir ibadetle Allah’a ümit beslemek doğru değildir.”

Bu konuda İmam Cafer-i Sadık (a.s) şöyle buyurur: “İman ile birlikte olmayan amel kabul görmez. Ama amel olmadan da iman olmaz.”

Şah-ı Merdan İmam Ali (a.s) şöyle buyurmakta:

“Nefsinizi kulluğa alıştırm. Ona yumuşak davranın, onu azarlamayın, sana kitapta farz kılınanlar dışında onu hoş

tut. Eğer nafile ibadetler farzlara zarar veriyorsa nafileleri terk et.”

Evet, kardeşlerim Cenabı Mevla’mız yarattığı kulundan kendisine ibadet edilmesini istiyorsa kulun ibadetine muhtaç olduğundan değildir. Allah (c.c) insanı yeryüzünün halifesi olarak yarattığından dolayı dengenin bozulmaması için yarattığı insana bir şeyleri farz kılmıştır. İnsan bu amelleri yerine getirirken haramlardan, kötülüklerden, kibirden, nifaktan vb. çirkin sıfatlardan arınmalıdır. Böylece hem kendini hem de insanlığa zarar veren tüm davranışlardan sakınacak, bu sayede de hem dünyaya ve hem de insanlığa güzellik gelecektir.

Acı olan insanın kendisine verilen iradeyi kötüye kullanmasıdır. Âlimler ibadet ve amellerin afetinin gurur ve kibir olduğunu beyan etmişlerdir. Bu tehlikeli afet, insanı yaptığı ibadetin manevi mükâfatından mahrum ettiği gibi kendisini büyük görmesine de sebep olur. Bu gurur ve kibir insanı toplumun fertleriyle olan irtibatını da derinden sarsar. Kur’an-ı Kerim İblis’i gurur ve kibrin helak ettiğini ve dergâhtan kovduğunu çeşitli ayetlerle anlatmaktadır. Buna göre insanoğlu geçmişten mutlaka ders almalıdır. Allah Teâla birçok ayette geçmişlerden ders almamız için kavimlerin başlarına gelenleri defalarca anlatmaktadır. Ve “Gidin gezin görün, geçmiş birçok kavimlerin azgınlıkları yüzünden başlarına gelenleri ibretle araştırın. Oralardan kendinize dersler edinin.” diye insanı uyarmaktadır.

İşte bu hususta Şah-ı Merdan İmam Ali (a.s) şöyle buyurur:

“Ey insanlar şeytan kendi yaratılışını Âdem’in yaratılışı ile mukayese ederek kibirlendi, kendisini üstün gördü. O halde sizler de Allah’ın şeytana yaptığından ibret alın. Öyle ki Allah (c.c) onun uzun amelini, yoğun çabalarını boşa çıkardı.”

Gururdan, kibirden, şeytani düşüncelerden kurtulmak, sadece Allah Teâla'ya itaat etmek, yalnızca Allah'a ibadet etmek ve O'na kullukla mümkündür. İşte bu kulluk da namaz kılmak, oruç tutmak ve Allah'ın dostlarıyla dost, düşmanlarıyla da düşman olmaktan geçmektedir. Namaz Allah'ın azameti karşısında ya Rabbi yalnız sana kulluk eder ve yalnız senden yardım isterim deyip Fatıha ile bir sureyi okuyarak Rabbine teslim olup gururdan, kibirden kurtulmaktır. Eğer insanlık bu sayede doğruyu bulamıyorsa bu da insanoğlunun kendi kabahatidir. Ama Allah'a hamd-u senalar olsun ki dünyada kötüler çok olsalar da Allah'ın salih kulları olan peygamberler, imamlar, veliler, ermişler olduğu gibi elhamdülillah bunların en başlarında Şah-ı Merdan Aliyye'l-Murtaza (a.s) vardır. İnsan nasıl ki hastalandığında bir tabibe ihtiyaç duyuyorsa kâmil bir manada iyi bir insan olmak isteyenler mutlaka bu kapıya yönelmeli, insanlık reçetesini buradan almalıdır. Yoksa yeni bir peygamber, yeni bir ilahi kitap bulunamayacağı gibi Hz. Ali ve diğer imamların mislinde imamlar bulmak da asla mümkün olmayacaktır. Öyle ise bilhassa ben Aleviyim, ben İmam Ali ve On İki İmam'ın yolundayım diyenler mutlaka kendilerini gözden geçirmeli ve kendilerini Şah-ı Merdan İmam Ali'ye (a.s) sunmalıdırlar. Eğer benzeşiyorlarsa ne ala, yok eğer benzeşmeyen yerleri varsa mutlaka onarmalı ve On İki İmam'a mutlaka ve mutlaka benzemelidirler.

Hz. Ali'nin hem kendi evlatlarına ve hem de sevenlerine ömrünün sonlarında vasiyet ederken Resulullah'ın, namaz dinin direğidir hadisini hatırlatarak birçok konuda vasiyet ederken üzerinde durduğu konulardan biri de namaz konusuydu. Buyurur ki:

“Nasıl ki direksiz çadır kurulmuyorsa, bir bina inşa edilmiyorsa namazın konumu da çadırın direği, binanın sütunu gibidir.”

“Şayet kulun namazı kabul olursa diğer amelleri de kabul olur, yok namazı kabul olmazsa diğer amelleri de kabul edilmez. Namaz Allah’a yakınlaşma vesilesidir.”

“Namaz kâinatla hem seda olmaktır. Namaz fıtrat diliyle Allah ile konuşmaktır. Namaz sessizlik diliyle Allah’ı noksan sıfatlardan arı bilmektir.”

Yüce Allah Ankebut Suresi 45. ayette buyurur ki:

“Ey Resulüm, sana vahyedilen kitabı oku ve namaz kıl. Muhakkak ki namaz insanı hayâsızlıktan, kötülükten alıkoyar.”

Evet, dostlarım, eğer insan ibadetini niçin ve kim için yaptığı bilir, basiret ile yaparsa o ibadet faydalı ve kalıcı olur. Yoksa Şah-ı Merdan İmam Ali (a.s) buyurur ki:

“Öyle namaz kılanlar vardır ki onlar için sadece uykusuzluk ve yorgunluktur o namaz. Öyle oruç tutanlar vardır ki o oruçtan elde ettikleri sadece açlıktır.

“Allah için sadakatle kılınan namaz yaprakların döküldüğü gibi günahları döker.”

Nebiyy-i Ekrem (s.a.a) şöyle buyurur:

“Nasıl ki insan, kapısının önünden akan ırmakta günde beş vakit yıkansa o kişide kirden eser kalmazsa, günde beş defa halis kalple Allah’a yönelen bir kimse de Allah katında tertemizdir.”

Yüce Allah Nur Suresi, 37. ayette buyurur ki:

“Vay olsun o kişilere ki insanları namaz kılmaktan, zekât vermekten alıkoyarlar.”

Hiz. Aliyye’l-Murtaza (a.s) Rabbine münacat ederken şöyle yakarmakta:

“Allah’ım, sen biliyorsun Resul-ü Ekrem’e (s.a.a) tabi olan, ilk olarak sana yönelen, davetini işitip icabet edenlerin ilki benim. Resulullah ile beraber benden önce namaz kılan olmadı.”

Usul-i Kâfi’de İmam Cafer-i Sadık’tan naklen dedesi Hz. Ali’nin namazlardan sonra şu duaları okuduğunu yazmışlardır:

“Allah’ım, beni rahmetinden ümidini kesen kullarından etme. Allah’ım, kereminle sana yaklaşıyorum, kulun ve Resul’ün Muhammed (s.a.a) ile sana yaklaşıyorum. Meleklerin, gönderdiğin elçilerin hürmetine sana yaklaşıyorum. Allah’ım, senin bana ihtiyacın yoktur, ama ben sana muhtacım. Allah’ım, benim bütün ihtiyaçlarımı gider. Ey sakınılmaya layık olan Allah’ım, dualarımı kabul et, belaları benden uzaklaştır. Allah’ım, Muhammed ve Âl-i Muhammed’in hakkı için senden istiyorum. Amelime ihlâs, canıma selamet, rızkıma genişlik, beni dünyada bıraktığın sürece sana şükür etmeyi bana nasip et.”

Âlimlerden çoğu insandan bahsederken fıtrattan söz etmiş, bunu çokça öne çıkarmış ve ziyadesiyle bu kelimeyi kullanmışlardır. Çünkü insanın yaratılışı, Allah’ı tanıma fıtratı üzerinedir. Bu tanıyış elbette insana sorumluluk yüklemektedir. Yapması gerekenleri yerine getirmemesi ve kaçınması gereken şeylerden de kaçınmaması durumunda da pişmanlık duyup tövbe edip dönmesi insan oluşunun gereğidir. Bu fıtratın idraki içinde olan kimse, zararın neresinden dönerse onun kendisi için kâr olduğunun bilincinde olur. Pişmanlık duymayan ve dönüş yapmayan kimse delalet yolunu seçmiş ve kurtuluşu elinin tersiyle iterek hüsrana düşmüş olur. Tövbe insanın kendisine gelmesidir. Tövbe isyandan itaate yöneliştir. Tövbe günahı terk edip takvaya dönmektir. Şeytanın kalbe nüfuz etme kapılarını kapatmak ancak tövbe ile mümkün olur. Tövbe sadece dil ile söylemekle gerçekleşmez, o işten

dönmek ve bir daha onu işlememekle gerçekleşir. Yüce Allah Nisa Suresi 18. ayette şöyle buyurur:

“Tövbe o kişilerin tövbesi değildir ki kötülüklerde bulunup dururlar da ölüm kendilerine gelip çattımı işte şimdi tövbe ettim derler. Bilsinler ki kâfir olarak ölenlerin tövbesi kabul edilecek değildir. Ancak onlar için çok azap hazırlanmıştır. Kim nasıl düşünürse düşünsün ölüm herkes için bir anda gelip çatan bir hakikattir.”

Lokman Suresi 34. ayette de şöyle buyrulur:

“Kıyamet günü hakkındaki bilgi ancak Allah katındadır. Yağmuru yağdıran O’dur, rahimlerde olanı O bilir, hiç kimse nerede öleceğini bilmez. Şüphesiz Allah her şeyi bilen, her şeyden haberdar olandır.”

Zümer suresi 53. ayette şöyle buyrulur:

“Ey Habibim de ki, ey kendi nefisleri aleyhine haddi aşanlar, Allah’ın rahmetinden ümit kesmeyin. Çünkü Allah bağışlayan ve esirgeyendir.”

Allah Teâla kullarına hem ümit veriyor hem de ümitsizliğe düşenleri kınıyor. Şüphesiz Allah’ın rahmetinin her şeyi kuşatmış olduğu görülmektedir.

Aliyye’l-Murtaza (a.s) şöyle buyurmakta:

“Ey Allah’ın kulları, siz ondan yüz çevirdiğiniz halde onun size nasıl yöneldiğini bir düşünün. O sizi affına çağırıyor, siz O’nu bırakıp başkasına gidiyorsunuz. Allah (c.c) ne kadar rahim, ne kadar da kerimdir.”

Evliyalar Şahı tövbe konusunda bizleri şöyle uyarmaktadır:

“Ey insan, Allah Teâla seni katında bir şefaatchiye muhtaç etmedi, kötü işlerinden sonra tövbe etmeyi yasaklamadı, sizi cezalandırmada acele etmedi, yüz çevirince hemen

kınamadı, günahların karşılığında sana şiddetli davranmadı, isyanın sebebiyle seni zorluğa düşürmedi, tövbe etmeni bir iyilik saydı. Yaptığın kötülüğe karşı misliyle, yaptığın iyiliklerin karşılığında on misliyle hakkını verdi, her zaman tövbe kapısını açık tuttu.”

Evet, kardeşlerim, birçok insanın şöyle düşündüğünü görmekteyiz: Yahu ben daha gencim. Ben bu gençliğimi hele de şu zamanımızda çılgınlık hat safhaya ulaşmışken yaşayayım, zamanı gelir yaşlanır, ondan sonra tövbe ederiz diyenlerin sayılarının oldukça çok olduğunu görmekteyiz. Ben henüz gencim deyip tövbeyi geciktirmek bir kısım manevi afetleri beraberinde getirmektedir. Allah korusun ani bir ölüm insanı dünyadan koparıp ahirete göçmesine neden olabilir. Böylelikle tövbe fırsatı yakalayamadan ve yaşlanamadan günahlarıyla beraber dünyaya veda etmek zorunda kalabilir. Bu konuda Şah-ı Merdan İmam Ali (a.s) şöyle buyurmaktadır:

“Allah size acısın, siz delillerle amel edin, doğru olan yol budur. Şimdi fırsat ve mühletinizin olduğu bir diyardasınız, bu fırsatla Allah’ın rızasını elde edebilirsiniz. Sahifeler açık, kalemler yazıyor, bedenler sağlıklı, dilleriniz özgürce konuşabiliyor, tövbeler işitilmekte, amelleriniz kabul görmektedir.”

Değerli kardeşlerim, hiç şüphesiz Allah Teâla hiç kimsenin orucuna, namazına, zekâtına ve hatta hiç bir ibadetine ihtiyacı yoktur. İnsanların haram işler yapmalarından dolayı da bir zarar görecektir. Allah (c.c) bu hükümleri insanda dengenin korunması için koymuştur, insanın mutluluğu için kulundan bunları istemekte ve talep etmektedir. Tövbe kapısının devamlı açık olması, Allah’ın insana sevgisini göstermektedir. Çünkü Allah zülcelâl yarattığı kulunun düşeceği tuzakları çok iyi bilmektedir. O yüzden de sürekli uyarmaktadır onu.

Ayrıca uzmanlar insanoğlunun işleyeceği günahların büyük ve küçük olarak ikiye ayrıldığını beyan etmektedirler. Günah ya Allah'ın emrine asi olmaktır ya da kula yöneliktir. Bu günahlar ya Allah'a inanmamakla inkârladırlar ya da ahlaki bozuklukladır. Bunların her ikisi de insanı Allah'tan uzaklaştırır. Böylece Allah'ın farzlarını terk eder, haramlarını devam ederek insanda olması gereken dengeyi de bozmuş olur. İşte bütün bu keşmekeşlerden kurtulmak için herkesin Şah-ı Merdan Aliyye'l-Murtaza'ya (a.s), onun pak ve pakize neslinden olan imamlara ihtiyacı vardır. Asıl insanlık dersi onlardan alınmalıdır, İslam dini onlara uyularak yaşanmalıdır. Çünkü onlar Allah ve Resulü'nü herkesten çok severler. Şüphesiz Allah ve Resulü de onları çok severler. Onlar, Nuh'un (a.s) gemisi misalidirler. Kur'an-ı Kerim'de onları sevmek, onlara tabi olmak, her Müslümana farz kılınmıştır. Hak buradadır, buradan ayrılan helak olur diye buyurulmuştur.

Değerli dostlarım, biz yine Şah-ı Merdan'dan (a.s) ders alma-ya devam edelim. Şöyle buyurur:

“Sizler başkalarının ayıbının üzerinde durmak yerine kendi ayıbınızın üzerinde durun. Ameli olmadan ahiretten ümidi olan, uzun arzular peşinde koşarak tövbeyi geciktiren kimselerden olmayın. Bilin ki iki amel arasındaki fark çok uzaktır. Çünkü birinin tadı gider, geriye kötü sonucu kalır. Diğərinin ise zahmeti geçer, mükâfatı kalır.”

Kur'an-ı Kerim'de Bakara Suresi 257. ayet-i kerimede şöyle buyrulur:

“Allah kendisine inananların velisi ve dostudur. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Allah'a inanmayanların ise dostu, tağuttur; o da onları aydınlıktan alır karanlıklara doğru götürür. İşte onlar ateşin ehlidirler ve orada ebedi kalacaklardır.”

Hız. Ali (a.s) şöyle buyurmakta:

“Sakin Kur’an’dan ayrılmayın; şayet ayrılırsanız yolunu-
zu şaşırmışlardan olursunuz. Çünkü Kur’an ile oturan bir
fazlalık ve bir de eksiklikle ondan ayrılır. Bilgisi artar, ca-
hilliğı azalır.”

Yine şöyle buyurur:

“Ey insanlar Kur’an-ı Kerim’i güzel ve anlayarak okuyu-
nuz. Çünkü ifadelerin en güzeli ondadır. Ondan bir şey
öğrendiniz mi ona amel edin. Çünkü ilmiyle amel etme-
yen âlim haktan uzaklaşmış cahil gibidir. O zaman da ya-
ratan hakkında şüpheye düşer. Siz siz olun haktan gafil
olmayın. Bilin ki kendisine en hayırlı olanınız Allah’a en
çok itaat edeninizdir. Bilin ki ihlâs imandandır. Sizler Al-
lah’a karşı doğru olun, doğru söyleyin. Yine bilin ki, Al-
lah doğruuları sever, onların yanında olur. Bilin ki, yalan
imanla bağdaşmaz. Siz hakkı söyleyin ki onunla tanınası-
nız. Size emanet teslim edildiğinde onu mutlaka sahibine
verin. Sözleşmelerde sözünüzü yerine getirin. Hüküm eli-
nize geçtiğinde mutlaka adil davranın. Atalarınızla övün-
meyin. Birbirinize kötü lakap takmayın. Devamlı hakkın
yanında yerinizi alın.”

Evet, değerli can dostlarım, kesinlikle ben size Hız. Ali gibi
bir şahsiyeti gereğı gibi anlatıyorum iddiasında değilim. Bu
büyük insanı anlatmak ya da söylediklerinden gereken ders-
leri almak doğrusu benim de haddimi aşmaktadır. Ancak
yaklaşık otuz senemi bu yolda araştırmakla gününü geçiren
bir Şah-ı Merdan aşığı olarak sadece denizden bir bardak
su misali birikimlerimi sizlerle paylaşma gayreti içindeyim.
Eğer bir nebze de olsa bu konuda faydalı olabilirsem ne mut-
lu bana derim.

Bu yukarıda aktarmaya çalıştığım nasihatlerin içinde bir defa
Kur’an-ı Kerim’e bağlanmak, onu yaşamak var. Allah Teâla’ya

itaat var, adil davranma, doğru konuşmak, yalandan uzak durmak, hakkı söyleyin ki onunla tanınasınız var, emanete hıyanet etmemek var. Şimdi ben bir kardeşiniz olarak diyorum ki Hz. Ali'nin hakkı gasp edilmiş doğrudur, onunla savaşmışlar doğrudur. Ehlibeytine kastetmişler, Kerbela musibeti diye kapkara bir sayfa tarihe geçmiş doğrudur. Çünkü günümüzün Müslümanları İslam'ı onların buyruklarına göre yaşamıyorlar ki bu doğrularla yanlışları anlayabilsinler. Benim derdim onların bilip bilmemesi de değildir. Ancak Hz. Ali emanete hıyanetlik etmeyin diyor. Tabi ki emanetin çeşitleri çoktur; ama ben Aleviyim, ben Hz. Ali bendesiyim, ben Ehlibeyt muhibbiyim diyorsan o zaman emanetin en önemlisi Nebiyy-i Ekrem'in bıraktığı iki emanet var ki bunun biri Kur'an-ı Kerim, diğeri Ehlibeyt'idir. Bu emir Allah ve Resulü'nün ortak emridir.

Ben şuna inanıyorum ki eğer bir yerde Kur'an-ı Kerim yoksa Hz. Ali ve On İki İmam da orada yoktur. Çünkü onlar Kur'an-ı Kerim var olduğu için imamdırlar. Onlar ne söylesele Allah ve Resulü'nün emirlerini söylerler. Ancak Hz. Ali ve diğer imamların olmadığı yerde de Kur'an-ı Kerim yeterince anlaşılmış olmaz. Çünkü o öyle bir kitaptır ki onun yorumunu en mükemmel yapacak olanların başında Nebiyy-i Ekrem (s.a.a) gelir. Ve o kendisini ilim şehri, İmam Ali'yi (a.s) de ilim şehrinin kapısı olarak tanıtmaktadır.

Öyleyse kendisinden sonra Kur'an-ı en iyi anlayanın Şah-ı Merdan olduğu bilinmelidir. İmam Ali (a.s) şöyle buyurmaktadır:

“Allah'ın Resulü bana ilimden bin kapı açtı, her bir kapıdan da bin kapı daha açıldı.”

Aynı bilgiler babadan evlada aktarılmıştır. Böylece o ilimler On İki İmam'da mevcuttur. Şimdi bu kadar hak ve hakikat

ortada dururken o imamlar bizden Kur'an'a amel etmemizi isterken, Anadolu erenleri Hacı Bektaş-ı Veli "Sakın ola ki siz Kur'an'ın dışında, Kur'an da sizin dışınızda olmasın. Kur'an sizin içinizde, siz de Kur'an'la beraber olun." derken bizler yani Aleviler, Bektaşiler bu çağrılarının neresindeyiz? Allah'a, Kur'an'a, Din-i İslam'ın özüne taraf olmadan On Dört Masum, On İki Pak İmam'a taraf olmak mümkün müdür? Böyle bir şey asla mümkün değildir; öyle ise aklımızı başımıza alalım, zararın neresinden dönersek onun kâr olduğunu bilelim.

İMAM ALİ NERDEYSE HAK ORADADIR

Değerli dostlarım, bu kitapta maksadımız kâmil insan olmak isteyen kimsenin yönünü nereye çevirmesidir. İşte bunu bu aciz dilimin döndüğü ölçüde delilleriyle gözönüne sermeye çalışmaktadır. Elbette bunun takdiri siz değerli okurlarıma kalmıştır. Günümüzde ne yazık ki insanlardan bazılarının inkâr yolunu tuttuğunu, bununla da övünmekte olduklarını ve kendilerinin çağdaş, ilerici olduğu düşüncesine kapıldıklarını görmekteyiz. Bu zavallılar birkaç bin yıl öncesini anlatırken gerçek budur diyerek ders vermeye kalkşıyorlar. Oysaki Bakara Suresi, 11-13. ayette şöyle buyuruluyor:

“Onlara gelin yeryüzünde bozgunculuk yapmayın dendi mi onlar derler ki ıslah ediciyiz. Oysaki onlar bozguncudurlar. Gelin inananlar gibi siz de inanın dendi mi onlar derler ki, akıllı olmayanlar gibi bizde mi inanalım; oysaki akıllı olmayanlar onlardır.”

Görülen şu ki AllahTeâla onların akıllarının yeterli olmadığını ve derk yetilerinin kısıtlı olduğunu bildirmektedir. Ayrıca Allah'ın Yüce Resulü, İmam Ali ve masum pak evlatları, evliyalar, pirlere ve ermişlere de böyle düşünenleri akıldan yoksun, zahirci ve deruni kavrayıştan mahrum olduklarını bildirmektedirler.

Hız. Ali (a.s) buyurur ki:

“Herkes bilsin ki, her yaratılan bir gün ölecektir. Öyleyse Allah yolunda ölmek ölümlerin en güzelidir. Bilin ki, bize sarılan bizimle olur. Bizden geri kalan helak olur. Bizim gemimizden başka gemiye binenler boğulur gider.”

Allah Teâla da şöyle buyurur:

“Allah yolunda ölenleri siz ölü sanmayın; onlar diridirler. Ama sizler onu bilemezsiniz.”

İşte ben de henüz vakit varken, ölüm kapımıza dayanmamışken gelin, hep beraber bu gemiye binelim ve kurtuluşa erelim. Kur’an-ı Kerim’de **“Onlar tövbe edip durumlarını düzeltirlerse zor anlarında onlara icabet ederim.”** içeriğinde ayetler mevcuttur. Bu yaşadığımız yanlışları bir kenara bırakıp, feragat eder ve İmam Ali’nin (a.s) sunduğu yolu izlemeye koyulursak gerçeğe adım atmış oluruz. Ama yok eğer Masum-i Paklar’ı bırakıp başka yönlelere dönecek olursak, ona olan sevgimiz amelimize yansımaz ve sadece dilde kalırsa korkarım geçmişte yaşadığımız gibi ileride daha büyük musibetlere düşmemiz kaçınılmazdır. Kim neyi, nasıl algılasa algılasın bu ülkenin ferdi olan ben şöyle algılamakta ve düşünmekteyim: İmam Ali (a.s) ve evlatlarından olan masum imamlar bizden, imanlı, takvalı ve salihlerden olmamızı istemektedirler. İmam Cafer-i Sadık buyurur ki: *“Ey bizi sevdiğini söyleyenler sakın amelinizle bize kir olmayın. İyi amelinizle bize ziynet olun.”* Öyleyse bizler kendi mantığımızı göre yaşamamalıyız. Eğer biz kalktık böyle gördük diyerek Kur’an ve Ehlibeyt’i beraber yaşamazsak şu ayetin kapsamında yer alırız: **“Ayetlerimizi inkâr edenler, yeryüzündeki nimetler onların olsa, bunu da kıyamet gününün azabından kurtulmak için verseler yine de cennetin kapısı onlara açılmaz.”**⁽¹⁾ Her meslek, erbabından

1- Maide Suresi, 36. ayet

öğrenilmelidir. Bu bilinçte olmayan hiç kimse yoktur. Neden-
se din konusuna gelince bu kural geçerliliğini yitiriyor. Oysa
inancını doğru yaşamak isteyen kimse başta Rabbini tanıma-
lı, Peygamber'ini tanımalı, kitabını tanımalı, imamını tanımalı
ve onların buyruklarından şaşmamalı ki hak üzere olsun.

Şah-ı Merdan buyurur ki:

- “Eğer sizler cahil ile dost olursanız, sizi zahmete düşü-
rür. Ondan uzak durursanız size küfür eder. Bir şey verdi-
ğinde minnet eder. Sen ona bir şey verdiğinde nankörlük
eder. Zengin olduğunda katı yürekli olur. Fakir düştüğün-
de inkâra kalkışır. Münafıkların dört ameli vardır: Dili kal-
biyle, sözü ameliyle, içi dışı ile çelişir.”
- “Eğer halk ilmin değerini bilmezse ilim halktan alınmaz,
âlimlerden alınır. Eğer âlimler de olmazlarsa halkta cahil-
leri kendilerine önder seçer.”
- “Biz Allah’ın dininin hazinedarları, ilminde kandiliyiz.
Bizden bir kandil söndüğünde diğeri yanar.”
- “Dünya dört şeyle ayakta durur: İlmiyle amel eden âlim,
iyiliklerini arttıran zengin, öğrenmekten çekinmeyen ca-
hil, ahiretini başkalarının dünyasına satmayan fakir.”
- “Bilin ki fani olan her şey geçicidir, ahiret yurdu ise kalı-
cıdır. Onun içindir ki ömrünüzü boşa geçirmeyin. Bilin ki
ahirete intikal eden kişinin durumu bir dostunun ziyare-
tinden ayrılıp gitmesine benzer.”

İmam (a.s) bir duasında şöyle buyurur:

“Ey Allah’ım, eğer beni azaba duçar edersen bu benim
kusurumdur. Eğer affedip lütfüne mazhar edersen bu da
senin lütuf ve keremindir. Ancak senin lütfünden ümit ke-
silmez, zor olanı kolay yapmak sana zor değildir.”

Yine şöyle buyurur:

“Bilin ki kıyamet gününün azığı takva ile yapılan ibadettir. Öyleyse bu yolculuk için azığınızı hazırlayın. Bilin ki yardım edenlerin en hayırlısı, şüphesiz Allah’tır. Akıl sahibi olan insanlar için Kur’an’ın ayetleri açıklayıcıdır, onunla oturup kalkanlara gıpta edilir.”

Evet, kardeşlerim, Hz. Ali’nin bu güzel söz ve nasihatleri, hiç şüphesiz tüm insanlık âleminin ders alması gereken sözlerdir. Müslümanım diyen her insan bu güzel sözlerden ders alabilseydi, bence yeryüzünde başka din kalmazdı. Çünkü Hz. Ali’nin söz ve nasihatleri her ne kadar o günün insanlarına hitaben konuşulmuş olsa da bu sözler ilelebet bizim için de geçerli ve ders alınacak nurani sözlerdir. Bu sözlerin üzerinde söz söylemek kimsenin haddine değildir. O zamanda kim ne derse desin bilhassa ben Aleviyim diyen bir kişi, kamil manada yaşamak istiyorsa başta Allah ve Resulü’nün tanıyacak, onun devamı olarak da Şah-ı Merdan’ı, diğer imamları örnek insanlar olarak tanıyacaktır. Benim bu yazımda maksadım Hz. Aliyye’l-Murtaza olduğundan ondan ders almaya devam edeceğim. Allah ve Resulü onu sever, o da Allah ve Resulü’nü sever. İleride anlattığımız gibi onun geçmiş peygamberlerden üstün olan tarafları vardır. Sahabe-i Kiram’ın içinde onun derecesinde hiç kimsenin üstünlüğü söz konusu bile değildir. Onu dördüncü dereceye düşürenler İslam’ın başına saltanatları reva görenlerdir. Ne yazık ki o iki saltanat döneminde yazılan eserler birçok insanı yanlışla götürmektedir demek lazımdır.

İMAM ALİ, KUR'AN İLE BERABERDİR

Biz Şah-ı Merdan İmam Ali (a.s) ile ilgili gerçekleri anlatırken gönlümüzün istediğini kafamızdan uydurup yazmıyoruz. Belki bu yazılanlar bazılarına sıkıcı gelebilir, bazılarına da doğru gelmeyebilir. Elbette birçok eserde Hz. Ali'nin hiçbir sahabeyle sorununun olmadığı hatta hiç kimseyle problem yaşamadığı gibi Muaviye de dâhil olmak üzere hepsi birbirlerini çok seviyorlardı diye kayıt edildiğini okumaktayız.

Ayrıca Abdullah İbn Seba diye tarihte yaşamamış uyduruk bir Yahudinin yemeden, içmeden sahabileri birbirine düşürmek için elinden geleni ardına koymadığı yalanı uydurulmuş ve olanca tarih kitaplarında kaydedilerek tarih tamamen saptırılmıştır. Böyle bir şahsın tarihte olmadığını kanıtı olarak rahmetli Abdulkaki Gölpınarlı'nın çevirisini yaptığı "Abdullah İbn Seba Masalı" kitabıdır. Bu kitap okunduğunda görülecektir ki tarihte böyle bir kimse yaşamamıştır. Asıl hayret verici olan, bir kişinin kalkıp bu kadar akliselim sahabeyi birbirine düşürmesidir. Sanki sahabeler hiç akıl erdiremeyip bir Yahudinin oyununa gelmişlerdi. Oysa sevgili Peygamberimizden (s.a.a) hemen sonra hilafet Hz. Ali'nin hakkı iken hakkının gasp edildiğini tarihî bir gerçek olarak görmekteyiz. Uzun yıllar sonra İmam Ali'nin (a.s) zahirî hilafeti gerçekleşince ona tabi olmaları gerekirken biat etmeyip karşı çıkarak onunla savaşmaları da tarihî bir gerçek olarak karşımızda durmaktadır.

Hız. Ali'den sonra Muaviye'nin İmam Hasan'la (a.s) savaştığı, sonra da onu zehirleterek ortadan kaldırdığı ortadadır. Kendisinden sonra yerine daha zalim, daha gaddar, her türlü pislik ve melaneti içinde barındıran oğlu Yezid'i bile bile Müslümanların başına musallat ettiği de bir gerçektir. Aslı nesli İslam düşmanı olan Yezid'in Kerbela'da hunharca İmam Hüseyin'le beraber evlad-ı Resul'ün kanına ve canına kastettiği de şek ve şüphe götürmeyen doğrulardandır. Böylece doksan yıllık Süfyanilerin saltanatlarının temelinin atıldığı da doğrudur. Sonra Abbasilerin savaşla onları yenerek kendi saltanatlarını kurduğu da katıksız bir gerçektir.

Bizim söylediklerimizin kaynağı ya Kur'an-ı Kerim'in ayetleridir ya Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) hadislerinden ya da Şah-ı Merdan İmam Ali ve evlatlarının mübarek sözlerindendir. Bunu Ehlisünnet'in birçok kaynağı da yazmaktadır. *el-Mürracaat* kitabının çok değerli yazarı büyük üstat Seyyid Hüseyin Şerefuddin ile Gadir-i Hum olayı üzerine çok derin araştırmaları olan büyük üstat Allame Eminî gerek Hz. Ali (a.s) hakkında ve gerekse Ehlibeyt'in faziletleri hakkında sayıları yüzlerle ifade edilen ayetin olduğunu ve bunları birçok Sünnî âlimin de dile getirdiğini yazmışlardır. Şimdi bunlardan örnekler verelim.

Azhab Suresi'nin 33. ayeti yani **"Allah ancak siz Ehlibeyt'ten her türlü kötülüğü gidermek ve sizi tertemiz kılmak ister."** ayeti Ehlibeyt hakkındadır. Resulullah'ın *"Allah'ım, işte benim Ehlibeyt'im bunlardır."* dediğini çok sayıda Ahmed İbn Hanbel, Hakim Haskani, Tirmizî, Kunduzî Hanefî gibi Sünnî âlim kitaplarında yazmışlar ve sayfalarıyla birlikte göstermişlerdir.

Şura Suresi'nin 23. ayetinde şöyle buyrulur: **"De ki: Ben sizden tebliğime karşılık bir ücret istemem yakınlarıma sevgiden başka."**

Yine Hâkim Haskani, Mağazili Şafiî, Taberi, Keşşaf gibi sayıları hayli çok olan âlimlerden bazılarına bunları örnek verebiliriz.

Mübahale ayeti olarak bilinen Al-i İmran Suresi'nin 61. ayeti de **"De ki: Getirelim oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, nefsimizi ve nefsinizi."** Ehlibeyt hakkındadır. Bu konuda da Ehlisünnet âlimlerinden yüz dokuz kaynak gösterilmiştir. Örneğin: Müslim Sahih'inin Fezail bölümünde, İbn Arabî Akabu-ul Kur'an'da, Suyutî ed-Dür-rû'l-Mensur'da, Fahri Razi tefsirinde.

Tövbe Suresi'nin 119. ayeti: **"Ey inananlar, korkun Allah'tan ve doğrularla beraber olun."** Ehlibeyt hakkındadır. İbn Asakir "Şafi" de, Kunduzi Hanefî Yenabiu'l-Mevedde'de bu ayetin Hz. Ali hakkında olduğunu belirtmişlerdir.

Nisa Suresi'nin 59. ayetinde yer alan **"İtaat edin Allah'a, itaat edin Resul'üne ve emir sahiplerine"** ifadesinin de Hz. Ali hakkında olduğu kabul edilmiştir. Tefsir-i Fahr-i Razi, Yenabiu'l-Mevedde bunlardan sadece bazılarıdır.

Nahl Suresi'nin 43. ayeti ve Enbiya Suresi'nin 7. ayeti: **"Eğer bilmiyorsanız, zikir ehline sorun."** Hz. Ali ve Ehlibeyt hakkındadır. Hakim Haskanî, Taberî, İbn Kesir tefsirlerinde buna yer vermişlerdir.

"Ey Muhammed, sen ancak bir uyarıcısın. Her toplumun bir yol göstereni de vardır."⁽¹⁾ ayeti de Hz. Ali hakkındadır. Tefsir-i Taberi, Tefsir-i İbn Kesir ve Fusulu'l-Muhimme gibi eserleri örnek olarak verebiliriz.

Fatiha Suresi'ndeki **"Bizi doğru yola ilet, nimet verdiğin kimselerin yoluna"** ayetinde kastedilenler, Resul-ü Ekrem (s.a.a) ve Ehlibeyt'idir.

1- Ra'd Suresi, 7. Ayet.

Maide Suresi'nde **"Sizin veliniz Allah'tır ve Resul'üdür. Namaz kılan, rükû halinde zekât verenlerdir..."**⁽¹⁾ ayetinin tefsirinde Taberî, Mağazili-i Şafî gibi birçok Ehlisünnet âlimi rükû hâlinde zekât verenin sünnet namazı kılarken parmağındaki yüzüğü gelen dilenciye sadaka olarak veren Hz. Ali olduğunu yazmışlardır. Bu ayette Allah ve Resulü'nden sonra bütün müminlerin hak velisinin Hz. Ali olduğu açıklanmıştır. Buraya kadar verdiğimiz örnekler Sünnî kaynaklardandı. Diğer tarafta dünyadaki Ehlibeyt taraftarı olan müçtehitler, âlimler ve düşünürlerin tamamı, tefsir âlimlerinin hepsi On İki İmam'ın nurlu sözlerinden istifade ederek buraya kadar anlattıklarımızın tamamını eksiksiz olarak Kur'an ve hadisler ışığında ortaya koymuşlardır. Söylenenlerin tamamı Kur'an ve hadislerden esinlenilerek yazılmış sahafelerdir. Kafadan atılan, uyduruk şeyler değildir.

Şimdi de Nebiyy-i Ekrem'in, Ehlibeyt'i hakkında söylemiş oldukları hadisleri, Ehlisünnet'ten bu hadisleri kimlerin kabul ettiklerini açıklamaya çalışalım.

Resul-ü Ekrem (s.a.a) buyurur:

"Ey Müslümanlar ben sizin aranızda iki çok değerli emanet bırakıyorum. Bunlardan biri Allah'ın sağlam ipi olan Kur'an-ı Kerim, diğeri benim Ehlibeyt'imdir."

Ehlibeyt'ten maksadın İmam Ali, Hz. Fatıma, İmam Hasan ve İmam Hüseyin'in olduğunu (Allah'ın en yüce selamı onların üzerine olsun) yazan onlarca muteber Sünnî âlimden bazılarını şöyle sıralayabiliriz: Ahmed b. Hanbel, Kunduzi Hanefî ve Suyutî.

□ "Benim Ehlibeyt'imden öne geçmeyin, onlardan geri de

1- Maide Suresi, 55. Ayet.

kalmayın ve onlara akıl vermeye de kalkışmayın. Çünkü onlar sizin bilmediklerinizi bilirler.”

Bu hadisi nakledenlerden de İbn Hacer ve Suyutî gibi âlimleri örnek verebiliriz.

□ “Benim Ehlibeytim sizin aranızda aynen Nuh’un (a.s) gemisi misali gibidir. O gemiye binen kurtulur, binmeyen ise helak olur.”

Kunduzi Hanefî Yenabiu’l- Mevedde’de, Ahmed İbn Hanbel Müsned’inde, İbn Ebi’l-Hadid Nehcü’l-Belağa Şerhi’nde, Meğazili Şafîi Kenzü’l-Ummal kitabında bu hadisi nakledenlerden sadece bazılarıdır. Bu hadisleri Şia ulamasın tamamı ittifakla nakletmektedirler.

□ “Gökteki yıldızlar nasıl gök ehli için bir güvence vesilesi iseler benim Ehlibeyt’im de ümmetim için güvence vesilesidirler.”

Bunun doğruluğunu kabul eden ve nakleden âlimlerden bazılarını şöyle sıralayabiliriz: Taberî, Şafîî, Ahmed, Suyutî, Kunduzi Hanefî.

□ “Kim benim gibi yaşamak, benim gibi ölmek, ahirette benimle olmak isterse benden sonra Ali’yi kendisine veli kabul etsin. Çünkü onlar benden, ben de onlardanım. Benim ilmim ve anlayışım onlara verilmiştir.”

Bu hadisin doğruluğu hakkında bilgilere Hilyetü’l- Evliya, Şerh-i İbn Ebi’l-Hadid, Genci-i Şafîî’nin Kifaye’sinde, İbn Asakir’in Tarih-i Dimaşk gibi eserlerinde ulaşabilirsiniz.

□ “Allah’ım, kim bana iman etmiş, beni tasdiklemişse Ali’nin velayetini de kabul etsin. Doğrusu onun velayeti benim velayetimdir.”

Bu hadisi nakladelenlere örnek olarak da Tarih-i Dimaşk, İbn Asakir Şafîî gösterilebilir.

□ “Ey Müslümanlar sizler benim Ehlibeyt’imi başın bedene olan durumu, gözlerin başa olan konumu gibi değerlendiriniz. Zira baş sadece gözlerle hidayet olur.”

Bu hadisi, İ’safü’r-Rağibin, Nuru’l-Ebsar, Heysemi Şafiî’nin Zevaid’inde bulabilirsiniz.

□ “Kim kendi zamanında imamını tanımadan ölürse cahiliye ölümü üzere ölmüş gibidir.”

Bu hadisi Allame Eminî, el-Gadir kitabında nakletmiştir.

□ “Allah’a andolsun ki benim Ehlibeyt’ime buğzedeni Allah ateşten başka yere götürmez.”

İbn Hacer Şafi’de, Muttaki Hindî Kenzü’l-Ummal’da bu hadisi nakletmişlerdir.

□ “Benim Ehlibeyt’imi takvalı müminden başkası sevmez ve katı münafıktan başkası da onlara buğzetmez.”

Bu hadisi nakleden kaynaklardan ve yazarlardan bazıları şunlardır: Zehairu’l-Ukba, Taberî, İbn Hacer, Yenabiu’l-Mevedde, Kunduzi Hanefî.

Yine Bakara Suresi’nde şöyle buyrulur: **“Âdem Rabbinden bir takım kelimeleri öğrendi. Bu kelimelerle Rabbine yalvardı. Bunun üzerine Rabbi de onun tövbesini kabul etti.”**⁽¹⁾ Bu ayetin yorumunda şöyle açıklama yapılır: Hz. Âdem (a.s) şu kelimelerle dua etti ve Rabbine yakardı: “Ya Hamîdu bi-hakk-ı Muhammed, ya Aliyu bi-hakk-ı Ali, ya Fatıru bi-hakk-ı Fatıma, ya Muhsinu bi-hakk-ı Hasan, ya Kadime’l-İhsani bi-hakk-ı Hüseyin.” Bunların yazıldığı kitap ve yazarlardan bazıları şöyledir: İbn Mağazili Şafiî, Menakıb-ı Ali’de; Kunduzi Hanefî, Yenabiu’l-Mevedde’de; Suyutî Şafiî, ed-Dürü’l-Mensur’da; Allame Eminî, el-Gadir’de.

1- Bakara Suresi, 37. Ayet

Evet, değerli kardeşlerim, bunlar okuduğum ve notlar aldığım kaynaklardan sadece bir kısmıdır.

Sevgili dostlarım, ülkemın güzel insanları, gelın hakta birleşelim, doğrularla birlikte olalım. Müslümanların tarihi saltanatlar, sultanlar, şahlar, krallık ve krallarla doludur ve bu ne yazıkki günümüzde de devam etmektedir. Sultanlığı İslam'a musallat eden Emevî'lerdir. Onlardan sonra devam ettiren ise Abbasîlerdir. Hepinizin bildiği gibi demir kırıldığı yerden tamir edilmezse işe yaramaz ve o zaman da tren yoluna devam edemez, trenin yoluna devam edebilmesi için demirin kırıldığı yerin onarılması şarttır. Bizler mezhep taassubunu kırmayı, hakkı üstün tutmayı, haklının yanında olmayı beceremezsek inanın kıldığımız namazın da, tuttuğumuz orucun da bize hiçbir faydası olmaz. O günün Müslümanları Hz. Ali ve evlatları olan İmam Hasan, İmam Hüseyin'i haklı gördükleri halde bir kısım menfaatler yüzünden İslam'ın ve onların düşmanları olan Muaviye ile oğlu Yezid'i de haklı gördüler. Bunların bize sundukları hak kavramı işte böyle bir şeydir; yani ortada haksız kimse yok anlayışını içimize yerleştirdiler. Ey ülkemın güzel insanları, bizler neden bu oyunlara gelem! Bizim için en muteber kaynak olarak Kur'an ile Nebiyy-i Ekrem'in emirleri değil midir? Acaba buraya kadar vermeye çalıştığımız örnekler bize yetmez mi? Neden Kur'an'a ve Peygamber'e (s.a.a) sarılarak sorunları çözümüyoruz? Başka çözümler ararsak inanın geçmişin tekrarından başka bir şey elde etmiş olmayız.

İMAM ALİ’NİN NİKÂHINI ALLAH VE MELEKLER KIYMIŞTIR

Muhterem kardeşlerim, biz her ne kadar tekrardan kaçınsak da değişik kaynaklardan nakiller yaptığımız için bazı hadisler tekrar olmuş olabilir. Umarım bu, siz değerli müminleri sıkımaz. Biz yine bu faziletleri anlatmaya devam edeceğiz. Kara Davut isimli eserde şöyle geçer: Allah Teâla dört büyük meleşî huzuruna çağırdı. Onlara Ali’nin ve Fatma’nın evlilik zamanı geldi, biz semada onların nikâhlarını kıyalım ey Cebrail, sen de habibime haber ver, o da yeryüzünde bu nikâhı kıysın. Aynı eserde Âl-i Muhammed’e salâvat getirilmeden kılınan namazın noksan olacağı da 475. sayfada yazılmaktadır.

Biz hakkı bulmak, kâmil manada yaşamak ancak bunları tanımakla mümkün olacaktır diyoruz. Çünkü her mükemmel örnek sıfat onlarda mevcuttur. Neticede Allah Teâla onları övmüş, Resul-ü Ekrem (s.a.a) de onları kurtuluş gemisi olarak tanıtmıştır. Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki:

“Ey kızım Fatıma, Allah Teâla yeryüzü ehlinde senin için iki kişi seçmiş; biri senin baban, diğeri de senin kocandır. Sen buna razı değîl misin?”

Dehr (İnsan) Suresi 9. ayetten itibaren şöyle buyrulur:

“Onlar ihtiyaçları olduğu hâlde onu yetime, yoksula, tutsağa verirler de bir teşekkür de istemezler. Biz sadece

bunu Allah rızası için yaptık derler. Allah da onları yükseltmiş, cennet ile müjdelemiştir...”

Resulullah buyurur ki:

- “Ali, Kur’an ile Kur’an da Ali iledir. Bunlar bana gelinceye kadar asla birbirinden ayrılmazlar.”
- “Ya Ali, sen benden sonra bütün müminlerin velisisin. Sen hem dünyada ve hem de ahirette benim kardeşimsin.”

Bu hadis Sahih-i Müslim’de, Sünen-i Ebi Davud’da ve Sahih-i Tirmizî’de geçmiştir. Sevgili Peygamberimiz Gadir-i Hum’da Veda hutbesinde buyurdu ki:

“Ey ashabım, ben her mümin için onun nefsinden daha evla değil miyim?” Hac kafilesindekiler “Evet, ya Resulullah, sen evlasın.” dediğinde, “İşte ben her kimin mevlası isem işte bu Ali de onun mevlasıdır.” buyurdu. Bu Ali, salih insanların imamıdır, zalimlerin düşmanıdır. Ona yardım edene Allah yardım eder, onu terk edeni ise zelil olarak kendi başına bırakır.”

Bu olay, Yenabiu’l-Mevedde’de, Fusulu’l-Muhimme’de, Müsned-i Ahmed’in hasiyesinde geçer.

Yine şöyle buyurur:

- “Ya Ali, benden ayrılan Allah’tan ayrılmıştır. Senden ayrılan ise benden ayrılmış olur.”⁽¹⁾
- “Ya Ali, sende yedi sıfat vardır ki onlar hiç kimsede yoktur; hiç kimse bu hususta sana ulaşamaz. Çünkü sen Allah’a iman getirenlerin ilkinin, ahbine en vefalı olansın, yönetimde en şefkatli, eşit taksim edensin, Allah’ın hükümlerini iyi bilen ve en iyi uygulayansın.

1- Zehairu’l-Ukba.

Bu hadis, Hilyetu'l-Evliya'da, Ahmed İbn Hanbel'in Müsned'inde ve Ebu Nuaym'ın eserinde geçer.

Elbette Şah-ı Merdan İmam Ali'yi anlatmak kolay değildir. Müslümanlar İmam Ali dışındaki sahabelere "Radiyallahu anh" derlerken İmam Ali için "Kerremellahu vecheh" demektedirler. En basitinden bu da İmam Ali'nin diğer sahabelerden farklı oluşunun bir delilidir.

Resul-ü Ekrem (s.a.a) buyurur ki:

- "Ya Ali, ben seninle savaşımla savaşıyorum, seninle barışık olanla barışık olurum. Ali'nin düşmanı benim de düşmanımdır. Ali benden sonra vasımdır, borcumu ödeyendir."
- "Cennet kadınlarının en faziletlisi, Huveylid'in kızı Hatice, Muhammed'in kızı Fatıma, Mezahim'in kızı Asiye, İmran'ın kızı Meryem'dir."

Bu hadis, Ahmed b. Hanbel'in Müsned'inde geçer.

- "Ya Ali, doğrusu Allah seni ve zürriyetini, evlatlarını sevenleri bağışlamıştır. Her peygamberin bir vasısı, varisi vardır. Benim vasım, varisim de Ali İbn Ebu Talip'tir."
- "Ya Ali, ben Hatemu'l-Enbiya'yım. Ama sen nebi değilsin, sen nebi varisi ve vasisisin. Sen vasilerin efendisisin, sen muttakilerin imamısın."

Sevgili Peygamberimiz Hz. Ali'yi küçük yaşta iken yanına almış, onu kendi terbiyesiyle terbiye etmiş, kendi bilgisiyle bilgilendirmiştir. Hz. Ali'ye o yüce peygamberin öğrettiği ilim On İkinci İmam'a kadar aynı kaynaktan akıp gelmiştir. Bugün tarihin derinliklerinden gelen Ehlibeyt'e düşmanlık hala ne yazık ki devam edip sürmektedir; fakat buna karşılık Ehlibeyt'in nuru hala yeryüzünü aydınlatmaya devam etmektedir. Çünkü Nebiyy-i Ekrem ileride olacakları çok iyi bildiği

için risaletin başlangıcından başlayarak Hz. Ali'yi kendisine vekil, vasi tayin etmiştir. Hiç şüphesiz bunların en meşhuru da Gadir-i Hum olayıdır. Ehlisünnet uleması bu hadiseye sadece Veda hutbesi olarak bakmışlardır. Oysaki bu hadisenin çok daha derinliklerine inmek gerekir. Bu Gadir-i Hum hadisesine Haccetu'l-Veda, Haccetu'l-Belağ'da denilmiştir. Rivayete göre Gadir-i Hum'da Maide Suresi 67. ayet-i kerime inince Resulullah kabileyi topladı, topluca vakit namazını kıldı ve deve semerinden yüksek bir kürsünün üzerine çıkarak herkesin duyabileceği bir sesle şöyle buyurdular:

“Bütün övgüler, yalnız Allah'a mahsustur. O'na iman ediyor, O'na güveniyoruz, nefsimizin şerrinden O'na sığınıyoruz. O'nun yücelttiğini kimse aşağı düşüremez. Sapan bir kimseyi O'ndan başkası hidayet edemez. Ey insanlar, Latif ve Habir olan Allah bana haber verdi ki hiçbir peygamber kendisinden önceki peygamberin ömrünün yarısından fazla yaşamamıştır. Ben ise Rabbimin davetine ıcabet edeceğim. Ben sorumluyum, siz de sorumlusunuz; o halde siz benim için ne düşünüyorsunuz?”

Orada bulunan kafileden şu ses yükseldi: “Biz senin bu dini tebliğ ettiğine tanıklık ediyoruz.” Nebiyy-i Ekrem buyurdu ki:

“Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna, cennet ve cehennem var olduğuna şahadet ediyor musunuz?”

Kafile: “Evet, ya Resulullah, biz buna şahadet ediyoruz.” Nebiyy-i Ekrem buyurdu ki:

“Allah'ım sen şahit ol. Bilin ki ben size iki değerli emanet bırakıyorum. Bunların biri Kur'an-ı Kerim'dir, diğeri ise benim Ehlibeyt'imdir. Bilin ki bunlar Kevser havuzunun başında bana ulaşıncaya kadar birbirinden ayrılmazlar. Bunların ayrılmamasını Rabbim de, ben de istedim.”

“Ey insanlar, bilin ki Allah Teâla nasıl ki benim mevlam ise ben de müminlerin mevlasıyım. Ben her kimin mevlası isem bu Ali de onun mevlasıdır.”

Yazmışlar ki bunu üç defa tekrarladı ve sonra yine şöyle buyurdu:

“Allah’ım, onunla dost olanla sen de dost ol, ona düşman olanla sen de düşman ol. Ey insanlar, bu söylediklerimi burada durup işitenler, bunları gittiğiniz her yere ulaştırın.”

O gün orada **“Bugün dininizi tamamladım, din olarak İslam’ı seçtim.”**⁽¹⁾ ayeti nazil oldu. Resulullah (s.a.a) bu ayet nazil olduktan sonra buyurdu ki: *“Allahu ekber, din kemale erdi, nimet tamamlandı. Allah benim risaletimden sonra Ali’nin velayetine razı oldu.”* Daha sonra Hz. Ali bir çadıra alınarak orada bulunanlar sırayla geldiler, Hz. Ali’nin velayetini tebrik ettiler. İkinci halifenin “Ya Ali, seni tebrik ederim, sen kadın, erkek, bütün müminlerin mevlası oldun.” dediği çok kaynakta geçmektedir. İbn Abbas “Vallahi, Hz. Ali’nin velayeti herkesin üzerine farz olmuştur.” Bu olayı Hafız Ebu Cafer, Muhammed İbn Cerir, İbn Ebu Hatem, Ebu Nuaym gibi daha birçok âlim nakletmişlerdir. biliyordu, diğer taraftan veda hutbesi okunacak, o güne kadar söylemediklerini söyleyecek ve kendisinden sonra vasisini de tanıtacaktı. Nitekim öyle de oldu. O yıl hacıların sayısının 120 binlerle ifade edildiği birçok kaynakta belirtilmiştir. Ancak ne acıdır ki burada söylenenlere amel edilmedi, verilen sözler tutulmadı. Siyasi olaylar sonunda saltanata zemin hazırlanmış oldu. Neticede Müslümanların idaresi saltanata dönüştüğü için bunun acısını her Müslüman gördü ve yaşadı. Sevgili peygamberimiz buyurdu ki:

1- Maide Suresi, 3. Ayet

“Ali’yi emir kabul ederseniz o sizi doğru yola hidayet edecektir. Ali, benim dünya ve ahiret kardeşimdir, vasiyim, halifem ve benden sonra imamdır. Kıyamete kadar gelecek olan imamların tamamı onun sulbünden ve evlatlarındandır. Helâlin, haramın ölçülerini benden sonra ancak onlar belirleyebilirler. Allah Teâla bütün ilimleri bana vermiş, benden de Ali’ye intikal etmiştir. Öyleyse onlardan ayrılıp uzakta kalmayın. Ali hak ile amel edip hakka hidayet edendir. Kim onu inkâra kalkarsa Allah onun tövbesini kabul etmeyecektir. Ali, benim ilmimin sahibidir. Benden sonra Allah’ın kitabını tefsir edecek olan halifemdir. Bilin ki İblis haset ederek Âdem’i cennetten uzaklaştırdı. Siz de Ali’ye karşı haset ederek kendinizi cennetten uzaklaştırmayın.”

Evet, değerli dostlarım, bütün bunları uydurarak kafadan söylemiyoruz. Tarih bunları kaydetmiş, biz de aracı olarak sizinle paylaşıyoruz. Bilhassa İslam tarihi söz konusu oldu mu bu hadise öyle sıradan bir mesele değildir. O tarihî mesele İslam’ın hukukunu, gelişmesini, halifesini belirleyen büyük bir meseledir. Resul-ü Ekrem’in (s.a.a) son veda hacı olması hasebiyle kendi yerine halifesini tayin etmesi kadar önemli bir mesele olmazdı. İşte elimizdeki deliller gösteriyor ki Resul-ü Ekrem (s.a.a) o gün *“Ben kimin mevlası isem, işte bu Ali de onun mevlasıdır.”* diyerek o günü bayram ilan etmiştir. Eğer Müslümanlar mezhep taassubundan kurtulabilse bu bayram tüm İslam âlemini kapsayacaktır. O Gadir-i Hum günü Hz. Ali bir çadıra alınarak bütün kabile tarafından kutlandığı, Ebu Bekir ve Ömer’in de Hz. Ali’yi kutladıkları, II. Halife’nin *“Bahhin, bahhin leke ya Ali, esbahte mevlaye ve mevla kulli mu’minin ve mu’minetin.”* yani *“Ne mutlu sana, ne mutlu sana, sen, benim ve kadın erkek her müminin mevlası oldun.”* dediği birçok eserde mevcuttur. Bunu Muhammed İbn Cerir Taberi, Zeyd İbn Erkam, Hafız Ebu Bekir, Ahmed İbn Hanbel Müs-

ned'inde yazmışlardır. Ayrıca otuz kadar muteber kaynak bu hadiseyi doğrulamaktalar.

Resul-ü Ekrem (s.a.a) buyurur ki:

“Beni kutlayın, beni kutlayın. Çünkü Allah Teâla beni peygamberlikle, Ehlibeyt’imi de imametle diğer kimselerden üstün kıldı.”

Hız. Ali de (a.s) bir Gadir-i Hum bayramı münasebetiyle irad ettiği bir hutbesinde şöyle buyurmuştur:

“Ey insanlar, bu duyduklarınız sizler için yeterli bir tebliğdir. Allah’ın sizi teşvik ettiği konular üzerinde düşünün ve O’nun hükümlerine uyun. O’nun yolundan gidin, diğer yollara niyetlenmeyin. Şüphesiz bugün şanı büyük olan bir gündür. Bugünde kurtuluş vaki olup dereceler yükselmiştir. Bugün dinin kemale erdiği gündür. Bugün nifak ve inkâr düğümlerinin açıldığı gündür. Bugün İblis’in kovulduğu gündür. Bugün kulların imtihana çekildiği gündür. Bugün sinelerde saklı olanın açığa çıkarıldığı gündür. Öyleyse Allah’ı gözetin, O’ndan sakının. Hile yapmaktan çekinin. Allah’ı aldatmaya kalkışmayın. İnânaarak itaat edilmesini emrettiği kişilere itaat ederek yaklaşın. Doğru yoldan ayrılmayın. Allah Teâla kitabında bir grubu kınayarak şöyle buyurmuştur: **“Derler ki biz kendi büyüklerimize itaat ettik, böylece onlar bizi yoldan saptırdılar.”** Kur’an-ı Kerim tefekkür edip, öğüt almamız için bu olaylardan çokça bahsetmiştir. Bilin ki, Allah’ın doğru yolu benim, kim o yoldan gitmezse helak olur. Peygamber’inden sonra Allah’ın belirlediği yol benim, müminlere hüccet benim. Öyleyse gaflet uykusundan uyanın. Ecel gelip çatmadan Rabbinizden gelecek olan mağfirete ulaşmak için yarışın. Çünkü o zaman sesleneceksiniz, fakat sesiniz duyulmayacaktır. Feryat edeceksiniz, feryadınız ciddiye alınmayacaktır. Öyleyse süratle Allah’ın itaatine koşun. Allah’ın rahmeti üzerinize olsun. Sizler ailenizin arasına selametle dönün.”

Evet, kardeşlerim. Hz. Ali (a.s) Gadir-i Hum bayramı müna-sebetiyle uzun bir konuşma yapmış, biz bu konuşmanın çok az bir bölümünü sizlerle paylaştık. On İki Pak İmamlar'ın tamamı Gadir-i Hum gününü bayram olarak kutlamışlardır. Günümüzde de Ehlibeyt âşıkları bu günü bayram olarak kutlamaya devam etmektedirler; hatta en büyük bayram olarak kutlamaktadırlar. Bu konuda da elimizde çok değerli ve güvenilir kaynaklar bulunmaktadır. Gerçekten kâmil insan olmak isteyen Şah-ı Merdan İmam Ali'ye bakmalı. Çünkü Ali hakla, hakta Ali ile beraberdir. Dünya her ne kadar dönerse dönsün.

Evet, kardeşlerim, birçok kişi Hz. Ali'nin şûra günü şöyle konuştuğunu duyduklarını beyan etmişlerdir:

“Ey topluluk, acaba sizin aranızda benden önce Allah'ın tevhidini tasdik eden var mıdır? Acaba sizin aranızda Cafer-i Tayyar gibi bir kardeşi olan var mıdır? Acaba sizin aranızda Seyyidü's-Şüheda Hamza gibi bir amcası olan var mıdır? Acaba sizin aranızda cennet kadınlarının seyyidesi olan Resulullah'ın kızı Fatıma gibi bir eşi olan var mıdır? Acaba sizin aranızda cennet gençlerinin efendileri olan Hasan ve Hüseyin gibi çocukları olan biri var mıdır? Acaba sizin aranızda Resulullah'a benden daha yakın olan var mıdır? Resulullah'ın, hakkında “Allah'ım, onu seveni sen de sev, ona düşman olana sen de düşman ol dediği” başka bir kimse var mıdır?”

İmam bunları dediğinde orada bulunanların tamamı her sorudan sonra hayır yoktur diye cevap vermişlerdir. Evet, Şah-ı Merdan'ın bu sitem dolu konuşmasını büyük üstat Allame Emîni el-Gadir kitabında birçok kaynak göstererek vermiştir. Bazı âlimler demişlerdir ki, Kur'an-ı Kerim bir yemek sofrasıdır. Her insan ondan alabileceği kadar alır. İşte Şah-ı Merdan Ali de o kişidir ki herkes onu anlatabildiği kadar anlatır.

Boşuna dememişler, yedi iklim, dört köşeden Ali'yi gördüm Ali'yi. Bende boşuna demiyorum "kâmil insan olmak isteyen Şah-ı Merdan Ali'ye baksın."

Resul-ü Ekrem'e (s.a.a) sormuşlar ki: "Ya Resulallah, Gadir-i Hum'da inen ayetler kimin hakkındadır, bize açıklar mısın?" Buyurmuş ki:

"Ümmetimin içinde Ali benim vezirim, vasim, halifemdir. Sonra oğlum Hasan, sonra oğlum Hüseyin ve sonra da Hüseyin'in neslinden gelecek olan dokuz imamdır. Bunlar Kur'an'la, Kur'an da bunlarla beraberdir. Ta ki Kevser havuzunun başında bana varıncaya kadar."

Bu konuşmaya şahitlik edenler, Zeyd İbn Erkam, Selman-ı Farisi, Ebuzer-i Gifari, Mikdad ve Ammar-ı Yasir'dir.

Yine Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ey insanlar, benden sonra velinizi, imamınızı size beyan ettim, o da bu kardeşim Ali İbn Ebu Talip'tir. O sizin aranızda, benim yerimdedir. Bütün işlerinizde ona itaat edin. Çünkü bana öğretilen bütün hikmetler onun bilgisindedir. Sizler ona ve Ehlibeyt'ime bir şey öğretmeye kalkışmayın. Çünkü onlar hak ile hak da onlar ile beraberdir. Ne onlar haktan ayırırlar ve nede hak onlardan ayırır."

Yine Gadir-i Hum olayı üzerine kaynaklarda İmam Hasan'ın şu konuşması geçmektedir:

"Ey insanlar, biz o Ehlibeyt'iz ki Allah Teâla bizleri İslam yoluyla, nübüvvet ve imametle şereflendirdi. Ceddim Muhammed Mustafa'ya kadarki halklar ikiye bölünmüştür, Allah bizi iyilerden kılmıştır. Davete ilk iman eden benim babam oldu. Resulullah'ı ilk tasdik eden de benim babam idi."

Kerbela musibetini anlatan kaynaklarımızda yazmışlar ki Hz. Ali'nin şahadetinden sonra Muaviye aynı savaşı İmam Ha-

san'la da devam etmiş, sonra zalim oğlu Yezid ile saltanat devam etmiştir. Bu arada Ehlibeyt ve dostlarına karşı olanca düşmanlık bütün hızıyla devam ediyordu. İşte böyle bir zamanda İmam Hüseyin bir kabileyle birlikte hac ziyaretindeydi. Orada İmam Hüseyin şöyle buyurdu:

“Ey insanlar sizler Muaviye ve Oğlu Yezid’in bize ve dostlarımıza karşı takındıkları tavrı görüyor ve işitiyorsunuz. Ben size şunu söylüyorum, eğer doğru söylüyorsam beni tasdik edin, şayet yalan söylersem siz de beni yalanlayın. Ama beni dinleyin ve not alın, buradan döndüğümüzde siz de güvendiğiniz kimselere söyleyin. Çünkü biz bu dinin yok olmasını istemiyoruz. Gerçi kâfirler istemese de Allah nurunu mutlaka tamamlayacaktır. Allah aşkına ceddım Resulullah Gadir-i Hum gününde babam Ali’yi hilafete tayin ederek velayet makamını ona vermedi mi? Bunları burada hazır olanlar olmayanlara anlatsınlar.”

Oradakiler, “Sen doğru diyorsun ey Peygamber’in evladı.” dediler. İbn Cafer Resulullah’tan şunu duydum diyor:

“Eğer ben sizin aranızdan ayrılısam ben size nasıl evla isem Ali de sizin için öyle evladır. Ali şehit olduğunda oğlum Hasan sizin için evladır. Oğlum Hasan şehit olduğunda oğlum Hüseyin sizin için evladır.”.

Evet, ne diyelim insanlık tarihinde birbirine zıt olan iki doğru yoktur. Allah’ın Resülü son nebidir. Bundan sonra onun Ehlibeyti Nuh’un (a.s) gemisi misali gibidir. O gemiye binen kurtulur, binmeyenler ise Nuh’un (a.s) gemisine binmeyenler gibi helak olur.

ŞAH-I MERDAN'I İYİ TANI, İKİLİĞE DÜŞME

Evet, değerli canlar, Gadir-i Hum'da emanet edilen iki emanetin biri Kur'an-ı Kerim, diğeri ise Ehlibeyt'tir. Şimdi kendimize soralım, bizim yaşantımızda bu iki emanetten biri olan Kur'an-ı Kerim var mıdır? Bu konuda üzerimizde oynanan oyunların farkında mıyız? Bizim adımıza her şeyi inkâra kalınların elinde bir isim ve bir resimden başka ne vardır Allah aşkına? Acaba bir isim, bir resim bizim için yeterli midir? Dine düşman olmakla İmam Ali'ye dost olmak örtüşür mü acaba? Alevi adını taşıyanların bunları gözden geçirip düzeltmesi gerekmez mi? Öyleyse gelin gururu, kibiri bir tarafa bırakalım. Bilimsel olarak sorunlarımızı İmam Ali'den ders alarak çözmeye çalışalım. Bakın Şah-ı Merdan İmam Ali (a.s) Allah (c.c) sıfatları hakkında neler buyurmakta:

“Hamd Allah’a ki övenler O’nu layığıyla övemezler. Çalışıp çabalayanlar O’nun hakkını eda edemezler, O’nun nimetlerini sayıp bitiremezler. O öyle bir mabuttur ki derin düşünceler O’nu idrak edemezler, derine dalanlar O’nun künhüne eremezler. O’nun sayılı bir anı yoktur, O yarattıklarını kudretiyle yaratmıştır. Rüzgârı rahmetiyle estirmiştir. Yarattığı yeryüzünü kayalar ve dağlarla perçinlemiş, pekiştirmiştir. İşte dinin evveli O’nu tanımadır. Tanıyışın kemali O’nu tasdik etmektir. Tasdik edişin kemali O’nu tek ve bir bilmektir. Bir bilişin kemali O’na karşı

öz doğruluğuna ermektir, O'nu noksan sıfatlardan tenzih etmektir. Çünkü ne sıfat söylenirse söylensin onunla vasfedilmez, O'nu vasfetmeye kalkışan O'nu başkasına eşit etmiş sayılır. O'nu eşit sayan ikiliğe düşmüş olur. İkiliğe düşen O'nu tanımamış olur. O'nu tanımayan O'na cihet isnat eder. O'na işaret eden O'nu sınırlar, sınırlayan O'nu sayıya sokar, O'nu bir yerde sanır, O'na mekân isnat eder. Başka yeri O'ndan hali sanır.”

“Vardır yaratılmaksızın; mevcuttur yokluktan var olmadan; her şeyle biledir, beraber olmadan. Her şeyden gayridir, ayrı değil. İşler yapar harekete, alete muhtaç olmadan; görendir, görülen yokken; birdir, bir varlığa muhtaç bulunmadan, hiçbir varın yokluğunu garipsemeden; insanı yarattı, düşünüp kurmadan, deneyiştten faydalanmadan, bir harekete, alete muhtaç olmadan, işe koyulmadan, koyulup yorulmadan. Allah Teâla her şeyi vaktinde yarattı, birbirine aykırı olan şeyleri birleştirdi. Her şeyden bir istidat, bir tabiat yarattı. Her şeyin maddesini ona göre düzdü, düzenledi. O her şeyi olmadan bilendir. O sınırlarını, sonlarını kavrayıp kapsayandır. Ben O'nu bütün noksan sıfatlardan tenzih ederim.”

“O daima yarattıkları kullarına bir peygamber göndermiştir. Onlara bir kitap indirmiştir yahut gerekli bir hüccet tanıtmıştır. Onlar öylesine peygamberlerdir ki sayılarının azlığı yüzünden Allah'ın buyruklarını bildirmede hiçbir kusurda bulunmamışlardır. Kimisi gelip geçmiştir ama kendisinden sonra gelecek peygamberin adını bildirmiştir. Kimisi çıkıp gelmiştir, o da öncekileri tanıtmıştır. Bu yol yordam üzere çağlar geçmiş, zamanlar aşmıştır. Sonunda noksan sıfatlardan münezzeh olan Allah vaadini yerine getirmek, elçilerini tamamlamak için Resulullah Hz. Muhammed'i göndermiştir, Allah'ın salâtı ona ve soyuna olsun. O gün yeryüzündekiler ayrı ayrı yollara

sapmışlardı, çeşitli dileklere sarılmışlardı. Kimisi Allah'ı O'nun yarattığı şeylere benzetmekteydi. Kimisi de O'na şirk koşup sapıklık etmekte idi. Derken Resul-ü Ekrem (s.a.a) ile onları sapıklıktan kurtardı. Onları vücudunun bereketiyle bilgisizlikten halas etti, sonra da münezzeh olan Allah onu kendisine kavuşmasını seçti, ona katında ihsanda bulundu. Ona belalara eş olmayı reva görmedi, Allah'ın salâti ona ve soyuna olsun. O sizin aranızda peygamberlerin bıraktığını bıraktı. Çünkü peygamberler ümmetlerini başıboş bırakmadılar, bir bayrak dikmeden onları terk etmediler. Ey insanlar Rabbinizin kitabı sizin yanınızdadır. Onda helâlini da apaçık göstermiştir haramını da, farzlarını da apaçık bildirmede, üstün işlerini de.”

Evet, sevgili dostlarım, gelin Şah-ı Merdan Hz. Ali'yi (a.s) iyi tanıyalım. Şayet onu tanıyamazsak karanlıklara kapılır gideriz. Asıl manadaki Alevilik Hz. Ali'nin (a.s) soyuna verilen bir isim, bir deyimdir. Bu isim sonradan Anadolu'da bizlere nispet verilmiştir. İsim olarak bu isim çok ulvi bir isimdir. Bu ismin asıl sahipleri olan On İki İmam'lar dedelerinin getirdiği dini, İslam'ın özünü yaşamışlardır. Şimdi Allah aşkına, bizler bu ölçülerin neresindeyiz? Saz, söz, semah ve cem törenlerimiz Anadolu'da çeşitli sebeplerden dolayı içimize giren sadece bir kültürdür. Yoksa ne farzdır, ne sünnettir ve ne de On İki İmam'ın hayatında görülmüş bir şeydir. Eğer olsaydı imamlarımızın bulundukları ülkelerde bunun birer emaresi olurdu. Ne yazık ki böyle bir emare de yoktur.

Bu gün yeryüzünde Aleviler Allah'ın varlığına, sonsuzluğuna, yaratıcılığına inanmaktadırlar. Bu Aleviliğin temeli Hz. Peygamber'in (s.a.a) soyundan gelen İmamların açıklamalarıyla kurulmuştur. Bu Alevilik Allah'ın insanlara çizdiği, lüt-fettiği çizginin devamıdır. Bu çizgiye girmek için iki emanetin ikisini de yaşamak gerekmektedir. Ne acıdır ki bu gün bizim

yaşadığımız Alevilik tarihinin en talihsiz dönemini geçirmektedir. Çünkü görüyorum ki çeşitli fikirler ileri sürenler adeta biz Alevilere yeni yeni dinler bulmaya çalışmaktadırlar. Bana göre bu yanlış gidişe dur demek lazımdır. Çünkü bir kitaba amel etmeden, bir peygambere ümmet olmadan din olmaz. Biz Alevilerin dini İslam, kitabı Kur'an-ı Kerim, peygamberi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a), İmamları On İki İmam ve yaşantıları ise o pak imamlara dayanılarak yapılan içtihatlar doğrultusundadır. Bunun aksini iddia edenler ya bu konuda cahildirler ya da başka kasıtları vardır. Bunun başka türlü izahı yoktur. "Biz rütüelleri olmayan daha doğrusu farzları olmayan bir İslam ekolüyüz" demek gerçekten çok tehlikeli bir sözdür Allah korusun insanı dinin dışına iter, elde ne din kalır ne de On İki İmam kalır. Belirlenen sınırlar korunmalıdır; eğer aşılsa o zaman Kur'an-ı Kerim de inkâr edilmiş olur. Kur'an'ı inkâr Ehlibeyt ve Şah-ı Merdan'ı da inkârdır.

Benden söylemesi, tabî ki Tevfik Allah'tan, takdir ve tenkit de siz değerli canlardandır. Üzülererek söylemek gerekir ki bu gün baktığımızda Alevilik adına konuşulanlar ya da araştırmacı görülenler pek çok konuda olduğu gibi araştırma metodu konularında da bilimsel beraberlikleri, mutabakatları yoktur. Hatta bu konunun araştırması için gerekli alt yapıdan habersiz pek çok insanımızın konunun bütün alanlarında uzman havasıyla kitap yazmaları bu son dönemde çoğalmıştır. Ben Aleviyim, bilirim mantığı ile hareket etmeleri bana göre en ciddi problemlerden biri olarak karşımızda durmaktadır. Bu boşluğu fırsat bilen siyasi akımlar bizleri parçalıyor, bölüyor zaman zaman da malesef yutuyorlar.

Değerli kardeşlerim, Allah'a taraf olmadan Resul-ü Ekrem'e (s.a.a) taraf olunmaz. Nebiyy-i Ekrem'e (s.a.a) taraf olmadan Hz. Ali'ye (a.s) ve Pak Masum İmamlar'a taraf olunmaz. Eğer doğru yerde yer alırsak o zaman yolumuz da doğru olacaktır.

Sevgili peygamberimiz Hayber kalesinin fethinde buyurur ki:

“Ben yarın bayrağı öyle bir kişiye vereceğim ki Allah ve Resulü onu sever; o da Allah ve Resulü’nü sever. O düşünene sırtını dönmez.”

Hız. Ali (a.s), Resul-ü Ekrem’in (s.a.a) yanında yetişmiş. Allah ve Resulü’nün (s.a.a) hükümlerine sadakatle uymuştur.

Değerli dostlarım, tarih Resul-ü Ekrem’in (s.a.a) Hız. Ali’ye (a.s) olan özel ilgisini şöyle anlatmaktadır. O yıllarda Mekke’de büyük bir kıtlık baş göstermişti. O sırada sevgili Peygamberimizin amcası ve Hız. Ali’nin (a.s) de babası olan Hız. Ebu Talip, kalabalık bir ailenin geçimini sağlamak ve gerekli ihtiyaçlarını karşılamakla yükümlüydü. Bu yüzden de yükü oldukça ağırdı, yükün altında ezilmekteydi. Resul-ü Ekrem (s.a.a) bunun farkında olduğundan amcası Hız. Abbas’a giderek şöyle buyurdu: *“Amca, gidip her birimiz amcam Ebu Talib’in çocuklarından birini yanımıza alalım, onların bakımlarını üstlenerek onun omuzlarındaki yükü hafifletelim.”* Hız. Abbas, bu teklifi kabul etti. Konuyu Hız. Ebu Talib’e açtılar. Sonuçta Hız. Muhammed (s.a.a) üç yaşındaki Hız. Ali’yi (a.s), Hız. Abbas da Hız. Cafer-i Tayyar’ı alıp evlerine götürdüler. Böylece, Hız. Ali (a.s), Nebiyy-i Ekrem’in (s.a.a) terbiyesinde yetişti. Allah da onun hakkında ve faziletleriyle ilgili onlarca ayet nazil buyurdu. Allah Resulü de (s.a.a) onun için yüzlerce hadis buyurdu:

“Ali hak ile hak da Ali ile beraberdir.”

“Ben kimin mevlası isem Ali de onun mevlasıdır.”

“Ben ilmin şehriyim, Ali de kapısıdır.”

“Ali, bedenimde başım gibidir.”

“Ali, bana Harun’un Musa’ya olan menzilesindedir.”

İşte bu kadar faziletin sebebi Hız. Ali’nin (a.s), Allah ve Allah’ın Resulü’ne (s.a.a) olan imanı, sadakati ve bağlılığıdır.

Yoksa bu iman, sadakat ve bağdan yoksun olarak Ali'ye dost olmak ne kadar mümkün olur, siz düşünün.

Değerli dostlarım, aslında bizim asıl gayemiz Hz. Ali'nin dünyasını anlatmak olmamalıdır. Belki de Hz. Ali'nin dünyasını kendisinden öğrenmek lazımdır. Çünkü Hz. Ali hiç kimseye kapalı ve gizli değildir. Bugün Nehcü'l-Belağa başta olmak üzere birçok kaynak onu anlatmaktadır. Bugün baktığımızda bilhassa Alevilik adına yazılanlarda herkes kendi siyasi amacına yönelik olarak Hz. Ali'yi konuşuyor, ama ne yazık ki kimse onu konuşturmuyor. Baştan beri biz kâmil insan olmak isteyen Hz. Ali'ye baksın demekteyiz. Asıl gayemiz Hz. Ali'nin dünyasını bizzat kendisinden öğrenmektir; yoksa Hz. Ali'nin dünyasını anlatabilmek bizim haddimiz değildir. O yüzden onun nurlu sözleriyle kişiliğini ortaya koymaya çalışmaktayız.

Evet, Hz. Ali bir hutbesinde şöyle buyurur:

- “Benim varlık dağımdan berrak fazilet ve ilim pınarları akar; hiçbir uçucu benim fikirlerimin yüceldiği yere ulaşmaz.”
- “Beni kaybetmeden, benden sorun; çünkü ben gökyüzünün yollarını yeryüzünün yollarından daha iyi bilirim. Kötülükler yeryüzünü sarmadan, fitneler aklınızı çalmadan bana sorun.”
- “Biz peygamberlik ağacının dalları, risalet makamının kaynağı, bilgilerin madeni, hikmetlerin bulağı, vahiy evinin ehliyiz.”

Ne acıdır ki o gün Hz. Ali'yi yeterince anlayan olmadı. Günümüzde de onu anlayan insan sayısının azlığı ortadadır. Eğer İslam âlemi Hz. Ali'yi anlasaydı yeryüzünde başka din kalmazdı. Ve biz Aleviler onu gerçekten tanısaydık kesinlikle bugün bu durumda olmazdık.

Kardeşlerim, insanlık kendi dünyasını aydınlatmak için Şah-ı Merdan Ali'yi tanımalı, velayet güneşini bulutların arkasından çıkarıp kor karanlıkları gidermelidir. Hz. Ali dostu Kumeyl'e şöyle buyurur:

“Ey Kumeyl, benim sinemde sonsuz ilimler var; ancak bu ilimleri ehil insan bulup veremiyorum. Anlayan insan bulduğumda da onların güvenilir olmadıklarını görüyorum. Çünkü onlar dini öğrenip onu bir makama ulaşmak için kullanırlar. Allah'ın nimetlerinden yararlanıp insanlara zulüm ederler. Samimi olan kimselere rastladığımda onların da basiret ehli olmadıklarını görüyorum. Ehil insan görüp bu ilmi anlatmak için sabırsızlanıyorum.”

İmam Cafer-i Sadık'tan şöyle rivayet edilmiştir:

“Dedem Hz. Ali, Hz. Peygamber'in (s.a.a) daha risaletinden önce Resulullah'ın yanında nübüvvet nurunu görmekte, Cebrail'in sesini duymakta idi.”

Evet, kardeşlerim, herkes şunu bilmelidir ki Aleviliği tarif etmeye hiç kimse Hz. Ali'den daha yetkin değildir. Gerçek manada Alevilik nedir? Alevi kimdir? Öğrenmekte samimi isek ille de bunu Hz. Ali ve diğer imamlarımızdan sorup öğrenmek zorundayız. Zaten Alevilik mana itibarıyla Hz. Ali'ye dayanan bir mekteptir. Öyle ise bu mektebin sahibinin Hz. Ali'nin (a.s) bizzat kendisi olduğu bilinmeli ve tarifi de ondan alınmalıdır.

Şah-ı Merdan Ali'nin on dört asır önce yaşayıp dünyadan göçtüğü doğrudur. Ama bu onun sadece cisim ve beden olarak yaşadığı kısa bir dönemdir. O canını Allah yolunda vererek şehid olmuştur; ama yok olmamıştır. Çünkü Allah şehitlerin ölmediğini ve katında rızıklandıklarını beyan buyurmaktadır.

Ayrıca onun şahsiyeti, manevi varlığı, ebediyete kadar yaşayacak ve kalacaktır. Bu konularda tüm insanlığın müşterek

mirası olan tarih kitapları Şah-ı Merdan Hz. Ali'yi bütün şahsiyetiyle, onun inançlarıyla, dahası onun kerametleriyle net bir şekilde anlatmaktadırlar. Hz. Ali, İslam tarihinde meçhul ve bilinmeyen bir kişi değildir. Müslüman olmayan tarihçiler dahi onun yüce şahsiyetini, onun hayır, bereket dolu yaşantısını konu edinen kitaplar yazmışlardır.

İmam (a.s) bir konuşmasında şöyle buyurur:

“Allah’ım, sana ilk iman eden, senin mesajını duyan, Peygamber’in davetine ilk icabet eden benim. Ben Allah’ın kulu, Peygamber’in kardeşi ve Sıddık-ı Ekber’im. Herkesten yedi yıl önce Resulullah ile birlikte namaz kılıyordum.”

Yine şöyle yazmışlardır:

“Allah Teâla ayet ile Resul’üne bildirdi ki: Ey habibim, bu dini tebliğinde ilk olarak kendi yakınlarından başla.” Nebiyy-i Ekrem de bu emre uyarak İmam Ali’ye bir yemek hazırlattırdı ve kendi yakınlarını davet etti; onlara Allah’ın emrini tebliğ ederken buyurdu ki: *“Bu davetime ilk uyanınız benim vasım, vezirim, vekilim olacaktır.”* O topluluğun içinde olan on yaşlarındaki Hz. Ali kalktı ve sessizliği bozarak şöyle dedi: *“Ben varım ey Allah’ın Resulü, bu yolda senin davetine icabet edecek ve sana yardım edeceğim.”* Resul-ü Ekrem (s.a.a) bu teklifi üç kez tekrarladı ve Hz. Ali’den başkası bu teklife yanıt vermedi. Resulullah buyurdu ki: *“Ey yakınlarım, amcalarım, işte bu Ali benim kardeşim, vasım ve benim halifemdir.”*

Sevgili canlar, kardeşlerim, Hz. Ali’nin üstünlüğü sadece isminin Ali olduğundan değildir. Ona üstünlük kazandıran ve onu ilk dereceye ulaştıran Allah’a ve Resul’üne olan sadakati ve bu yolda gösterdiği şecaattir. Hz. Ali o derece itaatkâr idi ki Kureyş’in ileri gelenleri toplandılar, biz bu gece Muhammed’i

yatağında öldürelim kararını aldıklarında o ölüm kusan yatakta Hz. Ali'nin yattığını gördüler. Hz. Ali'nin bu fedakârlığı hakkında Allah Teâla dört büyük meleğine buyurdu ki: *“Sizden hanginiz bir diğeri için ömrünü feda eder?”* Melekler: *“Etmeyiz, senin emrin olmadıkça.”* dediler. Allah (c.c) buyurdu ki:

“Yeryüzünde Ali, habibim Muhammed'in yatağına girmeye razı olmuş, onun ömrünü kendi ömrüne tercih etmiştir.”

İmam Cafer-i Sadık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

“Uhud savaşında şirk ordusunun bayraktarları dokuz kişiydiler. Hepsisi de dedem Ali'nin güçlü elleriyle helak oldular.”

Değerli kardeşlerim, kişinin üstünlüğünü birinci derecede Allah Teâla'nın kitabı belirler; ben de dikkatimizi ona çekmek istiyor ve o yüce kitabın onun üstünlüğü, şanı ve büyüklüğü hakkında neler buyurduğuna bir bakalım diyorum: **“Sizin en üstün olanınız Allah'tan en çok çekinenizdir.”** Bu ayetin en güzel örneği şüphesiz İmam Ali'dir. (a.s)

İkincisi, onun üstünlüğü Allah Resulü tarafından kabul görmeli, İslam tarihi de buna şahitlik etmelidir. Buraya kadar vermeye çalıştığımız hadisleri tekrarlamaya gerek olduğunu sanmıyorum. Sadece bir örnekle yetinelim. Resulullah buyurur ki:

“Ali'nin teni benim tenimdir, Ali'nin kanı benim kanımdır. Kim Ehlibeyt'imi benden ayrı görürse o bizden değildir.”

Üçüncüsü, iman, takva ve Allah söz konusu olduğunda kendinden geçmektir. Bir savaşta Hz. Ali'nin ayağına ok saplanmış. Bunu ağrının şiddetinden çıkaramıyorlarmış. Bu yüzden Resulullah'a: *“Ya Resulallah, biz Ali'nin ayağındaki oku çıkartamıyoruz; ne yapalım, nasıl çıkartalım?”* diye sordular.

Hız. Peygamber (s.a.a) *“Ali namaza durduğunda siz onu çekin. Çünkü Ali namaza durduğunda bütün dikkatini rabbiyle konuşmaya verir.”* buyurdu. Onlar da namazda iken oku çekmişlerdir.

Dördüncüsü, Allah yolunda gösterilen şecaattir. Bu konuda Hız. Ali ile karşılaştırılabilecek tek kişi dahi yoktur. Hendek Savaşı'nda Arab'ın en yiğit ve kahramanı olan Amr İbn Abdeved'in karşısına çıkacak savaşçı çağrısına herkes suspus oturmuşken bu çağruya üçüncü defasında cevap veren yine Şah-ı Merdan Ali (a.s) olmuş. İlk ikisinde *“Sen otur.”* diyen Allah Resulü üçüncüsünde savaşmasına izin vermiş ve İmam, Amr'ı yerlere serince de şöyle buyurmuş:

“Hendek günü, Ali'nin vurduğu kılıç darbesi ins ve cinnin ibadetinden daha üstündür.”

Bütün savaşlarda Hız. Ali kadar bir başkası göze çarpmamaktadır.

Beşincisi ilim ve irfanda üstün olmaktır. Bu konuda da Resul-ü Ekrem (s.a.a): *“Ben ilmin şehriyim, Ali de kapısıdır.”* sözüyle Hız. Ali'yi işaret etmişlerdir.

Altıncısı, adaletli olmaktır. Daha önce Fırat nehrini elinde bulunduran Muaviye İmam'ın askerlerine su vermemişti. Ancak Fırat nehrini İmamın ordusu ele geçirince; *“Muaviye'nin taraftarları su almaya gelirse onlara su verin.”* diye buyurdu. Askerler, *“Ya Ali, Muaviye bu suyu bize vermedi, peki biz neden verelim?”* deyince Hız. Ali buyurdu ki: *“Eğer biz de Allah'ın suyunu vermezsek o zaman Muaviye'den farkımız ne olur.”*

Nitekim Muaviye'nin kendi yerine tayin ettiği zalim Yezid'in ordusu Kerbela'da İmam Hüseyin ve yarenlerine su yolunu kapattılar ve su vermediler. Onları susuz olarak şehit ettiler.

Ayrıca sahabeden hiç kimse kendi katiline Hız. Ali gibi dav-

ranmamıştır. Hasan ve Hüseyin efendilerimize “Oğlum, siz hangi yemekten yerseniz ona da (İbn Mülcem Muradi’ye) aynısını verin.” demiştir. Siz âlemde böyle birşeye tanık olamazsınız.

Yedincisi, cömertliktir. Allah Teâla İnsan Suresi’nde buyurur ki:

“Onlar ihtiyaçları oldukları hâlde ondan yetime, yoksula, tutsağa verirler de karşılığında bir teşekkür de istemezler. Allah onlara cennetin güzelliklerini nasip etmiş yüzlerini parlatmıştır.”

Daha önce de belirttiğimiz üzere rûkû halindeyken parmağındaki yüzüğünü zekat (sadaka) olarak verdi. Bunun üzerine Hz. Ali’nin Allah ve Resul’ünden sonra tüm müminlerin velisi olduğu bildirildi. Peki, bu emre itaat edildi mi? Ne yazık ki edilmedi ve Nebiyy-i Ekrem’den sonra Emevi saltanatının temeli atılmış, ehil olmayanlar İslam adına insanlar üzerinde sulta kurmuşlardır. Bugün bizler de bunun acısını çekmekteyiz.

Sekincisi ise, sahabenin içinde Hz. Ali’nin dışında putlara tapmayan ya da başka inançları yaşamayan yoktur. Hz. Ali, Nebiyy-i Ekrem’in terbiyesinde yetişmiştir. Zaten onların ceddi hanif dininde idiler, putlara hiç tapmadılar. Hz. Ali, gözlerini Resul-ü Ekrem’in (s.a.a) yanında açmış ve o, fani âleme veda edinceye kadar da yanından asla ayrılmamıştır. Hiçbir zaman putlara tapmadığı gibi haktan gayrı olan yanlış bir inanca da asla bulaşmamıştır.

Evet, ben Sünni olan, Alevi olan bütün kardeşlerime sesleniyorum: Gelin kâmil manada Allah’a iyi bir kul, Resul’üne iyi bir ümmet olalım. Eğer bunu istiyorsak Şah-ı Merdan Ali’yi, Haydar-ı Kerrar’ı, Şah-ı Velayet’i, evliyalar piri olan Aliyye’l-Murtaza’yı hakkıyla tanıyalım. Gelin, rayı kırıldığı yerden tamir edelim ki tekrar sıkıntı yaşamayalım ve sırat-ı

müstakime doğru devam edelim. Bize ne Emevi hanedanının ve ne de Abbasi saltanatının bir faydası vardır. O yüzden faydası olmayan işleri bir kenara bırakıp bize yarar sağlayacak olan işlerle uğraşırsak o zaman yarın ulu divanda yüzümüz ak olacaktır. Doğru dine, öz Muhammedî İslam'a sarılmak gerek; bu da Şah-ı Merdan İmam Ali ile başlar. Sultanların saltanatlarının kendilerine faydası olmadı ki bizlere olsun.

Biz, bunun doğruluğunu ortaya çıkarmak için tarihi didik didik taramalıyız ve elimizden geldiği kadar bunu irdelemeye çalışıyoruz. Şimdi de Hz. Ali'nin savaşlarda İslam'a sağladığı katkıya bir göz atalım. İbn Ebi'l-Hadid, İbn Esir gibi büyük tarihçiler şöyle yazmışlardır: Cebrail (a.s) Resulullah'a (s.a.a) buyurdu ki: "Ya Muhammed, melekler "Ali'nin Allah yolunda göstermiş olduğu yiğitliğine şaşırırmaktalar." Resulullah buyurdu ki: *"Neden olmasın, o benden, ben de ondanım."* Cebrail buyurdu: "Ben de sizdenim."

O gün gökten şöyle bir nida geldi: **"Zülfikar gibi kılıç, Ali gibi kahraman yoktur."** Fakat bu ses kimden geliyordu bilen olmadı. Resulullah'a sordular, o da bu sesin Cebrail'e ait olduğunu buyurdu. Çünkü bu savaşta İslam'ın tamamıyla küfrün tamamı karşı karşıyadır. Bir tarafta Arapların ünlü kahramanı Amr İbn Abduved var, diğer tarafta ise Şah-ı Merdan Ali var. Hâkim Nişaburi dahil olmak üzere buna dokuz kaynak gösterilmiştir.

Dostlarım, Hz. Ali öyle bir kişiliğe sahiptir ki ona muhalif olanlar bile onu takdir etmekten geri kalmamışlardır. İkinci Halife'nin şu sözü çok meşhurdur. "Ali'nin çözmek için hazır bulunmadığı bir meseleden Allah'a sığınırım." Bütün bunlar sıradan herkes için sarf edilen sözler değildir. Bu kadar söylenen övgü ve verilen değer İmam Ali'den başkasına nasip olmamıştır. Çünkü Ali hak ile hak da Ali ile beraberdir.

Ali'nin (a.s) kişilik ve karakter yapısı bir kişinin kalemi ya da kitabın hacmiyle anlatılmayacak kadar çok boyutludur. Bu konuda bir bireyin yapabileceği azami şey, onun çarpıcı kişiliğine sadece değinmek olacaktır. Çünkü bu muazzam kişiliğin en ilginç boyutlarından biri insanlar üzerindeki hem olumlu ve hem de olumsuz etkisidir. Ali (a.s) bu hususta hem çekici hem de itici güçtür. Bunun bugünde aynen eşsiz kişiliği etkisini devam ettirmiştir.

Şah-ı Merdan Ali (a.s), Allah'ın has kullarından, hakkın nuruyla nurlanmış Allah'ın velilerinden biridir. Fakat onu başkalarından farklı kılan, onun hala insanlığın sinesinde silinmemiş olmasıdır. Bugün tarihi incelediğimizde insanlar üzerinde iz bırakan filozoflar, düşünürler vardır. Eflatun, Aristo, İbn Sina gibilerini örnek olarak verebiliriz. Fikirleri meşgul eden insanlar mevcuttur. Bu kişilerin de yetiştirdiği talebeleri, sevenleri vardır. Ne var ki tarihin yansıttığı kadarıyla onların hiçbirine yönelik Hz. Ali'nin sevenlerinin coşku ve dinamizmi ile iç içe bir sevgi hiç kimseye nasip olmamıştır. İmam Ali'nin bu hususta muazzam bir kişiliği, kendisine has bir özelliği vardır.

Hz. Ali'nin (a.s) hem din âlimi, hem bilge, hem arif, hem sosyalog, hem zahit, hem asker, hem hâkim, hem işçi, hem hatip ve hem de yazar olduğunu yazmışlardır. Kısacası tam anlamıyla, bütün güzellikleri ile kâmil bir insandır. Hz. Ali'nin şahadeti üzerinden asırlar geçtiği halde bugün de onun cazibesi olanca gücüyle insanları kendisine doğru çekmekte ve hayretler içinde bırakmaktadır. Asırlar boyu onu sevenlerin düşmanlar tarafından sürekli takip altına alındığına, onca eziyetlere maruz kalma pahasına olsa da onu sevmekten asla vazgeçmediklerini görüyoruz. İmam Ali'nin iticiliği de pek güçlüdür. Onun adını bile duymaya tahammül edemeyen yeminli düşmanları vardır. Büyük üstatlardan felsefeci bilgin

Murtaza Mutahhari diyor ki:

“Ali (a.s) bir fert değil, bir okul ve bir ekoldür. Bu nedenledir ki kimi insanları kendisine çekmekte ve kimilerini de kendisinden uzaklaştırmaktadır.”

Hız. Ali'nin cazibesi ileride isimlerini verdiğimiz filozofların cazibesinin aynısı değildir. Şah-ı Merdan'ın kişiliği sadece milyonların sevgisini üzerine çekmekle kalmamış, aynı zamanda bu sevgiyi bütün zaman dilimlerine yaymayı da sağlamıştır. Kendisi öyle bir hakikattir ki her zaman diliminde parlamakta, insan fıtratının derinliklerine nüfuz etmektedir. Onu sevenler ona yapılan zulüm ve haksızlıkları okuyup gördükçe gözyaşlarını bugün bile tutamamaktadırlar. Bu nedenledir ki İmam Ali (a.s) Allah ve Resul'üne inanıp teslim olan biri olmasaydı şimdiye dek çoktan unutulurdu. Ama o hiç unutulmadan devam edip kıyamete kadar gidecektir.

Hız. Ali, Mailk-i Eşter'i Mısır valiliğine atadığında onun halka karşı nasıl davranması gerektiğini şöyle buyurmaktadır:

“Ey Malik, halka karşı şefkat ve sevgiyle yaklaşmaya kendini alıştır. Sen nasıl Allah'tan O'nun affını umarak O'na sığınırıysan sen de yönettiğin insanlara öyle davran. Bil ki yönetenin kalbi halkına karşı sevgi ve merhametle dolu olmalıdır.”

İbn Abbas'tan rivayet edilmiştir ki, insanlar Resulullah'a sordular: “Ya Resululallah, insan için en iyi dost kim olmalıdır?” Buyurdu ki: *“Kendisiyle görüştüğünüzde Allah'ı hatırladığınız kişi, onu dinleyince ilminizi artırdığınız kişi, onun davranışları karşısında ahiret ve kıyameti hatırladığınız kişidir.”*

Evet, dostlarım, insanoğlu her zaman ve her yerde iyi ve örnek insanlara muhtaçtır. Yoksa kendi kendine hakkı bulmak, hakkı yaşamak oldukça zordur. Bu konuda peygamberlerin,

imamların mislinde insan bulmak da mümkün değildir. Gerek Hz. Ali'nin ve gerekse Ehlibeyt'in sevilmesi bizzat Allah Teâla'nın emridir. Şura Suresi, 23 ayette buyurur ki:

“Ey Habibim, de ki: Ben sizden tebliğime karşılık yakınları sevme dışında bir ücret istemem.”

İnsanlar sordular ki “Ya Resulullah, sevgisi bize farz kılan yakınlarınız kimlerdir?” Resul-ü Ekrem (s.a.a) buyurdular ki: *“Ali, Fatma ve onların evlatlarıdır.”* Bir mümin insan olarak hem Allah'ın bu ve benzer ayetlerinin ve hem de hadislerin üzerinde düşündüğümüzde Şah-ı Merdan'ı sadece dil ile seviyorum demenin yetmeyeceğini görmekteyiz. Her Müslümanım diyenin onlara tabi olmaktan başka seçeneği yoktur. Çünkü ilmin kapısı bu kapıdır. Hakka varmak için bu kapıdan girmek gerekir. Bu kapı hiç kimseye kapalı değildir. Bu kapı ulaşılması imkânsız da değildir. Arzu eden herkesin rahatlıkla ulaşabileceği bir kapıdır bu. Bu kapı Kevser havuzuna açılan kapıdır. Şah-ı Merdan'dan izin almadan orada sırat köprüsünü geçmek mümkün değildir. Gerek Allah Teâla'nın emri ve gerekse sevgili Peygamberimizin emirleri bizlere hak kapısı olarak bu kapıyı göstermektedir. Resul-ü Ekrem (s.a.a) buyurur ki: *“Ali'yi müminler sever. Münafıklar sevmez.”* Öyleyse onun hakkını gasp edenler, onunla savaşanlar asla bu kapıdan içeri giremezler.

İMAM ALİ, HAYDAR-I KERRAR'DIR

Sevgili dostlarım, İmam Ali (a.s) On İki İmam'ın başı ve kendisinden sonraki imamların da atasıdır. Resul-ü Ekrem (s.a.a), İmam Ali'yi çeşitli isimlerle çağırmıştır. Bunlardan biride Haydar'dır. Haydar Arapçada aslan anlamına da gelir. Yani ona Allah'ın aslanı demişlerdir. Ona verilen isimler boş yere verilmiş değildir. Bütün savaşlarda onun bir eşi, benzeri yoktur. Ehlibeyt söz konusu olduğunda onların başı Hz. Resulullah ve İmam Ali'dir.

Aynı zamanda o Nuh'un (a.s) gemisine benzetilen Ehlibeyt gemisinin de kaptanıdır. Bu gemiye binecek olanların kuratıcısı da odur. Bütün bunlar bize ulaşan rivayetlerle sabittir. Hepsini kanıtlayacak yüzlerce kaynak elimizde vardır. Eğer diğer mezheplere mensup olan kardeşlerimiz kendi muteber gördükleri kaynakların yanı sıra asıl kaynakların menbaı olan Ehlibeyt'ten gelen rivayetleri de okusalar Hz. Ali haklıdır ama Muaviye de haksız değildir demeyecekleri kanısındayım. Demek ki Müslümanlar gerçekleri kavrayabilmeleri için bu ev halkından gelen haberleri de mutlaka okumalıdır. Bizler Buharî, Tirmizî ve Müslim gibilerinin söylediklerinin tamamın yanlış olduğu iddiasında değiliz. Ancak bu eserlerin Emevi ve Abbasi sultanları dönemlerinde yazılmış olmaları ve içinde barındırdıkları çelişkiler de tamamının doğru olduğu iddiasının da gerçek dışı olduğunun bir kanıtıdır.

Ebu Hanife Numan b. Sabit'in "Ben, İmam Cafer-i Sadık'tan üstün bir âlim görmedim, eğer son iki yılım olmasaydı helak olurum." (son iki yıl İmam'ın ders halkasından istifade etmişti) demesi onun mezhebini izleyenlere de çok önemli bir mesajdır.

Bakın Ahmed İbn Tekin diye bir kardeşimizin tercüme ettiği bir hadis kitabında şöyle geçer: Resulullah buyurdu ki: *"Ali benden, ben de Ali'denim. Ben ve Ali'den başkası söz sahibi değildir."* Biz de bunu demeye çalışıyoruz. Eğer bir Müslüman Ehlişünnet'in kaynaklarında bunu okuyor ve görüyorsa delil olarak ona yetmez mi?

Şimdi Hz. Ali için hak ve hakikat buysa tam yirmi bir sene İslam ordusuyla savaşıp bir Muaviye'yi Şam'a vali tayin edip onu desteklemeleri ve böylece İslam'la bağdaşmayan sultanlığın temelini atmış olmaları anlamına gelmez mi? Elbette ki bal gibi de gelir.

Ama bu eserler o dönemde yazıldığı için Muaviye'nin, Yezid'in ve diğer zalimlerin zulümlerini tam açıklığıyla ortaya koymamışlardır; bazı şeyleri de yazamışlarsa da onlar için haklı gerekçeler de yazarak işlenen zulmün üstü örtülmeye çalışılmıştır. Her ne sebeple olursa olsun acaba Muaviye'ye toz konduramayanlar onun fasık, facir, zalim oğlu Yezid gibi birini Müslümanların başına musallat etmesi bile onu ya da onu koruyanları tanımaya yetmez mi? Kim ne derse desin saltanatların tamamının İslam'da yeri yoktur. Öyle ise gelin hak ile batılı birbirine karıştırmayalım. Eğer Allah ve Resul'ünün emir ve hükümleri sabit ise hepimiz oradan hareket edelim. Bunun da tek bir yolu var; o da Şah-ı Merdan İmam Ali'nin (a.s) tarafında, onun safında olmakla mümkün olacaktır.

Evet, değerli dostlarım, biz yine Şah-ı Merdan Hz. Ali'den ve Ehlibeyt'ten ders almaya devam edelim. İmam Cafer Sadık'tan

(a.s) nakledildiğine göre: *“Allah daha diğer varlıkları yaratmadan on dört bin yıl önce on dört nur olarak bizim nurumuzu halk etti ve yarattı.”* İmam’dan: *“Ey Peygamber evladı bu on dört nur kimlerdir?”* diye sorduklarında İmam şöyle buyurur:

“Bunlar ceddim Resulullah (s.a.a), Hz. Fatıma, İmam Ali, İmam Hasan, İmam Hüseyin ve İmam Hüseyin’in soyundan gelen dokuz İmamdır. Onların sonuncusu kıyamı beklenen Muhammed Mehdi’dir. O ortaya çıktığında önce Deccal’ı öldürecek, sonra bütün yeryüzünü kötülüklerden ve zulümlerden temizleyecektir. Böylece Allah’ın adaleti yeryüzünü kuşatacaktır.”

Hz. Ali buyurur:

“Şaşarım o kimseye ki bir şeyini kaybettiğinde onu aradığı kadar kendi kişiliğini arayıp bulmak için çaba harcamamaktadır.” İnsanın dünyada gerçek kişiliğini kaybetmesinden daha kötü, daha acı bir hüsrana yoktur. Çünkü insanda var olan nefis insana devamlı kötülüğü emreder. Kendisini emin bilene ihanet eder, kendisine güveneni felakete sürükler.”

Herkesin bu nurlu sözleri dikkate alması gerekirken özellikle kendini bu sözlerin sahibine nisbet veren biz Alevilerin daha fazla ders almamız ve kendimizi nisbet verip dayandığımız Masum-i Pak İmamlar’a en çok bizler benzemeliyiz. Çünkü bizim adımız Alevi ve bu çok büyük bir iddiadır. Bunun gerçekleşmesi için sözlerin ana kaynağı olan Allah’a ve O’nun Resulü’ne ulaşması gerekir. Eğer insanın ana kaynağı olmadan hareket ederse insan olma özelliğini yitirir. Bu vasfını kaybeden insan artık hayvanlar safında yer alır; hatta Kur’an’ın deyişiyle hayvandan daha da aşağı olur. Bunun tersi yani kaynağı sağlam olursa hal ve davranışlarıyla meleklerden de üstün bir makama ulaşabilir. Şah-ı Merdan Aliyye’l-Murtaza buyurur:

□ “Günaha sebep olacak amellerini terk etmek, işleyip de tövbe etmekten daha kolaydır. Çünkü çoğu zaman insanın bir saat bile nefesine uyması çok uzun zaman üzüntü ve pişmanlığa sebep olabilir.”

□ “Ey Allah’ın kulları, bilin ki Allah’tan sakınıp onun emir ve yasaklarına uyanlar hem bu dünyanın faydalarını elde ettiler ve hem de gelecek olan ahiretin faydalarını elde edeceklerdir. Onlar dünya ehlinin dünyalarına ortak oldular. Ama sadece dünya ehli olanlar inananların ahiretine ortak olamadılar. Çünkü onların duaları Allah nezdinde reddedilmez.”

□ “Eğer doğruları biliyorsanız bildiklerinize amel edin. Çünkü bir insan doğru bildiklerine değil de başka şeylere göre amel ederse cehaletinden sıyrılmayan cahil gibidir.”

İmam Cafer-i Sadık buyurur ki:

“Kim bilgisiz olarak insanlara yanlış fetva verirse rahmet melekleri ona azap ederler. Onların yanlış fetvasına uyan kimselerin günahlarından onlara da yazılır.”

Zülfikar’ın sahibi Ebu Turab (a.s), Allah’ın yüceliği hakkında buyurur ki:

“Ey insanlar bilin ki Allah’ın isimlerinin tamamı kutludur. O’nun zikri uludur, O’nun övgüsü yücedir, O zatıyla kutsaldır, O tektir, hep vardır, bütün cisim ve sıfatlardan münezzehtir.... O evveldir, ilktir, O ahirdir, sonsuzdur, O aşikârdır, O ululuğun en yücesidir. O’nun nimetleri geniştir, O’nu bir şeyle vasfedenler O’nu kavramaktan acizdirler.”

Değerli dostlarım, eğer Şah-ı Merdan Hz. Ali bu yazılanların çok daha üstünde biri olduğunu birlikte düşünersek o zaman Alevi olduğunu iddia edip Kur’an-ı reddetmek, namaz ve oruç gibi dinin emirlerinin Aleviliğe ait olmadığını söylemek;

ne kadar İmam Ali ile örtüşür? İmam Ali (a.s): *“Ey insanlar, bizim haklarımızı gereği gibi tanımayanlar, gece ve gündüzü ibadetle geçirseler yine de onlara cennetin kapısı açılmayacaktır. Çünkü biz dinin hazinedarları, ilminde kandiliyiz. Bizden bir kandil söndüğünde diğeri yanar. Öyle ise bize sarılın, bizle beraber olun. Bizden ayrılanlar, bizi terk edenler biliniz ki helak olur.”* buyurmaktadır. Buradan da anlaşıldığı üzere Hz. Ali’nin hilafet hakkının gasp edilmesiyle olmaması gereken bir sürü savaşlar meydana gelmiştir. Bugün tarihi okuduğumuzda dost ve düşman olan, bu savaşlarda kabul görülen görüş, İmam Ali’nin haklılığıdır. Ancak İmam buyurur ki: *“Bizi sevenler bizimle olur, bizden ayrılanlar biliniz ki helak olur.”*

Şimdi bir Müslüman, ister ben Aleviyim desin isterse ben Sünnüiyim desin farketmez; acaba bu davanın neresinde? Herkes kendisini İmam’ın koyduğu ölçülere göre mukayese edip kontrol etmelidir. Yine Şah-ı Merdan şöyle buyurmakta:

“Mükemmel insan, başkalarının hatalarını tekrarlamak yerine kendi hatasını düzelten kimsedir.”

Elbette geçmişte olup bitenleri iyi bilip onlardan ders çıkarmak lazım. Ama asıl olan, birer fert olarak bizlerin nereden hataya düştüğümüzün saptanması ve bunun düzeltilmesidir. Yoksa İmam Ali’nin haklılığı başkalarının haksızlığını gidermez. Onları sevmenin ölçüsü, İslam’ı onlar gibi yaşamaktır. Bir insan eğer İslam’a muhalif ise onun Şah-ı Merdan’a dost olması söz konusu değildir. Çünkü hak onunla beraberdir. Tabiidir ki hakkı korumak, kolay bir mesele değildir. Öncelikle bilgi, iman ve sabırla amel etmek gerekmektedir. Elbette bu da çok zordur. İnsanın nefsi, hakkı yaşamayı önlemek için sürekli engel çıkarır.

İmam Ali şöyle buyurmakta:

“Dünya dört şeyle ayakta durur. Birincisi ilmiyle amel eden âlim, ikincisi iyiliklerini çoğaltan zengin, üçüncüsü öğrenmekten çekinmeyen cahil, dördüncüsü de ahiretini başkalarının dünyasına satmayan fakir.”

Resul-ü Ekrem (s.a.a) de buyurur ki:

“Ya Ali, ben Allah’ın emirlerini bildirmekle korkutucuyum, sen ise insanları hidayet edicisin. Benden sonra hidayet arayanlar bunu seninle bulacaklardır.”

Yine buyurur ki:

“Ya Ali, ben ve senin nurlarımız Âdem yaratılmadan on dört bin yıl evvel Allah’ın özel nurundan yaratıldı.”

Ebuzer-i Gifari’den Resulullah’ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilir:

“Eğer ben ve Ali olmasaydık Allah Teâla’ya hakkıyla ibadet edilmezdi.”

Resul-ü Ekrem (s.a.a) de buyurur ki:

“Ali, benim kederimi giderendir. Ali imamların atasıdır, Ali havuzun başında benim halifemdir, Ali benim ilmin kapısıdır. Çünkü ben ve Ali aynı ağaçtanız, diğerleri ise başka ağaçtandırlar. Benden sonra ümmetimin ihtilaf ettikleri konuları Ali açıklayacaktır.”

Yine buyurur ki:

“Ya Ali, Allah (c.c) sana üç şey nasip etmiştir ki senden başkası buna sahip değildir. Benim gibi bir kayın baba, kızım Fatıma gibi bir eşin, Hasan ve Hüseyin gibi evlat.”

Evet, dostlar, biz boşuna demiyoruz ki kâmil manada insan olmak isteyen Şah-ı Merdan Ali’ye baksın. İmam Ali’yi tanımadan Hatemu’l-Enbiya’yı tanıyamazsın, onu tanımadan

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Yaradan'ı gereği gibi tanıyamazsın. Eğer insan akliselim ile düşünecek olursa İslam âlemi bugün dahi Hz. Ali'yi gereği gibi tanıyamamanın acısını çektiğini görür. Hz. Ali, ilim şehrinin kapısıdır denildiği halde, bana bir kelime öğretmenin kölesi olmaya razıyım diyendir de. Ama şu da gözden kaçmamalıdır ki İmam Ali ilmini Resulullah'tan (s.a.a) almıştır. Eğer Resul-ü Ekrem'den (s.a.a) sonra İslamiyet velayet ve imametle devam etmiş olsaydı saltanatlar dönemi olmayacaktı. Müslümanların idaresi krallara, sultanlara, şahlara teslim edilmiş olmayacaktı. *"Ben Tevrat'ı Tevrat ehlinden, İncil'i İncil ehlinden, Kuran'ı da Kur'an ehlinden iyi bilirim. Ben göğün yollarını yerin yollarından daha iyi bilirim."* diyen de yine Şah-ı Velayet'ti; eğer İslam'ın başında masum ve pak imamlar olsaydı yeryüzünde başka din kalmazdı, buna emin olun. Bu sözü sadece biz demiyoruz. Filibeli Ahmed Hilmi efendi gibi birçok tarihçi buna benzer şeyler zikretmişlerdir.

Hz. Ali gibi birinin tanınmaması sadece İslam âlemi için değil bütün dünya için çok büyük bir kayıptır. Bugün diğer dinlerin mensupları da çürümüş bir medeniyetle her gün biraz daha bataklığa doğru sürüklenmekte oldukları görülmektedir. Baktığımızda toplumun aile yapısı tamamen dağılmış, tarihte kınanan Lut kavmi, Ad kavmi, Semud kavmi gelecekleri insanlığı bugün de esir almış durumdadır. Bunların hiç birinde insanlığa yakışır bir mutluluk yoktur. Ar, namus, hayâdan eser kalmamıştır.

Medine'de sahabenin ileri gelenlerinin evlerinin kapıları Mescid-i Nebi'ye açılıyordu. Resulullah bir kararla Ali'nin kapısının dışında tüm Mescid'e açılan kapıları kapattı. Sadece Hz. Ali'nin kapısı kalınca kapıları kapatılanlar bunun nedenini sordular. Nebiyy-i Ekrem buyurdu ki:

"Sizin kapılarınızı kapatıp Ali'nin kapısını açık bırakan ben değilim. Bunu bana Allah emretti."

Buyurur ki:

“Bilin ki ümmetimin içinde Ali’nin Allah ve Resul’ünün yanında ki yeri Kur’an’daki İhlâs Suresi gibidir.”

İmam Cafer-i Sadık (a.s) şöyle buyurur:

“Fatiha Suresi’ndeki ‘Allah’ım bizi doğru yola hidayet et.’den maksat ceddîm Aliyye’l-Murtaza (a.s) ve biz Ehlibeyt’iz.”

Enes İbn Malik, Resul-ü Ekrem’den (s.a.a) şöyle rivayet etmiştir:

“Her peygamberin bir benzeri ümmetimin içinde vardır. Benim benzerim ise Ali İbn Ebu Talip’tir.”

Cabir İbn Abdullah şöyle rivayet eder: Resulullah buyurdu:

“Ben cennetin kapısında şöyle yazılı olduğunu gördüm. Allah’tan başka ilah yoktur, Muhammed Allah’ın resulüdür, Ali onun kardeşi ve halifesidir.”

Şah-ı Velayet İmam Ali buyurur:

“Allah bizleri Kur’an’la, Kur’an’ı da bizimle karar kıldı. Ne biz Kur’an’dan ayırırız ve ne de Kur’an bizden ayırır.”

Evet, dostlarım, sözüm Hz. Ali’nin temsilî resimlerini omuzlarında taşıyarak Kur’an’ın hükmü geçmiştir deyip, bizi İslam’a sokamazsınız diyenleredir.

Değerli kardeşlerim, Hz. Ali’nin faziletini dost ve düşmanları istemeseler de güneş balçıkla sıvanmaz. Bakın Suyutî el Hasaisu’l-Kübra’da Buharî’den, Müslim’den, İbn Hanbel’den, Tirmizî’den naklen şöyle yazmaktadır:

Allah Resulü Hayber’de buyurdu ki: “Ben yarın bu sancağı öyle birine vereceğim ki Allah fethi onun eliyle müyesser kılacaktır. Sabah oldu, Ali İbn Ebu Talib’i sordu, Ali’nin gözü ağlıyor dediler. Hz. Ali’yi çağırdılar, Nebiyy-i Ek-

rem gözlerine dilini sürdü ve Hz. Ali'nin gözleri iyileşti. Buyurdu ki: *"Bilin ki Allah ve Resul'ü onu sever, o da Allah ve Resul'ünü sever."*

Aynı kaynakta Müslim kanalıyla Hz. Ali buyurur ki:

"Allah Resulü ile Kâbe'ye vardık. Buyurdu: Ya Ali, sen omzuma çıkarak Kâbe'nin üzerindeki şu putu kır. Ben omuzuna çıktım, o putu kırdım; ama sanki göğ'e değecek gibiydim."

Taberanî, Cabir İbn Semur kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye şöyle buyurduğunu aktarır:

"Ya Ali, sen emir olacaksın, halife olacaksın, öldürölüp kana bulanacaksın."

Aynı eserde Hz. Ali'nin şöyle dediği yazar:

"Allah'ın Resulü buyurdu: "Ya Ali, senin gelecek durumun İsa'nın durumuna benzer. Yahudiler onun annesine iftira ederek ondan nefret ettiler. Hıristiyanlar da onu hak etmediği bir mertebeye çıkarmaya çalıştılar. Dikkat edin bana olan nefret ve sevgi yüzünden iki zümre helak olacaktır:"

Elbette sevgiden maksat, onun ilahlaştırılmasıdır, Hz. İsa (a.s) da olduğu gibi.

Gazali kendi eserinde Hz. Ali'nin şöyle buyurduğunu yazmıştır:

"Ey Kumeyl, bilin ki ilim maldan daha hayırlıdır. Zira malı sen korursun oysa ilim seni korur. İlim hâkim, mal ise mahkûmdur. Mal harcamakla azalır, ilim harcanmakla çoğalır. Âlim ol ki ölmeyesin. Zira insanlar ölür fakat ilimleri yaşar."

Devamla şöyle der: Hz. Ali göğsünü işaret ederek buyurdu ki:

“Burada istediğin kadar bilgi var; fakat onu anlayıp taşıyacak birini bulamıyorum.”

Hız. Ali’nin kalbi gizli ilimlerle doluydu. Tabiidir ki o bilgileri her insan taşıyamazdı. Hız. Ali’den, “İlim toplantılarında ciddi davranın, ilmi şakaya almayın. Zira ilim değerini kaybeder.” şeklinde nakledilmiştir.

Gazali, Hız. Ali’nin şöyle dediğini yazmış:

“İsteseysdim yalnız Fatiha Suresi’nin tefsirinden yetmiş deve yükü kitap yazardım.”

Ben burada Sünnîlerin hatırı sayılır âlimlerinin de kabul ettikleri konuları sadece bir aracı olarak sizlerle paylaşmaya çalışıyorum. Bu kadar gerçek ortadayken bu Müslümanlar ya da özelde biz Aleviler Hız. Ali’yi neden bu kadar az tanıyoruz, doğrusu buna şaşırmamak elde değil. Bakın Ahmed Cevdet Paşa *Hatemu’l-Enbiya* kitabında Hendek savaşıyla ilgili olarak şunları yazmaktadır.

“Ebu Süfyan ile daha sonra İslam’ın kılıcı dedikleri Halid İbn Velid Hendek dedikleri yere kadar yaklaşmışlardı. İçlerinde Amr İbn Abdevud ileriye doğru gelip kendisiyle çarpışacak er istedi. Amr’ın şöhretini duymayan yoktu. Bana karşı çarpışacak bir eriniz yok mu diyerek haykırıyordu. Resul-ü Ekrem (s.a.a) bu düşmanın şerrini def edecek yok mu sözünü üç defa tekrarladı. Her üçünde de Hız. Ali’den başka kimseden ses çıkmadı. Resul-ü Ekrem (s.a.a) kendi zırhını ona giydirdi, meşhur Zülfikar’ı kendisine verdi. Hız. Ali Amr’a doğru bir mücahit tavrıyla yürüdü... Hız. Ali Zülfikar’ı Amr’a indirmesiyle Amr’ı ikiye böldü. O esnada bütün müşrikler hayretler içinde kalmışlardı. Müslümanlar ise sevinçlerinden bağırma-ya başladılar.”

Ne yazık ki mezhep taassubundan olacak ki bu olayda Resul-ü Ekrem’in (s.a.a) *“Ali’nin hendek günü vurduğu kılıç darbe-*

si tüm insu cinnin ibadetinden daha eftaldir.” hadisini almamış. Ama bu hadis oldukça meşhurdur. Daha niceleri neler neler yazmışlardır; ama sözlerinin içine dikkat edildiğinde kendileri ne yazıkki haklı olan tarafı söylememişler ve haklılığın ortaya çıkmaması için de ellerinden geleni artlarına koymamışlardır.

Değerli dostlarım, ülkemizin Sünnî âlimlerinden İslam tarihi üzerine çalışmaları olan ve bu alanda da çok geniş eseri bulunan Asım Köksal’ın *“Kerbela Faciası”* adlı eserinde Kerbela olayını anlatırken asıl sebeplere değinmeden Ehlibeyt’i, İmam Hüseyin’i şu cümlelerle haklı görmektedir: “Resul-ü Ekrem’in (s.a.a) zürriyeti ve Ehlibeyt’inin kanlarını döken, onların haremine saldıran, onlara yardım edenleri dahi öldüren bir kavim asla Peygamber’in şefaatine eremez.”

Oysa burada o kıyamın ne olduğunu, asıl sebebini ortaya koymalı ve karşı tarafın hangi delillerle bu masum canlara kastettiklerini açıklamalıydı. Bununla ilgili Hz. Ali’nin Ömer İbn Sad’a şöyle dediğini kaydetmiştir: *“Ömer İbn Sad, gün gelecek sen cennet ile cehennem arasında muhayyer bir yerde durup cehennemi tercih ettiğin zaman, gör o zaman halin nice olacaktır.”*

İşte bu da Şah-ı Merdan Hz. Ali’nin nasıl kerametlere sahip oluşunun diğer bir kanıtıdır. Aynı eserde geçen şu cümleler de ilginçtir. “Beytülmakdis diye bilinen kayanın dibinde Hz. Ali’nin şahadetinde deve ya da koyun kanına benzer bir kan görülmüştü. Aynı kan Kerbela’da İmam Hüseyin’in şahadetinden sonra da görülmüştür.”

Şimdi gerek tarihte ve gerekse şu günümüzde bu hadiseleri yazan eserler oldukça çoktur. Bunların ekseriyeti, hayrın da şerrin de Allah’tan olduğuna inandıkları için işin özüne inmiyorlar ve yüzeysel üzerinden geçip gidiyorlar. Çünkü onlara göre Allah böyle istemiş, hadiseler de böyle gelişmiştir.

İlk üç halife döneminde İslam'ın yayılması gayesiyle çeşitli savaşlar oldu ve başarılar da elde edildi. Peki, bu güç neden Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) Ehlibeyt'ine sahip çıkmadı ve onları korumadı? İslam'da yeri olmayan saltanatın zeminini neden hazırladılar?

Nebiyy-i Ekrem'in "Ali hak ile hak da Ali ile" dediğini bildikleri halde neden onlar hakkın tarafında olmadılar? Üstelik Allah ve Resul'ünün kesin emir ve hükümlerine nazaran ilk üçü sırayla yardımlaşarak Emevi saltanatının oluşumuna çok büyük katkılar yaptılar. Sonra da Müslümanları şöyle aldattılar. Evet, Hz. Ali haklıdır; ama Muaviye de Hz. Ali ile savaşsa da, fasık, facir zalim oğlunu bildiği halde yerine veliaht tayin etse de siz geçmişi karıştırmayın. Neden diye sorarsanız çünkü hayır da şer de Allah'tan olduğundan dolayı biz buna itiraz edemeyiz! Böylece Muaviye de haksız değildir görüşleriyle hak kavramını alt üst ettiler.

Bu konuda biri gelir Hz. Ali'ye sorar ki, "Ya Ali, bizim Şamlılarla savaşmamız kaza ve kaderle midir?" Hz. Ali cevaben şöyle buyurur:

"Yazıklar olsun sana, sen kazanın zorunlu, kaderin ise kesin olduğuna mı inanıyorsun? Eğer öyle olsaydı sevap ve günahın anlamı kalmazdı; o zaman müjdelemek, korkutmak olmazdı. Allah kullarına emretmiştir, aynı zamanda onları serbest bırakmıştır. Allah kullarına kolaylıklarla yükümlü kılmış, onlara zorlukta çıkarmamıştır. Allah (c.c), peygamberleri boşuna göndermedi, ilahi kitapları kullarına sebepsiz indirmede, gökleri ve yeri, onların arasında bulunan her şeyi boşuna yaratmadı. Bu görüş, bu zan, inancı az olanların zannıdır. Onlar için de sonuçta ateş vardır."

Evet, Şah-ı Velayet böyle ders vermiştir. Şüphesiz Allah'a zalimlik nisbet edenleri acıklı bir azap beklemektedir.

Ahzap Suresi'nin şu ayetinde: **“Doğrusu Allah ancak siz Ehlibeytten her türlü kiri gidermek sizi tertemiz kılmak ister.”** geçen Ehlibeyt, ev halkı anlamına gelmektedir. Şimdi bir kısım mezhep taassubundan kurtulamayan kişiler ille de Peygamberimizin hanımları da ehlibeyttendirler diyorlar. Sayıları az da olsa böyle bir iddiada bulunmuşlardır. Oysaki Ehlibeyt'ten kimlerin kastedildiğini, Allah'ın Resulü (s.a.a) Ümmü Seleme annemizin evindeyken ayet indiğinde belirlemiştir. Hz. Ali'yi, Hz. Fatıma'yı, İmam Hasan ve Hüseyin'i abasının altına alarak şöyle buyurmuştur:

“Allah'ım, işte benim Ehlibeytim bunlardır; öyleyse onlardan kötülükleri gider, onları tertemiz kıl.”

Dr. Muhammed Tıcani kendisi Tunusludur; bu konudaki kitapları Türkçeye çevrilmiş, *“Zikir Ehli'nden Sorun”* kitabında Ehlibeyt'in bu beş şahsiyetten ibaret olduğunu Ehlişünnet'in otuz sahih kaynağına dayandırarak yer vermiştir. Onlardan birkaçını biz de verelim: Sahih-i Müslim, Ehlibeyt'in Faziletleri babında, Tirmizî Sahih'inde, Ahmed b. Hanbel Müsned'inde, Fahr-i Razi Tefsir'inde, Taberi Tefsir'inde, İbn Asakir ve İbn Kesir'i de sayabiliriz.

Değerli dostlarım, bu kadar gerçekler ortadayken yine de bir kısım insanlar Şah-ı Merdan İmam Ali'ye karşı olan kıskançlıkları sebebiyle Allah'ın nurunu üfürerek söndürmeye çalışmaktadırlar; ama bir türlü söndüremiyorlar. Dünya durdukça da söndüremeyecekler. Tarihte İslam'ın ve Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) en azılı düşmanlarından biri Ebu Süfyan ve onun oğlu Muaviye idi. Muaviye'yi o kadar korudular ki onu vahiy kâtibi olarak adlandırdılar. Onu tedbirli bir siyaset adamı olarak tanıttılar. Oysaki herkes biliyordu ki Kur'an-ı Kerim ayet ayet olarak tam yirmi üç senede tamamlandı. Muaviye ise tam yirmi bir sene İslam ordusuyla savaştı. Bu Mu-

aviye ne zaman geldi, ne zaman Allah Resulü'nün beğenisini kazandı da güvenilir bir kâtip oluverdi. Ama işte birilerinin işbirlikleri ile Muaviye gün geldi Hz. Ali'ye biat etmeyip, ona karşı ve İslam'a karşı savaş açtı. Çünkü ilk üç halifeden aldığı himayeyi iyi değerlendirdi. Gerektiğinde parayla yapıyordu, gerektiğinde Hz. Ali taraftarlarına işkenceyi hatta ölümü reva görüyordu. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) çok sevdiği sahabeden Ebuzer-i Gifari, Salman, Mikdad, Ammmar İbn Yasir gibileri Muaviye tarafından fitneci olarak tanıtılıyor, her türlü baskı onlara reva görülüyordu. Ne var ki bunca hileler de Hz. Ali'nin, Ehlibeyt'in faziletlerinin üstünü kapatmaya yetmedi. Tarih buna şahitlik etmektedir.

Hz. Aliye'l-Murtaza buyurur:

“Ey benim Allah'ım, senin alçalttığın bir kişiyi kim yükseltebilir. Senin yükselttiğin bir kişiyi kim alçaltabilir.”

Evet, Şah-ı Merdan İmam Ali'yi Allah Resulü'nden sonra tüm Müslümanların velisi olarak Allah Teâla tanıtmış ve onu yükseltmiştir. Maide Suresi 55. ayette şöyle buyrulur:

“Sizin veliniz Allah ve Resul'üdür. Namaz kılarken, rükû halindeyken zekât verendir.”

Tefsir âlimleri bu ayetin Hz. Ali (a.s) hakkında olduğunu yazmışlardır.

Şah-ı Velayet şöyle buyurur:

“Andolsun Allah'a ki tüm emirleri tebliğ etmek, vaatleri tamamlamak konusu bana öğretildi. Doğrusu hikmetin kapıları, işlerin aydınlatıcı ışıkları biz Ehlibeyt'in katındadır. Bizden ayrı olarak kendilerini bilgide üstün sayanlar, yalan yere bize zulmederek bu zanna kapılanlar var. Oysaki Allah bizim derecemizi yüceltmış, onlarınkini ise alçaltmıştır. Allah bize ihsanda bulunmuş, onları ise mah-

rum bırakmıştır. Bizi haremine almış, onları oradan çıkarmıştır. Çünkü hidayet bizimle istenilir, körlük bizimle giderilir.

Biziz Resulullah'tan hiç ayrılmayan, biziz onun hazinesinin hazinedarları, ilmin kapıları. Allah buyurur: "Evlere ancak kapılarından girilir." Bu Kur'an'ın ayetleri bizim hakkımızda nazil olmuştur. Bilin ki biz Ehlibeyt hikmetten haber verimiz. Hakka muhalefet etmeyiz, haktan ayrı düşmeyiz. Biz Ehlibeyt İslam'ın direkleriyiz, halkın da sığınaklarıyız. Hak bizimle yerini bulur, batıl bizimle yerinden ayrılır. Ehlibeyt sadece işitip rivayet etmez. Biziz nübüvvet ağacı, vahyin indiği, meleklerin inip çıktığı yer. Biziz ilim madenleri, hikmetin kaynakları.

Bize yardım eden, bizi seven rahmeti bekler, bize düşman olan, bize buğzeden ise azabı bekler. Peygamber'in Ehlibeyt'i ailelerin en hayırlısıdır. Ağacı, ağaçların en iyisidir. Bu ağaçlar haremde bitmiş, boy almıştır. O ağacın upuzun dalları, budakları vardır. Onun meyvesine herkesin ulaşmasına imkân da yoktur."

Evet, kardeşlerim, imamların atası Aliyye'l-Murtaza (a.s) işte budur ve şöyle buyurur:

"Ey insanlar, nereye gidiyorsunuz, ne zaman döneceksiniz? Hidayetin sancakları dikilmiştir, delilleri apaçıktır, nişaneler dikili durmaktadır. Öyleyse ne diye başı dönmüş bir halde çöllere dalarsınız? Sizin de peygamberiniz olan Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) Ehlibeyt'i aranızdadır. Onlar sizi gerçeğe çeken iplerdir. Onlar bu dinin bayraktarları, hakikatin delilleridir. Kur'an'da emredilen şekilde siz onlara uyun. Susamış develer gibi onların kaynağına koşun. Bilin ki biz Ehlibeyt'ten olup da ölenler, ölmezler. Kur'an-ı Kerim'de buyurur: **"Allah yolunda ölenlere ölü demeyin, onlar diridirler ama siz onu bilmezsiniz."**

İşte bizden olup da çürüyüp gittiği zannedilenler çürümezler. Sizler bilmediğiniz sözü söylemeyin, çünkü gerçeklerin çoğu sizin inkâr ettiğiniz şeylerdir. Allah'ın Resulü size soracaktır, ben sizin aranızda biri Kur'an-ı Kerim, diğeri benim Ehlibeyt'im olan iki emanet bırakmadım mı?

Evet, canlar, Hz. Ali'nin (a.s) bu nurlu sözlerini Nehcü'l- Belağ'a'dan Prof. Dr. Muhammed Ticani almış, biz de bunu sizlerle paylaştık. Şunu tekrar ediyorum, benim ülkemin güzel insanı, İslam dini insan fıtratına en uygun dindir. Ancak tabi ki kötüler vardır diye bu din terk edilmemelidir. Ne var ki Müslümanların tarihinde iyiler de kötüler de vardır. İyilerin tarafı Hz. Ali'nin, onun Ehlibeyt'inin tarafıdır. Onlara düşmanlık besleyenlerin tarafı kötülerin tarafıdır. Bu iki saltanat döneminde yazılanlar bizleri aldatmasın. Cami minberlerinde sarf edilen ve hak olmayan şeyler bizleri mescitlerden uzaklaştırmasin.

İMAM ALİ'NİN DİĞER BİR LAKABI EBU TURAB'DIR

Şah-ı Merdan bir ağacın dibinde yatmıştı. Resulullah onu toprağa belenmiş olarak görünce gülümseyerek **“Gum ya Eba Turab”** yani “Kalk ey toprağın babası” diye seslendi. İmam Ali’ye verilen her ad ve lakap ya Allah tarafından ya da bizzat Allah Resulü tarafından verilmiştir. Bütün verilen isimler sadece övünç duyulan isimlerdir.

Ama siz gelin görünki zorba sultanların zorlamasıyla uydu- rulan ve yazılan öyle yalanlar vardır ki dudak uçuklatacak cinstendir. Örneğin: “Allah Teâla’nın vahiy için emin gördük- lerinden biri Cebrail, biri Peygamber ve biri de Muaviye’dir.” “Resul-ü Ekrem’i (s.a.a) görenlerin tamamı sahabedir, aynı zamanda tamamı da gökteki yıldızlar gibidirler.” Yani bu inanca göre eğer bu iki grup savaş için karşı karşıya gelirlerse her iki taraf da aynıdır, birdir. Bu savaşlarda Müslümanlar ister Hz. Ali’nin yanında yer alsınlar isterse de Muaviye’nin tarafında olsunlar bir yanlış söz konusu değildir. Yani İmam Hasan ve İmam Hüseyinin yanında yer almakla, Muaviye ve melun oğlu Yezid’in yanında yer almak aynı şeydir ve hiç bir farkı yoktur. Çünkü her taraf nasılsa yıldızdırlar.

Böylesine saçma sapan bir düşünce ne yazık ki din olmuş. Al- lah Zülcelâl ve’l-İkram tüm Müslümanları böyle bir inanç ve

düşünceden korusun. Çünkü aklıselim ile düşünüldüğünde bu görüş Kur'an-ı Kerim'e de sünnete de aykırıdır.

Bakın Anadolu'muz da bu güzel dinimizi yaymaya çalışan aydınlar, düşünürler, ekseriyet Ehlibeyt'i öne alarak bu dini yaymışlardır. Gelin ey ülkemin güzel insanları, bu Süfyani düşüncelerinden hep beraber arınalım ve kurtulalım. Daha ömrümüz devam ederken bize haberi verilen Nuh'un (a.s) gemisi gibi tufanlardan kurtaracak olan Ehlibeyt gemisine binmeye gayret edelim. Şunu bilelim ki bir davada iki hak olmaz. Ya ikisi de batıldır ya da biri hak diğeri batıldır.

Tabiki buraya kadar vermiş olduğumuz ayet ve hadisler gösteriyor ki hak olan Ebu Turap'tır ve onunla beraber olanlardır. Ebu Turab İmam Aliyye'l-Murtaza (a.s) bir konuşmasında insanların kendisinden sonra İmam Hasan ve İmam Hüseyin'e (a.s) uymaları için şunları anlatır:

“Ey insanlar, Resulullah'ın Ehlibeyt'ine dikkat edin, onların yolundan ayrılmayın, onlara uyun. Onlar sizi doğru yoldan çıkarmazlar, sizi sapıklıklara sevk etmezler. Eğer onlar oturursa siz de oturun, onlar kalkarsa siz de kalkın. Onların önüne geçmeyin, onlardan geri de kalmayın, aksi takdirde yolunuzu şaşırırsınız. Eğer geri kalırsanız o zaman da helak olursunuz.”

Evet, kardeşlerim, İmam Ali'nin (a.s) bu sözleri Allah'ın onları her türlü kötülükten arındırıp, tertemiz kıldığı Ehlibeyt'ten olan İmam Hasan ve İmam Hüseyin hakkındadır. Herkes şunu bilsin ki Allah Resulü'nün söyledikleri benim yanımda ne kadar muteber iseler Hz. Ali'nin söyledikleri de bir o kadar muteber ve geçerlidir. Çünkü Resulullah (s.a.a) buyurdu ki:

“Kim benim Ehlibeyt'imi benden ayrı görürse onlar bizden değildir.”

Bu hadis, Müslümanım diyen herkesi fevkalade bağlamaktadır. Biz böyle okuyor ve böyle inanıyoruz. Ahzab Suresi, ayet 70'de buyurur ki:

“Ey iman edenler, Allah’tan korkun, doğruları söyleyin ki Allah da işlerinizi düzeltsin. Kim Allah’a ve Resul’üne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur.”

Evet, kardeşlerim, Allah ve Resul’üne itaat etmek sadece oruç ve namazdan ibaret değildir. Eğer bir Müslüman İmam Ali’ye, Ehlibeyt’e taraf değilse tutulan oruç da, kılınan namazın da ona faydası olmayacaktır. Sevgili dostlarım, bu sahabe-nin tamamı yıldızlar misalindedirler iddiası sevgili Peygamberimizin adına söylenmiş olan külliye bir yalandır. Akıla da, mantığa da, Kur’an ayetlerine ve hadislere de ters düşen bir yalandır. Bir defa Ku’an-ı Kerim insanı anlatırken iki şekilde anlatmakta; birincisi, ey inananlar, iman edenler, muttakiler; ikincisi de inkâr edenler, münafıklar, fasıklar. Tümüne birden ey insanlar diye hitap eder. Kur’an-ı Kerim’de münafıklar hakkında sureler, ayetler vardır. Zaten sahabenin içinde münafıklar, fasıklar olmasaydı bu surenin ya da ayetlerin bir anlamı kalmazdı. Sahabenin içinde de müminler, muttakiler olmakla beraber fasıklar, münafıklar da vardır.

Resulullah (s.a.a) şöyle buyurur ki:

“Ya Ali, seni ancak mümin olan sever ve senden ancak münafık nefret eder.”

Yani Hz. Ali’nin (a.s) düşmanı münafıklardır. Şimdi Muaviye, Hz. Ali’ye (a.s) onun Ehlibeyt’ine karşı düşmanlığını aşikâr ederek onunla savaşmış, bazı ravilerin verdikleri rakama bakılırsa seksen bin kişinin ölümüne de sebep olmuştur. Şimdi nasıl olurda Muaviye, oğlu Yezid, Ubeydullah İbn Ziyad, Ömer İbn Sad ve yandaşları gibilerine rahmet okuyarak onları yıldızlara benzetiyorlar. Doğrusu bunlara şaşmamak elde

değildir. Diyelim ki bu yanlışlıklar bir kısım menfaatler karşılığında olmuşsa bu gün Anadolu'da ülkemizde bize ne oluyor Allah aşkına, herkes salim bir tefekkür ile bunları düşünemez mi? Acaba bu insanlar kendi akıbetlerini hiç mi düşünmezler? Acaba bu insanlar Peygamber'in (s.a.a) şu hadisini hiç mi duymadılar?

“İnsanların en kötüsü başkalarının dünyası için kendi ahiretini satan kimsedir.”

Bugün Muaviye'ye hiç dokunmadan biz de Hz. Ali'yi (a.s) çok seviyoruz diyenlerin bu sözlerinin hiçbir değeri yoktur. Biz onlara cevaben şunu diyoruz. Bir müminin kalbinde hem Allah dostunun ve hem de Allah düşmanının sevgisi bir arada olmaz. Hz. Ali'de (a.s) buyurur:

“Bizimle düşmanımız arasında fark gözetmeyenler bizden değildir.”

Zaten Resul-i Ekrem'de (s.a.a) *“Ali'nin (a.s) düşmanı benim düşmanımdır, benim düşmanım ise Allah'ın düşmanıdır.”* buyurmuştur. Bu hadisler Sünnî eserlerinden alıntıdır ve istenildiği takdirde çok daha fazlasını bulmak ve okumak mümkündür. Acı olan bu kadar gerçekler ortadayken şu güzel ülkemizin birçok Müslüman insanı fazilet ve üstünlük bakımından Hz. Ali'yi (a.s) dördüncü sıraya alırken hiç hesap etmeden Muaviye gibi birini de ona ortak duruma getirmektedir. Oysaki Sahih-i Buharî, Sahih-i Müslim, Kenzü'l-Ummal, Tarih-i İbn Kesir gibi eserlerde şu bilgiler kaydedilmiştir:

“Hz. Ali b. Ebu Talip (a.s) asaptan sayılmıyordu. Çünkü o Resulullah'ın (s.a.a) kardeşi, damadı, evlatlarının babası, biricik kızının kocası, peygamberin yanındaki konumu, tıpkı Harun'un Musa'nın yanındaki konumu gibidir. Resulullah'a (s.a.a) salâvatın Al-i Muhammed denilerek tamamlandığını yazmışlardır.”

Aziz okuyucularım, imamların atası Hz. Ali (a.s) o gökteki yıldızlara benzetilen bir kısım sahabeyi şöyle anlatmaktadır. Buyurur ki:

“Hilafet bana geçtiğinde bir bölük insanlar bana yaptıkları biatten döndü. Ahdini bozdu. Bir kısmı da ok yaydan fırlar gibi fırladı, inancından vazgeçti, diğerlerini de itaatten çıkardılar. Onlar işlerini başarmak için şeytana başvurdu-lar. Şeytan da onları kendisine ortak etti. Onların gönüllerine oturup kuruldu. Onlara kötülüklerini güzel gösterdi. Bilin ki sözlerin en kötüsü yalandır....”

Evet, dostlarım, her okuyan Müslüman bilir ki Hz. Ali’ye (a.s) biat ettikten sonra biatlerini bozarak kendisiyle savaşılan-lardan ikisi söz de cennetle müjdelendikleri iddia edilen meşhur sahabe Talha ve Zübeyir’dir. Hz. Ali (a.s) onlar hakkında şöyle le buyurmaktadır:

“Vallahi onlar benden zuhur eden bir kötülük ya da bir haksızlık yüzünden beni terk etmediler. Onlar benden kendi döktükleri kanı istemekteler. Onların tuttukları yol şüpheli yoldur. Oysaki her şey apaçık ortadadır. Batıl kökünden koparılmış, onların söyleyecek sözleri kalmamıştır.”

Buradaki konuşmanın yorumunda şunlar tarihte göze çarp-maktadır: Bu iki sahabe Hz. Ali’den (a.s) önemli valilikler iste-diler. Hz. Ali (a.s) sizler benim yanımda kalarak daha yararlı işler yapacaksınız dediğinde onlar buna razı olmadılar. Fakat Üçüncü Halife’nin kanını bahane ederek kendilerini haklı çı-karmaya çalıştılar. Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmakta: “*Kendi dök-tükleri kanın bedelini benden istediler.*”

Kardeşlerim, canlar, gerçekten Şah-ı Merdan Hz. Ali (a.s) hi-dayet önderidir. Onun kendi doğumu adeta hikmetlerle dolu-dur. Hayatında sahabenin içinde putlara hiç tapmayan tek ki-

şidir. Çocukluğu Allah Resulü'nün (s.a.a) evinde, kucağında geçmiştir. Daha genç yaşta İslam'ı kabul eden, daha hiç kimse namaz kılmazken Resulullah'la (s.a.a) birlikte ilk namaz kılan kişi Hz. Ali'dir (a.s). O başladığı günden itibaren Allah Resulü'nün (s.a.a) yanından hiç ayrılmadan vahiy ile beraber oldu. Bu ise onun için onur verici bir makam ve kendisine gıpta ile bakılan bir konum sağlamıştır ona.

Yirmi üç yıl boyunca süren kesintisiz bir cihatla Allah Resulü'nün (s.a.a) risaletini bütün gücüyle savundu. İslam'ın ilke ve sınırlarını ölümü pahasına korudu. Onun bu yüce şahsiyeti Kur'an'ın ayetleriyle teyit edilmiştir.

Sevgili Peygamberimiz tarafından da onun için nice erdemler sayılıp dökülmüştür. İbn Abbas'ın birçok kaynakta üç yüz'den fazla ayetin Hz. Ali (a.s) hakkında nazil olduğu beyanı vardır. Bu ve daha nice faziletlerinden dolayı Şah-ı Merdan İmam Ali (a.s) örnek alınması gereken bir şahsiyettir.

Tabii ki onu gereği gibi anlatmak benim gibi aciz birinin kârı değildir. Bazı tarihçiler ağaçlar kalem olsa, denizler mürekkep olsalar Hz. Ali'yi (a.s) gereği gibi anlatamazlar demişlerdir. Yedi iklim, dört köşede Ali'yi gördüm Ali'yi diyenler tabii ki boşuna dememişlerdir. Şafiî Mezhebi'nin İmam'ı şöyle der:

“Ali bir beşerdir. Ama ben anlayamadım Ali nasıl bir beşerdir.”

Resul-ü Ekrem (s.a.a) buyurur ki:

“Âdem'i, Nuh'u, İbrahim'i, Musa'yı, İsa'yı görmek isteyenler Ali'ye baksınlar.”

İşte böyle vasıflara sahip olan bir kimseyi kim anlatabilir ki, ben nasıl anlatabilirim. Ebu Turab İmam Ali'nin (a.s) hakkında söylenecek ve yazılacak o kadar çok şey vardırki kalem aciz kalır bunları yazmaktan. Hiçbir sahabe hakkında bu

kadar yazı yazılmamış, bu kadar söz söylenmemiş, hakkın-da bu kadar kaynak görülmüş değildir. İbn Abbas'tan Yena-biu'l-Mevedde'de şöyle nakledilmiştir:

“İmam Ali'nin (a.s) sadece dört dirhem parası vardı. İmam bu paranın bir dirhemini gece, bir dirhemini gündüz, bir dirhemini gizlice ve bir dirhemini de aşikâr olarak sadaka niyeti ile yoksullara verdi. Bunun üzerine onun hakkında Bakara suresi 274. ayet nazil oldu. Ayet şöyledir: **“Onlar ki mallarından gece ve gündüz, gizli ve aşikâr hayra sarf ederler. İşte onların mükâfatları Allah katındadır. Onlara korku ve hüznün de yoktur.”**

Ebu Leyla el-Gifari'den şöyle rivayet etmişlerdir:

“Ben Resulullah'tan duydum buyurdu ki: “Benden sonra ümmetimin içinde fitne çıktığında sizler Ali İbn Ebu Talip'ten ayrılmayın. Çünkü o bana iman edenlerin ilkidir, kıyamet günü benimle ilk musafaha edecek olan da odur.”

Cabir İbn Abdullah Ensari'den de şöyle rivayet edilir:

“Biz çok zaman münafıkları Ali İbn Ebu Talip'ten nefret etmelerinden tanırdık.”

Selman-ı Farisî der ki Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

“Benim ümmetimin içinde kıyamet günü havuzun başın-da benim yanıma ilk gelecek kişi, Ali İbn Ebu Talip'tir.”

İmam Aliyye'l-Murtaza insanlık için abide bir şahsiyettir. Onun Hz. Fatıma ile evliliklerinin gerçekleşmiş olması her ikisi için de çok ayrı bir fazilettir. Çünkü hem Allah'ın ayet-leri hem de Resulullah kendisi onları aynı derecede övmüş-tür. Mesela İmam Ali için: *“Ali bedenimde başım gibidir.”* der-ken Hz. Fatıma anamız için de: *“Fatıma bedenimin parçasıdır, onu inciten beni incitmiş olur. Beni incitenin ise kabri ateştedir.”* Reslullah kızı Fatıma'ya buyurdu ki: *“Kızım Fatıma sen Ali'nin*

konumunu biliyorsun. Ali Allah'ın emri üzere seni benden istemektedir. Sen ne dersin?" Bu soruya karşı Hz. Fatıma sevgili babasına karşı edeple susmayı kabul etti. Resulullah susmayı ikrar anlamında yorumladı. Sonra yakınlarını topladı şöyle buyurdu ki: "Ey insanlar, siz de bilin ki, Allah bana kızım Fatıma'yı Ali ile evlendirmemi istedi." Sonra Ali'ye dönerek şöyle buyurdu: "Ya Ali sende bu evliliğe razı mısın?" O da "Evet, ya Resulullah." dedi ve Allah rızasına secdeye kapandı, dua etti. Resulullah: "Allah her ikinizi de bereketli kılsın, sizden birçok iyilikler meydana getirsin." buyurdu. Ve yine: "Allah (c.c) Ali İbn Ebu Talib'i yaratmış olmasaydı kızım Fatıma'ya denk eş bulunamazdı." buyruğu da çok meşhurdur.

Evet, dostlarım, bu faziletli evlilik İmam Ali'den başka hiç kimseye nasip olmamıştır.

Hz. Ali'yi (a.s) anlatan kaynaklarda Resulullah efendimizin (s.a.a) Hz. Ali'ye ta baştan sonuna kadar çok önem verdiği; karmaşık ve zor olan olaylarda onu yanından ayırmadığı ve ondan başka hiç kimseyi onu tabi tuttuğu eğitime tabi tuttuğu yer almıştır. Elbette bunların tamamı Allah'ın emriyle gerçekleşen eylemlerdi. Nitekim Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmakta:

"Resulullah bana bin adet ilim kapısı öğretti ki her kapıdan bin kapı daha açılmaktaydı."

İmam Ali (a.s) üst düzey bir liyakat ve yeterliliğe sahipti. Sözleriyle, fiilleriyle ve hayatıyla Resulullah'a (s.a.a) kendisini en çok benzeten kimseydi. Bu yüzden yüce Allah, Mübaha le ayetinde Ali'yi onun nefsi olarak zikretmiştir. Peygamber efendimiz de (s.a.a) risalet dışında onu Harun'un Musa'ya olan nispeti ne ise kendisi için de o olduğunu ilan etmiş ve kendisine kardeş olarak onu seçmiştir. Resulullah'ın (s.a.a) Ali'ye (a.s) verdiği önemin bir göstergesi de Medine'ye hicret ettiğinde Ali (a.s) gelmeden kafilenin Medine'ye girmesine

izin vermemesidir. İmam Ali (a.s) öncelikle onun ölüm kuşan yatağında ona yapılacak olan suikasti önlemek için kendi canını ona feda etmiş; ama Allah'ın yardımıyla burnu dahi kanamadan sağ salım çıkmıştır o yaktan. Sonra Medine'ye doğru beraberindekilerle yola çıkar ve cananına ulaşır. Sonra da hep beraber Medine'ye girerler.

Evet, canlar, Şah-ı Merdan Ali'nin (a.s) hangi yönünü anlatırsan anlat orada fazilet sahibi, örnek alınması gereken bir şahsiyet olduğunu görürsünüz. Şura Suresi 23. ayette buyurur ki:

“De ki: Ben bu dini size tebliğime karşılık bir ücret istemiyorum, sizden istediğim yakınlarımı (Ehlibeyt’imi) sevmektir. İşte Allah güzel işler yapanları bu şekilde mükâfatlandırır.”

Sevgili Peygamberimizin hemen vefatından sonra henüz mübarek cenazesi yerde iken Sakife’de hilafet derdine düştüler. Bu konuda Ammar İbn Yasir’den şunu naklederler:

“Ey Kureyş topluluğu, ey Müslümanlar, biliyorsanız ne ala, yok eğer bilmiyorsanız bilin ki Peygamberimizin Ehlibeyt’i ona daha yakındır, onun mirasçısı olmaya da daha uygundurlar. Onlar dini hususları daha iyi ayakta tutabilirler, onlar müminler için daha güvencelidirler, onlar ümmet için en hayırlısını isterler. Gidin ipiniz kör düğüme dönüşmeden, işlerinizden zayıflık baş göstermeden, aranızda ayrılıklar çıkmadan bu hakkı asıl sahibine yani Hz. Ali’ye teslim edin. Ben Peygamber’den şunu işittim, elini Ali’nin üstüne atarak buyurdu ki:

“Ey insanlar bu Ali, benden sonra sizin imamınızdır, ben yaşarken de benden sonra da benim vasimidir. Borcumu ödeyendir, emirlerimi yerine getirendir, havuzun başında benimle ilk görüşecek olandır. Ne mutlu ona uyanlara, ne mutlu ona yardım edenlere. Yazıklar olsun ona karşı çıkanlara, onu yalnız bırakanlara.”

Evet, aziz dostlarım, bunlar uyduruk hikâyeler değildir. Zaten bu kadar güzel bir dil ve edebî uslup ile kurulan bu cümleleri uydurmak da öyle her babayiğidin kârı değildir. Tarihçiler emek vermiş, zahmet çekmiş ve yazmışlardır. Biz de bunları âcizane onlardan alıp siz değerli dostların hizmetine sunmaktayız. Dileyen alır kabul eder, dilemeyen de reddeder. Ve herkes sonucuna katlanır.

Evet, tarihçiler ne olduysa o Sakife’de oldu, asıl tren buradan rayından çıkmaya başladı, diyorlar. İmam Ali’nin bütün tavırları cesurcaydı. Resulullah’tan sonra hilafet meselesi karşısında tavrı tam bir kahramanlık örneği idi. Tabî ki bu haksızlığın karşısında ilahi inancı için gereken neyse onu yapmalıydı. Resulullah’ın (s.a.a) ölüm yatağında yatarak onu kurtuluş Medine’sine iten sebep de onun Allah ve Resul’üne olan tam bir bağlılık ve sadakatıydı. İmam Ali (a.s) ya bu Sakife’de gaspedilen hakkını kılıcını çekerek korumaya çalışacaktı ya da elini İslam’ın salahına çekecek ve sabrecek, o da İslam’ın salahını kendine tercih etti ve zifiri karanlığa sabretti. Kendisi Şıksıkiye hutbesinde buyurur ki:

“Hilafet, değirmen taşının mili gibi benim etrafımda dönerdi. Boğazımda kemik, gözümde diken vardı. Düşündüm ki bu kesilmiş etlerimle hamle mi edeyim yoksa sabır mı? Düşündüm ki sabır etmek daha iyidir ve sabrettim.”

Evet, sevgili dostlarım, kaleleri fetheden, düşmanlarının korkulu rüyası, ilim şehrinin kapısı İmam Ali’dır (a.s). Kullukta öyle bir derece ve üstünlüğe ulaşmıştıki namaza durduğunda ayağına batan okun çekildiğinden haberi olmamıştı. İhtiyaçları olmasına rağmen elindekileri yetime, yoksula ve miskine verendir o. Karşılık olarak da bir teşekkür beklemezdi o. Dehr (İnsan) Suresi onun hakkındadır. Aliyye’l-Murtaza adaletin ölçüsüdür, hidayet önderidir, kendi düşmanına dahi zulüm etmeyendir. Sabır taşıdır. Allah ve Resul’ünün kesin emirleri-

ne rağmen hakkı gasp edilendir. Birinci Halife'nin döneminde halifenin ilk icraatlarından biri Fedek hurmalığını Hz. Fatıma'nın elinden almak olmuştur. Hz. Fatıma her ne dediyse de bu ona yapılan haksızlığı gidermediği gibi İkinci Halife'nin kapı ile duvar arasında sıkıştırması sonucu hem kaburgası kırılmış, hem de karnındaki Muhsin adındaki çocuğu zayi olmuştur. Hz. Fatıma bu hadiselerin karşısında oldukça gazaplanır. Hz. Ali'ye gelerek *"Ya Ali bana yapılan bunca zulme karşı daha ne kadar sessiz kalıp sabredeceksin."* diye sitemde bulunur. O sırada ezan okunmaya başlar ve *"Eşhedu enne Muhammeden Resulullah"* sesi duyulur. Hz. Ali (a.s) buyurur ki: *"Ya Fatıma, sen bu sesin böyle gelmesini istiyor musun, istemiyor musun?"* Hz. Fatıma (a.s): *"Ya Ali, eğer kimse istemese bile ben bunu şiddetle isterim. Çünkü burada ismi zikrolunan "Muhammden Resulullah" benim canımdan çok sevdiğim babamdır."* der. Hz. Ali de *"Evet, ya Fatıma, işte ben de bu sesin devam etmesini istediğim için sabrediyorum."* der.

Hz. Fatıma'nın konuyla ilgili olarak tarih kitaplarında şöyle bir konuşması da bulunmaktadır:

"Ey Ebu Kuhafe'nin oğlu! Bil ki Allah'ın nimetleri sayılmayacak kadar çoktur. Sizler ey Allah'ın kulları! Bilin ki Allah'ın emir ve yasakları üzerine Allah'ın emirlerisiniz, sizler Allah'ın aramızdaki hakkının, emanetinin de koruyucularısınız, öyle olmanız gerekir ey insanlar. Biliniz ki ben Fatıma'yım, benim babam Muhammed Mustafa'dır. Ben size sözün ilkin ve sonunu söylerim. Bu konuşmamda ya da davranışlarımda münasebetsiz bir şey yoktur. Şimdi siz tutup benim kendi babama varis olamayacağımı söyleyebilir misiniz? Siz şu durumda cahiliye ahlakı ile mi hükmediyorsunuz? Yoksa siz bu hükümleri bilmiyorsunuz? Oysaki şu parlayan güneş gibi biliyorsunuz ki ben Muhammed Mustafa'nın kızıyım."

Ey Ebu Kuhafe'nin oğlu! Allah'ın kitabında senin için babasına varis olur yazılı iken benim için varis olmaz mı yazılıdır. Bilin ki çok çirkin bir iş yapıyorsunuz. Yoksa Allah'ın kitabını göz göre göre bir kenara mı itiyorsunuz? Yoksa size göre Kur'an'ın hükümleri benim için geçerli değil midir? Benimle babam arasında veraset işlemiyor mu? Bu mirasla ilgili ayetler sadece sizin için mi geçerli. Ben ve babam bu hükümlerin dışında mı kalıyoruz. Yoksa bu hükümleri sizler babamdan, eşim Ali'den daha iyi mi biliyorsunuz? Babam Resulullah kişinin varlığı evladında korunur demedi mi? Sizler ne kadar çabuk bunları unuttunuz? Ne kadar acele olarak yeni şeyler icat ettiniz?

Bilin ki yaptıklarınız Allah'ın huzurunda oluyor. Siz yapın yapacağınızı, biz de yapalım yapacağımızı ve bekleyelim sonucu..."

Bu olay gerçekten Hz. Fatıma'yı gazaplandırmıştır. Ve onlara siz Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duymadınız mı?

"Kim Fatıma'yı gazaplandırırsa, beni gazaplandırır. Kim de beni gazaplandırırsa Allah'ı gazaplandır."

Onlar: "Evet, duyduk." deyince de "*Siz beni gazaplandırdınız.*" demiştir.

Evet, dostlarım, İslam tarihinde Fedek hurmalığı çok önemli meselelerden biridir. Eğer insan bu hadiseyi iyice bir incelese, burada geçen olaylar onların gerçek niyetlerinin anlaşılmasına sebep olacak. Haklıyı da haksızı da gösterecektir.

Nitekim bu haksızlık, Ömer b. Abdulaziz zamanına kadar devam etmiştir. Ömer b. Abdulaziz'in bu hakkı o devirde bulunan sahiplerine iade etmesi de Hz. Fatıma'nın gazabını önleyememiş ve önleyemeyecektir de. Hz. Fatıma'nın bu konuşması birçok kaynakta mevcuttur. Tabi ki kim neyi nasıl düşünürse düşünsün bu Fedek hurmalığı hadisesi Sünnî

kardeşlerimizin çok önemseydiği kaynak eser ve kitaplarda vardır. Bu ve diğer olayları doğru algılamayı Allah hepimize nasip eylesin.

Aziz ve can dostlarım, Hz. Ali'nin ne şekilde halife olduğu konusu da şöyle özetlenir. Birinci Halife iki sene gibi kısa bir dönemden sonra ölüm halindeyken yakın dostlarını yanına çağırdı. Ve onlardan birine dedi ki yaz: "Ben Ebu Kua-hafe oğlu Ebu Bekir yerime..." dedi ve bayıldı. Ayıldığında sordu: "Ey Osman ne yazdın" sorusuna "Ömer İbn Hattab'ı yazdım" deyince "Evet, ben de onu söyleyecektim." dedi ve böylece İkinci Halife seçilmiş oldu. Vasiyetini yazmak için üçüncüyü tercih etmesi haliyle ilginç bir durum ve insanı düşündürmektedir. İkinci Halife yaklaşık on yıl gibi bir zaman diliminde hilafette kaldı. O da kendisi henüz sağken kendisinden sonra kim halife olacaksa bunun alt yapısını hazırladı ve bu seçimi altı kişilik bir şuraya bıraktı. Kilit olarak da Abdurrahman İbn Avf'ı getirerek adeta üçüncünün halifelliğini de garanti altına almış oldu. Üçüncüye geldi mi onun vasiyet etmeye zamanı olmadı. Zaten öyle anlaşıyor ki bir imkâna kavuşsaydı da büyük bir ihtimal Hz. Ali dördüncü halife de olmayacaktı.

Ne var ki I. Halife'nin oğlu Muhammed'in de bulunduğu bir grup tarafından suikaste uğradı, vasiyet edecek fırsat bulamamıştı. Bu sıralarda tüm taşlar yerinden oynamış, Üme-yeoğulları sermayelerine sermaye katmış, tam kargaşa hâkim olmuştu. İşte tam bu sırada gözler Hz. Ali'ye çevrilmiş, ümmeti bu sıkıntıdan kurtarması istenmişti. İşler iyice karışmış içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Ümmeti bu çöküşten sonra ayağa kaldıracak bir lidere ihtiyaç vardı. İşte o lider de Hz. Ali'den başkası değildi. Hz. Ali bu teklifi kabul etmedi. Çünkü o işlerin çok karıştığını biliyordu. Hz. Ali (a.s) onlara olcakları şöyle açıkladı:

“Ey insanlar, eğer istediğinizi kabul edersem sizi bildiğim gibi yönetirim. Şayet beni bırakırsanız ben de sizden biri gibiyim. İdareyi kime verirsiniz ona en çok itaat edeniniz ben olurum.”

Halk ısrarla İmam'ın bu işi kabul etmesini istiyorlardı. Şah-ı Merdan o olayı şöyle anlatır:

“Derken halkın benim etrafıma sırtlanların boynundaki kıllar gibi üşüşmesi kadar beni ezen başka bir şey olmadı. Her yandan etrafıma üşüştüler. O derece ki neredeyse Hasaneyn ayaklar altında kalacaklardı.”

Evet, bir sürü engebeleri de olsa kendisi bu durumdaki idarenin başına geçmesine pek taraftar olmasa da Hz. Ali halkın isteğiyle gelen tek halifedir. Eldeki kaynaklara göre dört yıl, altı ay, yirmi sekiz gün halifelik devri sürdü, çok çileli bir ömür yaşamış oldu. Onun bu dönemdeki yaşadıklarını anlatsak sayfalar dolusu kitap oluşur. En hüzünlü olayı ise önceki bilhassa ikinci ve üçüncü halifelerin desteği ile Şam'a vali tayin edilen Muaviye o kadar kendisini güçlü gördü ki Hz. Ali'ye biat etmediği gibi ona karşı savaş açtı. Söylenen rakamlara göre seksen bin kişinin ölümüne sebep oldu.

Ben burada fazla konunun detaylarına girmeyeceğim. Ancak bugün baktığımızda, bazı kaynakları okuduğumuzda hayretler içinde kalıyorum. Muaviye'ye o kadar önem veriyorlar ki hazretlikle Allah'ın razı olduğu anlamına gelen kelimelerle onu süslüyorlar. Ben bu insanlara sadece şunu söylüyorum, acaba bu Muaviye ilk üç halifeden herhangi birine biat etmeyecek aynı durum meydana gelseydi yine de Muaviye'yi öylesine meth ve sena edilecek miydi? Doğrusu bunu merak ediyorum. Neyse bizim asıl konumuz Şah-ı Merdan'ı tanımak, bu vesileyle hakkı tanımadır. Nuh'un (a.s) gemisinin misali bellidir, isteyen biner, istemeyen binmez, bu onların sorunudur.

İMAM ALİ İLMİN KAPISIDIR

Allah Teâla insana seçip tercih edebilmesi için iradey-i cüziye yani kısmi irade vermiştir. Bu ise dini kabûlde zorlama yoktur anlamına gelir. İnsan özgür iradeyle kabul ya da ret edebilir. Hz. Aliyye'l-Murtaza da ömrü boyunca şartlar ne olursa olsun veya neyi gerektirirse gerektirsin hiçbir zaman haktan ayrılmamıştır. Çünkü o her türlü kötülükten arınmış bir nefse sahipti. Tathir ayeti onların hakkındadır. Onun ilmi aynen peygamberlerin sahip olduğu ilm-i ledündür. Kur'an-ı Kerim'i yazan odur. Kendisi: *"Ben Tevrat'ı Tevrat ehlinde, İncil'i İncil ehlinde, Kur'an'ı da en iyi bilen benim."* buyurmakta ve *"Sorun bana beni kaybetmeden, geçmişten ve gelecekte ne varsa."* diyebilen tek kimse Şah-ı Merdan İmam Ali'dir. İnsanlık tarihinde bu kadar iddialı, kararlı olarak sorun bana diyen olmamıştır. Kendisi akıl deryasıdır. Bakın akıl ve ilim hakkında şu güzel vecizeleri ne kadar da eğitici:

"Akıl gibi zenginlik, cehalet gibi de yoksulluk olmaz. Akıl hayrın kaynağı, meziyetlerin en üstünü, süslerin de en güzelidir. Akıl, Hakk'ın elçisidir. Akıl, en sağlam temeldir. İnsan akılla tanınır, her iş akıl ile düzelir. İlim, kusurların perdesidir. Akıl, keskin bir kılıçtır. Akıl, Allah'ın ordusudur, heva ve heves ise şeytanın ordusudur. Kişinin payına düşen şeylerin en üstünü akıldır. Kişi zelim olursa akı onu aziz kılar, düşerse akı onu kaldırır, saparsa akı onu doğ-

ru yola getirir. Konuştuğunda doğru konuşması için ona yardımcı olur. Bir insanda akıl ne kadarsa dini de o kadardır. Akıl ilmi anlatmaya sebeptir.”

Şimdi Hz. Ali’ye göre akıl buyusa ki budur o zaman Muaviye’yi Hz. Ali ile aynı terazide tartarak Hz. Ali haklıdır ama Muaviye’de haksız değildir diyenler ya da biz Hz. Ali’yi seviyoruz eğer Ali (a.s) haklı ise şüphesiz Muaviye haksızdır, deyip de oruç, namaz, cami bizim değildir diyenlerin ki nedir? Allah aşkına hep beraber düşünelim. Eğer Allah’ın varlığına inanıyorsak aklımızı kullanıp hakkın tarafında sabretmesini de bilmeliyiz. Allah Teâla bunu Asr Suresi’nde belirtmiştir. Yoksa hesap kitap yapmadan gelenek göreneklere göre hareket edersek bu amelimizin bizim için pek de faydalı olacağı kanısında değilim. İmam Ali (a.s) akıl gücü kötü fiilleri engeller, akıl iyi ile kötüyü anlamamıza yardımcı olur. Öyleyse bizler de aklımızı iyi şeylerde kullanmalıyız, bilip öğrenmeliyiz, bildiklerimize amel etmeliyiz, inancımızı bilimsel olarak yaşayıp emeğimize mal etmeliyiz. Bunu yapmasak temelde Hz. Ali’ye ve On İki İmam’a taraf olmamız bu bizim haklılığımız olsa da amelsiz çok fazla bir şey ifade etmez. Bu aynen balsız arıya benzer.

Burada iki emanet vardır, birincisi Kur’an-ı Kerim’dir, ikincisi Ehlibeyt’tir. Öyleyse tek çıkış yolumuz On İki İmam’a uyarak Kur’an-ı yaşamak olmalıdır. Bakın Şah-ı Merdan İmam Ali (a.s) Kur’an-ı Kerim’i bize şöyle anlatıyor:

“Ey bizim dostlarımız, size içinde açıklama olan bir kitap indirildi. Allah Teâla Peygamber’ine aramızda bir zaman fırsat verdi, yaşattı, indirdiği kitapta kendisinin razı olduğunu size bildirdi. Sizler bu Kur’an’ı konuşturun yoksa o kendisi konuşmaz. Fakat ben onun hakkında size bilgi verebilirim. Çünkü Kur’an’da geleceğe ait bilgiler vardır, geçmişten de söz etmektedir. Sizin hastalıklarınızın ilacı ondadır, aranızdaki ilişkilerin düzelmesi ondadır.”

Yine buyurur ki:

“Kur’an kalbin baharıdır, ondan başkası kalbi parlatamaz. Kur’an imanın kaynağının merkezidir, adaletin bahçesinin havuzudur, İslam’ın binasıdır, hakkın denizidir ki onun suyunu taşıyanlar onu bitiremezler. Kur’an âlimlerin susuzluğunu gideren pınardır. O halde hastalıklarınızın tedavisini onunla giderin. Şayet Kur’an’dan ayrı düşerseniz yolunuzu şaşırmışlardan olursunuz.”

Evet, kardeşlerim, Hz. Ali’yi hiç kimse gereği gibi anlatamaz. O, her zaman ve her yerde haklıdır. Ama onun haklı olması başkalarının haksızlığını gidermez. Tabiidir ki sıralamada Hz. Ali’yi son sırada görenler Ali haklı olsa da onun düşmanları haksız değillerdir diyenler hâşâ Hz. Hamza’nın ciğerlerini çıkarıp Muavi’ye’nin annesine yediren Vahşi’nin, Hinde’nin bile onlar İslamı kabul ettiler deyip de onları öven ama ömrünü Resulullah’ı korumaya vakfeden Hz. Ebu Talib’i küfürle yâd edenlerin vay haline. Ama bugün baktığımızda, basında onların şüphelerini dinlediğimizde bana göre hakkın yanında biz haklıyız. Ama ne var ki onlar da hatiptirler. İmkân ve olanakları çok güçlüdür, yalan da konuşsalar konuşuyorlar, dinletiyorlar. Resul-i Ekrem’i çok sever gibi söylemleri vardır. Ama bunda samimi değiller, Ehlibeyt hakkındaki ayetleri dile getirmezler. Ali hak ile hak da Ali iledir. Ehlibeyt’in misali Nuh’un (a.s) gemisinin misalidir. Ali’nin düşmanı Allah’ın da düşmanıdır, hadislerini onlar da çok iyi bilirler ama çoğu zaman inatlarından taviz vermezler.

Çünkü onlara göre münafık da olsalar, yalancı da olsalar Hz. Ali’ye karşı başkaldırıp savaşılar da, İmam Hasan’la savaşın sonunda zehirle şehit etseler de, İmam Hüseyin’i tam on sekiz kişi ev halkından olmakla yetmiş iki yareniyle susuz şehit etseler de yine onlar bu inatlarından vazgeçmezler. Çünkü onlara göre sahabe gökteki yıldızlar gibidirler, onların haklı-

sı haksızı onlara göre olmaz. İşte bana göre biz haklıyız ama onlar hatiptir diyorum.

Şah-ı Merdan şöyle diyor:

“Bizi seven bizimle olur. Bizden ayrılan helak olur. Bizim hakkımızı gereği gibi tanımayan ibadet de etse kendisine cennet nasip olmaz.”

Biz de bu sözlerin doğru ve yerinde olacağına inanıyoruz. Ayrıca ne kadar hatip olurlarsa olsunlar Hz. Ali’nin, Ehli-beyt’in düşmanlarına düşman, dostlarına da dost olmadıkları müddetçe Resul-i Ekrem’i sevmiş olmalarında da sami mi olamazlar.

Evet, güzel kardeşlerim, diyelim ki onların durumları böyledir. Hz. Ali biz Alevileri Kur’an’a davet etmekte, Kur’an yaşanmadan olmaz demekte. Şimdi kendimize de soralım, bizler Kur’an’ın neresindeyiz? Bugün bizim adımıza oruca, namaza, camiye daha doğrusu Kur’an’a karşı çıkanlar kimlerdir? Bunlara, kim “durun bakalım, siz bizim adımıza böyle konuşamazsınız” diyecektir? Bu inkârcılar insanı dinden ve İmam Ali’den uzaklaştırmaz mı? O yüzden bizler yanlışlardan dönüp tek çıkış yolu olan Şah-ı Merdan’ı iyi tanıyıp onun emirlerine sınıksız sarılmamız gerekmez mi?

Kardeşlerim, Şah-ı Velayet İmam Ali (a.s) sünnetle ilgili olarak şunları buyurmaktadır:

“Ey insanlar, Resul-i Ekrem’in yolunu izleyin, çünkü o yol en üstün yoldur. Allah katında en sevimli kul peygamberini örnek alan onun izini takip eden kimsedir.”

Tüm insanların elinde din adına hak olan şeyler var ama batıl olan şeyler de var. Doğrular da var, yalan ve yanlış olan şeyler de var. Genel nitelikli hükümler var, özel nitelikli hükümler var. Muhkem olan buyruklar olduğu gibi müteşabih olanlar

da var. Gerçekten bizzat Peygamber'den duyulan ve ezberlenen şeyler var, ama kulaktan duyma zannedilenler var, Peygamber'in zamanında bile onun adına yalan söyleyenler olmuştur. Nebiyy-i Ekrem bu hususta şöyle buyurmuştur:

“Kim bilerek benim adıma yalan söylerse ateşteki yerini hazırlasın.”

Herkes şunu bilsin ki hiç kimse Hz. Muhammed'in Ehlibeyt'i ile mukayese edilmez. Onlar hakka muhalefet etmezler. Hak noktasında birbirleriyle ayrılığa düşmezler. Onlar İslam'ın giriş kapılarıdır, onlarla hak yerini bulmuştur, onların sayesinde batıl yok olup gitmiştir. Onlar karanlıkları aydınlatan ışıklar gibidir.

Buyurur ki:

“Ben rabbimden gelen apaçık bir belge, Peygamber'den miras kalan bir yol üzereyim ki bunu açıkça size söylüyorum. Allah Teâla size bir takım farzlar öngörmüştür, onları zayi etmeyin, bir takım sınırlar çizmiştir, onları aşmayın, bazı sınırları olan şeyleri size yasaklamıştır, onları da istemeyin.”

Sevgili dostlarım, ne olursak olalım, kim olursak olalım Allah'a karşı iyi bir kul, Peygamber'e yakışır bir ümmet olmak istiyorsak mutlaka Şah-ı Merdan İmam Ali'ye bakmamız, onu örnek almamız gerekir. Hz. Ebu Turab'ı tanırsak hem hakkı tanırız, hem geçmiş'i tanırız ve hem de geleceğimize ışık tutulur ve o nurun aydınlatmasıyla önümüzü görür ve sürçmelerden korunuruz. Bütün bunlar kuru bir iddiadan ibaret sözler değildir. Bu iddiamızın asıl kaynağı Kur'an ve hadislerdir. Eğer Allah Teâla'ya nispet Nebiyy-i Ekrem'in yakınlığı ne ölçüde ise Hz. Ali'nin ve Ehlibeyt'inin Resul-i Ekrem'e olan yakınlığı da o derecededir. Bunu söyleyen Resul-i Ekrem'in bizzat kendisidir.

“Ya Ali, sen benim dünya ve ahiret kardeşimsin, sen bana Harun’un Musa’ya olan menzilesindesin.”

“Benim Ehlibeytim bendendir, ben de onlardanım. Kim onları benden ayrı görürse bizden değildir.” gibi buyrukları bizim bu iddiamızı doğrulamaya yetmez mi? Ben hidayet kapısının bu kapı olduğunu ve Kevser havuzuna açılan kapının da bu olduğunu söylüyorum. Dileyen bu kapıya gelir kurtulur, dileyen de gelmez, başka kapılara gidebilir, herkes özgür iradeye sahiptir.

İmam’ın yaşadığı dönemde çoğunun gelmediğini gördük ve bunun faturası da Müslümanlara kesildi ve İslamî idare saltanata dönüştü ve kötüler işi ellerine aldılar. Allah’ın, izzetin müminlere ait olduğunu beyan etmesine, Kur’an’ın ve İslam’ın onca güzelliğine rağmen günümüze kadar Müslümanların hep zillet altında yaşamalarını sürdürmeleri bu yüzdendir. Oysaki velayet ve imamet devlete hâkim olsaydı, İslam’ın tarihinde ne sultanlar, ne krallar ve ne de şahlar olurdu. Ne Muaviyeler, ne Yezitler ne de Haccacalar olurdu. Oluşacak olan ulema merkezinden bütün dünyaya ilim fışkıırırdı. Tek din, tek mezhep, tek kitap, tek peygamber olurdu. Elbette Ehlibeyt merkezlerinde bu işlev yürütülmektedir; ancak ayrılıkların önüne çekmiş olduğu setleri aşamamaktadırlar. Ve dünya bu nuraniyetten mahrum kalmıştır.

Değerli dostlarım, İslam tarihinde yaşanan birçok savaş olmuştur. Bu savaşlarda kahraman olarak öne çıkanların ilkinin Hz. Ali olduğunda şüphe yoktur. Diğerlerini ise şöyle sıralıya biliriz: Hz. Hamza, Cafer-i Tayyar, Ebu Düccane, Musab, Ammar gibi sahabeler. İlk üç halifenin hiçbir savaşta hiçbir katkılarının olmadığını tarih kitaplarında görmekteyiz. Ancak II. Halife’nin bir Müslümanın bir hatası olduğunda onu Resulullah’ın huzuruna getirip o Müslümanın onurunu zedelediği

ve “Ya Resulullah, bırak boynunu vurayım.” dediği kayıtlıdır. Ve bu tür olaylar birkaç kez tekrarlanmış ve yaşanmıştır. Fakat hiçbir zaman bu teklife de izin verilmemiştir.

Dilerseniz burada biraz Uhud savaşına değinelim. Muaviye’nin annesi Hind, Bedir savaşının intikamını almak kastıyla kendisine tutkun olan Vahşi’yi çağırdı. Dedi ki sen ya Muhammed’i ya Ali’yi ya da Hamza’yı öldürecek olursan seni isteğine eristireceğim. Vahşi bu teklif üzerine Hz. Hamza’yı seçti ve şehit etti. Hind Hz. Hamza’nın ciğerlerini çiğnedi, kulaklarını kesip kendisine küpe yaptı. İsmi de ciğer yiyen karı olarak tarihe geçti. Bundan dolayı Muaviye’ye ciğer yiyen karının oğlu dediler. Uhut savaşı kızışmıştı, düşman ordusunun başında Halid İbn Velid vardı. Hz. peygamber’in etrafı sarılmış, Hz. Ali kahramanca savaşırken o üstünlükleri dillerden düşmeyenler dağa kaçmış ve orada saklanmışlardı. Muhammed öldürüldü sesleri yükseldi, bu sırada Hz. Ali ve Hz. Dücanne bütün var gücüyle kendilerini Nebiyy-i Ekrem’e siper etmişlerdi.

Hz. Ali o tarafa koşarak geldi. Hz. Peygamber yetişip ya edriki diyerek çukura düşmüş, inerken Hz. Ebu Dücanne birçok yerinden yara almış gelen oklara siper olmaktaydı. Hz. Ali gelir Resullulah’ı düştüğü çukurdan çıkarır, ne var ki kendisi de yaralanır. Ebu Dücanne ile Allah’ın Resülü’nü mutlak bir ölümden kurtarırlar. Resul-i Ekrem Hz. Ali’ye şunu sorar: “Ya Ali, gördüm ki herkes kaçmış, sen neden kaçmadın?” Hz. Ali: “Ey Allah’ın elçisi, ben daima seninle birlikteyim.”

Tarihçiler şöyle yazmışlar: Bu savaşta Hz. Ali’nin göstermiş olduğu kahramanlık olağanüstü idi, Hz. Peygamber’i mutlak bir ölümden kurtarmıştı. Kendisi de on altı yerinden yara almıştı. Bu sebepten dolayı Hz. Peygamber semadan gelen sesi şöyle dile getirdi:

“La feta illa Ali, la seyfe illa Zülfikar. Yani Ali’den başka yiğit, Zülfikar’dan başka kılıç yoktur.”

Bu savaşta bir kaç kahramanın sayesinde İslam’ın kökünü kazmak isteyen Halid İbn Velid gibilerinin tehlikesi boşta çıktı. İşte gerçekler: Zor zamanlarda İslam’ı ve Peygamber’i yalnız bırakanlar, savaşın şiddetli anlarında Allah’ın Resulü’nü bırakıp kaçanlar, cenazesini terk edip hilafet derdine düşenler, pirim almaya gelince başa geçtiler. İşte asıl gerçekler bunlardır.

Evet, değerli canlar, sevgili Peygamberin hayatında yapılan savaşların nasıl olduğunu, nelerin yaşandığını anlatan sayısız eser vardır. Biz Uhud savaşının çok az bir kısmına değindik, daha geniş bilgi isteyenler tarih kitaplarına bakabilirler. Hz. Ali’nin Hayber’de, Hendek’te ve diğer savaşlarda göstermiş olduğu insanüstü kahramanlıkları göreceksiniz. Diğer ilk sıralara oturtulandan ise hiçbir haber yoktur. Birinci Halife’nin Mağara hadisesine gelince elimizdeki kaynaklara göre, hicret gecesi Allah Resulü’nün talimatına göre hiç kimse evinden dışarı çıkmayacaktı. Hz. Ali onun yatağında yatacak, o da o gece Medine’ye doğru yola koyulacak ve hicret edecekti. Nebiyy-i Ekrem evinden tek başına ayrıldı, Yasin Suresi’nin **“Biz onların önlerine ve arkalarına set çektik, onlar görmezler.”** mealindeki 9. ayet-i kerimesini okuyarak yola koyuldu. Giderken peşinden birinin geldiğini gördü ve kim olduğunu sorduğunda Ebu Bekir “benim, ya Resulullah, sana dayanamadım, geldim” dedi, zaten geri döndürme şansı da yoktu ve böylece Mağara yolculuğu beraber başladı. Müşrikler izi takip ederek mağaranın önüne vardıklarında Ebu Bekir içeride heyecanlandı, korktu. Kur’an-ı Kerim bunu şöyle haber vermekte:

“Hani onlar mağaradaydılar; hani o yanındakine dedi ki: Korkma, hüznülenme, şüphesiz Allah bizimle beraberdir.”⁽¹⁾

1- Tevbe Suresi, 40. Ayet

Burada biri onun yatağında yatıyor, korkmuyor; ama diğeri Nebiyy-i Ekrem'in yanında korkuyor. Ne hikmetse kahramanlık her yerde Hz. Ali'nin oluyor; ama sıralamada dördüncü oluyor. İşte Müslüman dünya bunun acısını çekiyor ve Şah-ı Merdan İmam Ali'yi gereği gibi tanımadıkları müddetçe bu acıyı çekmeye devam edeceklerdir diye düşünüyoruz. Tarihe baktığımızda İslam'ın doğuşundan itibaren o günün Arapları Arap ırkından oldukları, Arapların asaletli kanını taşıdıkları için kendilerini en yüce ulus olarak görmekteydiler. Oysa bu durum böyle değildi. Belki de o dönemde onlar çok çirkin bir yaşantı içindeydiler. Putlara tapıyor, kadınları mal gibi pazarda alıp, satıyor ve kız çocuklarını diri diri gömüyordular; ama günümüzde olduğu gibi ırkçılık onlarda da vardı. Bu konuda II. Halife'nin şu sözü meşhurdur. "Ben cahiliye döneminde iki amelim vardı. Biri aklıma geldiğinde ağlarım, diğeri geldiğinde ise gülerim. Kızımı diri diri kendi elimle gömdüm, buna ağlarım, diğeri kendi elimle hamurdan put yapıyor ve ona tapınıyor, acıktığımda da onu yiyordum."

Bunun içindir ki Hz. Ali bir hutbesinde buyurur ki:

"Ey Arap toplumu! O zaman vardı ki siz en kötü bir yol izliyordunuz, o zaman önünüzde sarp taşlar, kayalar vardı. Yanınızda, yörenizde zehirli yılanlar vardı, bulanık sulardan içiyordunuz, birbirinizin kanını döküyordunuz, kendi elinizle yaptığınız putlara tapıyordunuz."

Büyük üstad Cafer Sübhanî'nin Hz. *Muhammed'in Hayatı* adlı eserinde Taberi Tarihi ve Müsned-i Ahmed İbn Hanbel'den şöyle nakletmiştir:

"Allah'ın Resulü Ali İbn Ebu Talip hakkında buyurdu ki: "Benden sonra kardeşim olan Ali, benim vasım ve hali-femdir. Hepiniz ona uymalısınız."

Gadir-i Hum'da Veda Hacı dönüşünde binlerce hacı kafiləsi huzurunda buyurdu ki:

“Ey insanlar, bilin ki ben her kimin mevlası isem işte bu Ali’de onun mevlasıdır. Ben sizin aranızda iki değerli emanet bırakıyorum, bunlardan biri Allah’ın kitabı Kur’an-ı Kerim, diğeri benim itretim, Ehlibeyt’imdir. Şayet bunlara uyacak olursanız yolunuzu şaşırırmazsınız.”

Allah Resulü’nden Hz. Ali’nin (a.s) hilafeti konusunda onlarca hadis rivayet edilmiş, bunların tamamı Ehlibeyt’in sahihlerinde geçmektedir. Ama diğerkleri için böyle bir kayıt, bir emare yoktur. Ebu Ubeyde isminde bir sahabe ilk halifeleri savunma kastıyla Hz. Ali’ye “Ya Ali, sen daha gençsin, hilafete yeterli değilsin.” dediğinde Hz. Ali ona şöyle cevap verdi:

“Siz Allah’tan korkun, Hz. Muhammed’in İslam’a yöneticilik makamını onun evinden çıkarıp kendi evinize taşımayın. Bu yüce makamı ehlinde gasp etmeyin.”

Hz. Ebu Turab, Biharu’l-Envar’da kendi çocukluk dönemini şöyle anlatıyor:

“Benim çocukluğum Resulullah’ın evinde geçti, beni o büyüttü, beni şefkatle kucağına alır, bağrına basardı, onun güzelim kokusu benim ruhumu okşardı. Benim davranışlarımda bir kusur, sözlerimde bir yalana rastlanmadı. Kendisi meleklerden her gün iyi şeyler öğreniyor, o da bana öğretiyordu. Her yıl Hira dağına çıkar, orada dua eder dönerdi. Onun bu durumunu benden başka hiç kimse görmezdi. İslam henüz hiçbir eve girmemişken sadece Resulullah, Hz. Hatice ve üçüncüsü de bendim. Peygamberlik nurunu ve vahyin geldiğini ben de görüyordum.”

İbn Abbas’tan şöyle rivayet edilir:

“Resulullah şöyle buyurdu: Bu Ali, benim ümmetimin en bilgesidir, adalette ve yargıda da herkesten en üstündür. Hayber kalesinin fethinde yirmi kişinin açtığı kapıyı tek başına söktü, hendeğin üzerine köprü yaptı. Müslümanlar üzerinden geçip kalede zafere ulaştılar.”

Şah-ı Merdan'ın yönetimdeki adaleti de şöyle anlatılmıştır:

“İmam Ali halifeliği döneminde bütün davranış ve sözleri, etrafındakiler için eğitim ve terbiye açısından tam anlamıyla mükemmel bir örnek teşkil ediyordu. Hatta savaş meydanlarında bile insanlara büyük dersler vererek yiğitliğin prensiplerini onlara öğretiyordu. Onca zorluklara rağmen halifeliği süresince gerçek İslam'ın nasıl olması gerektiğini bilfiil göstermiş oldu. Bizzat kendi uygulamalarıyla adaleti icra edip yaşattı. O yönetimini bilgi, takva ve fedakârlık prensipleri üzerine kurdu. Atadıkları valilerine sorumluluklarını resmi bir görev değil, insani bir vazife olduğunu onlara öğütlerdi. Kimsenin sorunlarını anlatmasına engel olmayın derdi.”

İMAM ALİ İSLAM'IN AHLAKIDIR

Evet, dostlarım, keşke insanlık İmam Aliyye'l-Murtaza'yı gereği gibi tanısaydı, keşke Müslümanlar onun hakkaniyetini bilselerdi, keşke Nuh'un (a.s) gemisine benzetilen Ehlibeyt'e tabi olsalardı. Keşke din adına her kafadan bir yorum yerine tüm İslam âleminin en bilgin âlimlerden oluşan Kur'an ve Ehlibeyt ışığında Müslümanların da bir ana merkezi olsaydı. Keşke sevgili Peygamberimizden sonra hilafet ve İslamiyetin yönetimi, Allah ve Resul'ünün emri gereği imametle devam etseydi. Benzetmek gibi olmasında nasıl ki Hristiyan âleminin Vatikan'da bir ana merkezleri var, oradan tüm dünya Hristiyanlarına hitap edilmekte, işte İslam âlemine de tek bir merkezden Kur'an-ı Kerim'in yorumu yapılsaydı, tefsiri de Resulullah ve ilmin kapısı gösterilen İmam Ali'nin tefsiri ışığında bütün dünyaya ilim, irfan yayılmış olsaydı.

Ama ne yazık ki hilafetin temelini yanlış atılması sebebiyle ilk önce Emevi saltanatının temeli atılmış oldu, sonra savaşlarla Abbasi saltanatı kuruldu. Daha sonra da krallıklar, sultanlar İslam'ın başına musallat oldular. Bugün de baktığımızda Arabistan kralının Kâbe'nin üstüne bakan sarayı insanları hayretler içinde bırakmakta ve düşündürmektedir. Bütün bu yanlışların nasıl oluştuğunu Ebuzer Gıfari şu sitem sözlerle açıklamaktadır:

“Ey insanlar, İmam Ali ve Ehlibeyt, yücelerin yücesidirler. Onlar öyle kişilerdir ki kavimler arasında fazilet ve

üstünlük kazanmışlardır. Onlar bizim aramızda yükselmiş, onlar gökte gezen yol gösteren yıldızlardır. Onlar yağıyla herkese bereketini gönderen zeytin ağacı gibidirler. Resulullah (s.a.a) nasıl ki Âdem'den (a.s) başlayarak bütün peygamberlerin mirasçısı ise işte Ali İbn Ebu Talip de Resulullah'ın mirasçısı, ilminin kapısıdır. Ey Resul-ü Ekrem'den (s.a.a) sonra şaşkın olarak gezen ümmet! Şunu bilin ki eğer Allah'ın öne aldığı kimseyi sizler de öne alsaydınız, geriye bıraktığı kimseyi de geriye bıraksaydınız, şüphesiz ondan yararlanırdınız. Ama siz bu işi Resulullah'ın Ehlibeyt'ine bırakmadınız. Şayet bıraksaydınız bu sizin yararınıza olurdu, o zaman Allah'ın dostları sefil olmazlardı, Allah'ın hükmünde iki kişi arasında ihtilaf çıkmazdı. Çünkü gerçek bilgi onların yanındadır. Fakat siz yapacağınızı yaptınız. Şimdi bu kötü amelinizin sonucuna katlanın.”

Evet, dostlarım, Hz. Ebuzer Gıfari bu sitemli konuşmasını iki yerde yapmış, biri Mescid-i Haram'da, diğeri de Mescid-i Nebi'de. Büyük sahabe olan Hz. Ebuzer, doğru konuşmanın cezasını II. Halife'nin sürgünleri, hak mahrumiyetleri ve sonunda da ölümle çekmiştir.

Muhterem dostlarım, gerçekten İslam tarihinde Gadir-i Hum olayı gerçeklerin bilinmesi bakımından çok önemli yer tutmaktadır. Çünkü bu olayla ilgili inen ayetler son ayetlerdir. Burada son Veda hutbesi olarak söylenen sözler, en son söylenen sözlerdir. Burada gelen mesajlar, söylenen sözler en yüksek yerden yani Allah ve Resul'ündendir. Bu sözlere itibar etmemek İslam'ın tamamına itibar etmemek anlamına gelir ki Cenab-ı Hak bizleri böylesi bir durumdan korusun. Daha evvelde Gadir-i Hum'dan bahsetmiştik, ama tabi her tarihçi olayı değişik bir üslupla anlatmıştır. Gadir-i Hum meselesini Allame Murtaza Askerî, “İmamet ve Sahabe” adlı eserinde, Suyutî'nin *ed-Dürr-ül Mensur*'undan, İbn Kesir'in *Tarih*'inden,

İbn Mace'nin *Sünen*'inden, Ahmed b. Hanbel'in *Müsned*'inden vb. birçok kaynağı şahit göstererek şöyle anlatmıştır:

Resul-ü Ekrem, Veda haccından dönerken Gadir-i Hum denen mahalde şu ayet (Maide, 57) nazil oldu:

“Ey elçi, rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini yapmamış olursun, korkma Allah seni insanlardan korur.”

Bu ayet indikten sonra Resul-ü Ekrem (s.a.a) emir verdi, ileri gidenlerin geri dönmelerini, geride kalanların kavuşmasını sağladı. Oradaki ağaçların dibini temizledi, sonra kabileyle beraber namaz kıldı. Namazdan sonra deve semerlerinden, herkesin görebileceği bir şekilde yüksek bir yer hazırlattı. Allah'a hamt ve senadan sonra şöyle buyurdu:

“Ey insanlar, yakında beni çağıracaklar ve ben de bu çağrıya icabet edeceğim. Bilin ki Allah katında ben de sorumluyum, sizler de sorumlusunuz. Yarın Allah katında benim hakkımda ne cevap vereceksiniz?”

Oradakiler “Ya Resulullah, senin en iyi şekilde risaletini yerine getirdiğini, bize hayır dilediğine tanıklık ederiz. Allah seni mükâfatlandırsın.” dediler. Bunun üzerine Nebiyy-i Ekrem onlara “*Allah'tan başka ilah olmadığına, kendisinin O'nun kulu ve elçisi olduğuna, cennet ve cehennem gerçek olduğuna tanıklık eder misiniz?*” diye sordu. Onlar: “Evet, ya Resulullah, tanıklık ederiz.” dediler. Ardından şöyle buyurdu:

“Ey insanlar! Ben yakında sizden ayrılacağım, sizler Kevser havuzunun başında bana geleceksiniz, orası çok geniş bir havuzdur, orada gökteki yıldızların sayısınca gümüş kadehler vardır. Ben orada sizden iki paha biçilmez emaneti soracağım. O zaman benden sonra iki emanete nasıl davranacağınıza dikkat edin.”

İnsanlar “Ya Resulullah, o iki paha biçilmez emanet nedir?” diye sordular. Resul-ü Ekrem (s.a.a) şöyle buyurdu:

“Onlardan birisi bir tarafı Allah’ın elinde diğer tarafı sizin elinizde olan Allah’ın kitabıdır. O’na sımsıkı sarılın, emirlerini değiştirmeyin, aksi halde saparsınız. Diğerisi ise benim Ehlibeyt’imdir. Allah (c.c) bu ikisinin Kevser havuzunun başında bana gelinceye kadar birbirlerinden ayrılmayacaklarını bildirdi. O halde bu ikisinden öne geçmeyin helak olursunuz, geriye de kalmayın yine helak olursunuz. Onlara bir şey öğretmeye de kalkışmayın; çünkü onlar sizden daha iyi bilirler.”

Ardından: “*Ey insanlar! Benim müminler için kendi nefislerinden daha evla olduğuma tanıklık ediyor musunuz?*” buyurdu. “Evet, ya Resulallah, tanıklık ediyoruz.” dediler. Nebiyy-i Ekrem Hz. Ali’yi yanına çağırarak elinden tutup ikisinin koltuklarının altı görülür bir şekilde kaldırdı. Şöyle buyurdu:

“Ey insanlar! Allah Teâla benim mevlamdır, ben de sizin mevlanızım. Ben kimin mevlasıysam işte bu Ali de onun mevlasıdır.”

Daha sonra ellerini kaldırdı ve şöyle dua etti:

“Allah’ım! Onu seveni sen de sev, ona düşman olana düşman ol, ona yardım edene yardım et.”

Ve Sonra da: “*Allah’ım! Sen şahit ol.*” diyerek bunu üç defa tekrarladı. Maide Suresi 3. ayet nazil oldu:

“İşte, bugün size dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım, size din olarak İslam’ı beğendim.”

Bundan sonra Resulullah şöyle buyurdu:

“Bu dini mükemmelleştiren, nimetlerini bizim için ta-

mamlayan, benim risaletimden ve Ali İbn Ebu Talib'in velayetinden hoşnut olan Allah yücelerin yücesidir."

Evet, muhteremler, şahsen benim geçmişte hiçbir kimse ile şahsi bir alıp vereceğim yoktur. Maksadımız hakkı üstün kılmaktır. Zümer Suresi, 18. ayette buyurur ki:

"Müjdele o kimseleri ki onlar sözü dinlerler, onun en güzeline uyarlar. İşte onlar Allah'ın kendilerini doğru yola ilettiği kimselerdir. Onlardır akliselim sahipleri."

Evet, dostlar, buraya kadar Ehlibeyt ve On İki İmam'ın imamet-i konusunda birçok muteber kaynaklarla anlatmaya çalıştık. Bunun dışında imamet-i kimlere has olduğunu sıfat ve özellikleriyle anlatmaya çalıştık. Allah'ın selameti onların üzerine olsun. Allah Zülcelâl bizleri bir an bile onların sevgi ve muhabbetinden geri bırakmasın diyor ve dersimizi almaya devam edelim.

Aziz dostlarım, bugün Hz. Ali'nin hutbeleri, mektupları ve kısa sözlerinin toplandığı **Nehcü'l-Belâğa** diye adlandırılmış olan çok değerli bir eser Allah ruhunu şad etsin Abdulkaki Gölpınarlı tarafından Türkçeye çevrilmiş ve bu güzel eser dilimize kazandırılmıştır. Bu kitap, İmam Musa Kâzım'ın neslinden olan Seyyid Razi tarafından toplanarak hazırlanmış, genelde bütün insanlığa ve özelde de biz Ehlibeyt dostlarının hizmetine sunulmuştur. İmam Ali'ye ait olduğunda da en ufak bir şüphe yoktur. Ayrıca Kur'an-ı Kerim'den sonra en muteber kitap olarak kabul edilip benimsenmiştir. Tabi ki gerek Ehli-sünnet ve gerekse Ehlibeyt mektebinde hiçbir eser yoktur ki orada Hz. Ali'den (a.s) söz edilmiş olmasın.

Diğer bir eser ise Hz. Ali Divanı'dır; bu da gerçekten çok değerli bir eserdir. Müstakimzade Süleyman Saadettin Efendi adında bir şahıs tarafından tercüme edilmiş, 1981 yılında yayınlanmıştır. Bu kitap da Hz. Ali'ye ait olan nurlu sözlerle do-

ludur. Okuduğum kadarıyla bu eseri Türkçeye kazandıran, Ehlisünnet'e bağlı bir âlimdir. Kendi önsözünde belirtmiştir. Diyor ki:

"...Güzel söz söylemede bilge ve hikmette eşine rastlanmayan ve belağatta de eşsiz olan Hz. Ali dünya durdukça eser ve buyrukları insanlığa ışık tutacak ve yol gösterecektir."

Kitabı tercüme ve şerh eden kişi Ehlisünnet'in Helvalı tarikat kolundandır. Bu Hz. Ali divanı olarak toplanan kitap da yine Musa Kazım'ın torunları tarafından derlenmiş, Hz. Ali'nin vecizeleri gibi şiirsel bir üslupla söylenmiş, kısa kısa söylenen sözleridir.

Sünni tarikatların tamamı Hz. Ali'yi çok yüce bir şahsiyet olarak görürler. Fakat Hz. Ali ve Ehlibeyt'e yapılan zulümlerin üstünü örterler. Bu yüzdendir ki tercümesini yapan âlim Hz. Ali'nin o vecizelerini yorumlarken yine de mezhep taassubundan kurtulamamış, ama o vecizelerin Hz. Ali'ye ait olduğu sözler bizlere ders olmaya yeterlidirler. Bu yüzden bir kısmını siz okuyucularıyla paylaşmak istiyorum.

Şah-ı Merdan İmam Ali buyurur:

"Benim düşmanım ile dost olan bir kimse de benim düşmanımdır. O kişi bana muhabbetini söylese bile ben onun dostluğuna inanmam. Benim dostumla dost olanı, ben de dost kabul ederim. Benin düşmanım ile dost olan bir kimse, benden uzak olsun. Çünkü gönüller arasındaki sırlar birbirinden uzaktır. Bana muhabbet ve sevgi gösteren bir kimse bunu sonuna kadar devam ettirir. Ben de ona safa ve dostluk meyvesini her zaman takdim ederim. Bir kişi beni terk edip benden yüz çevirirse, onunla durmayıp bana kötülük ederse onun doğru yola gelmesi için dua ederim. Ben bir şeye söz verdiğimde o sözü yerine getirmediğimi hatırlamıyorum.

Bu dünyada insanların çeşitli arzu ve istekleri vardır. Benim bütün yaşamım boyunca arzu ettiğim gerçek bir dost bulmak olmuştur. Elinde hayır işlemek için fırsat varken sakın geriye bırakma, çünkü geriye bıraktığında belki zaman buna el vermez. Ölümün ne zaman geleceği de belli olmaz. Dün bir kötülük etmişsen tövbe ederek bugünü kendine ganimet bil. Bu dünyada muhtaç kimselere yardım edip, yoksulları doyuranlar yarın kıyamet gününde sevabını Allah'ın yanında bulurlar. Benim düşmanlarıma olan saldırım yalnız Cenab-ı Hakk'ın kudret ve yardımıdır. Allah gecenin ve gündüzün rabbidir. Benim ismim yükseklik manasına gelen, Allah'ın şanının yüceliğine delalet eden bir kelimeden alınmıştır.

Muaviye'nin annesi Hind eğer amcam Hamza'nın şahadetine sevinerek övünüyorsa o anlamıyordur. Çünkü Hamza şahadet şerbeti ile ebedi saadeti kazanmıştır. Bütün insanlar delalet içerisindeyken ben Resulullah'ı peygamber olarak kabul etmiş, ona inanmıştım.

Yaratıcısını tanımayan, yaratılış gayesi olan irfan ile süslenmeyen cahil kimseler şeklen yaşamış olsalar da ölü hükmündedirler. Henüz mezara girmeden evvel bedenleri onlara mezar olmuştur. Bir toplumda fakirleri ezmek, onların kalbini kırmak zulümden başka bir şey değildir. İyilerin yerine kötülerin geçmesi de utanç vericidir. İnsanın bin tane dostu olsa çok değildir. Çünkü bir tek düşman bazen insana çok gelir. Kıyamet gününün azığı takva ve ibadettir. Öyleyse bugünden azığını hazırla."

Yine şöyle buyurur:

"İlim ve irfana meyledin. Bir gün gelir ki denize dalar gibi ilim ve irfan denizine dalar, onun safasını sürersin. Kendisinin her kusur ve noksanını gören, insanların en mükemmelidir. En şerli insan da kendi hatalarını görmezlikten

gelip, arzularının peşinden koşandır. Allah'ın kitabı bizim için en güzel şahittir. Hak Teâla ise en büyük kadıdır. Bütün batıl işler, bir gün karşılık bulacaktır. Benim fazilet, değer özelliklerimi kim inkâr eder? Ben Ali'yim, Cenab-ı hakka boyun eğerek itaat etmişim. Biz şimdi öyle bir durumdayız ki hak ve hukuka riayet edilmez olmuş, isyandan başkası ortada görülüyor.

Bütün cisimler bir gün ölüp yok olacağına göre hak yolunda ölmek en güzel harekettir. Çünkü ölüm ansızın sen farkına varmadan gelir çatar. Mezar ise işlediğin amel-lerin bir sandığıdır. Günler geçerken sevap ve günahlardan başka bir şey kalmıyor. Oysaki sen gaflet içinde kalmış, dünya seni haktan ayıran işlerle meşgul etmiştir.

Akıl sahibi olup da ilim sahibi olmayanlar, ayağı olup da ayakkabısı olmayana benzer. Tembellik yapmak, gaflet içinde kalmak, ahiret cezasına çarptırılacak, netice de pişman olacaktır. Her renge giren insandan hayır gelmez. Çünkü rüzgâr hangi taraftan kuvvetli eserse o da o tarafa yönelir. Oysa doğru yolu bırakıp Allah'ın yolundan ayrılanlar ile adalet ve hakkaniyeti yerine getirenler bir olmazlar.”

Yine Hz. Ali (a.s) buyurur ki:

“Ey Muaviye! Sen ve senin baban İslam’a girişiniz kerhan olmuştur. Çünkü ikinizin tercih ettiği yollar kötülükten başka şeyler değildir.”

Söz buraya gelmişken uzun zaman diyanet teşkilatında üst düzeyde çalışan Ali Akın hoca, “*Hürafelerle Gerçekler*” kitabında Taberi tarihi ile İbn Sa’d’ın Tababat’ını kaynak göstererek şunu yazmıştır: Halife Osman’ın dönemiymi, Ebu Süfyan’da iki gözünü kaybetmiş, iyi görmüyordu. Halife’nin huzuruna gelmişti. Onlara “Burada yabancı ve Ümeyyeoğullarından

başka kimse var mı?" sorusuna "Hayır" cevabı alınca dedi ki: "Ey Ümeyyeoğulları! Bu hilafeti top gibi birbirinize teslim edin, başkasına kaptırmayın. Ben inancıma göre yemin ederim ki cennet de yok, cehennem de."

Evet, dostlarım, Hz. Ali hak ve hukuka riayet edilmediği noktasında şikayette bulunuyor. Diğer tarafta ise isyandan başka şey görülüyor. *Ey Muaviye! Sen ve senin babanın kötülükten başka tercih ettiğiniz başka bir şey yoktur* derken, Ebu Süfyan sözde İslam'a girdiğini söylerken geliyor, akrabası olan halifeye hilafeti top gibi birbirinize teslim edin, cennet ve cehennem diye bir şey yoktur diyor. Yani Ebu Süfyan'a göre bunların tamamı yalandır. Halife ise sükut ediyor ve ona hiçbir şey yapmıyor.

Acı olan benim ülkemin güzel insanları birilerinin oyununa gelerek onların tamamını gökteki yıldızlara benzetiyor, Allah Resulü adına yalan söylüyor, Hz. Ali'ye karşı savaşıyor. İmam Hasan'la savaşp sonunda zehirliyor. Kerbela'da Resulullah'ın gözünün bebeği İmam Hüseyin'i yetmiş iki yareniyle beraber şehit ediyor. İmam Hüseyin'in mübarek başını ben Yezid'e götüreyim ki bana valilik versin diyenler oluyor. Bu kadar zulüm ve haksızlığa rağmen yıldızlık makamlarına dokunulmuyor. Bu sıfatları taşıyan sözüm ona insanlarda yıldızlık kalır mı, Allah aşkına ne olur düşünün.

Aziz canlar, Şah-ı Merdan İmam Ali'de, onun dualarında, onun hutbelerinde, onun vecize söz ve nasihatlerinde neler gördük neler. Onun her bir kelimesi yoruma tabi tutulsa inanın ki kitaplara sığmayacak kadar çok geniş manalar çıkabilir. "Ali bir beşerdir ama ne beşer" yani "o bir insandır ama nasıl bir insan" sözü boşuna söylenmiş bir söz değildir. Çünkü o insanlığın ulaşabileceği kemallerin zirvesine ulaşmıştır. Yaşamı, hal hareketleri dostlarını değil düşmanlarını dahi hay-

retlere düşürmüş bir beşerdir. Eğer naklettiklerimize dikkatle bakacak olursanız acılar ve içten içe bir sitemin olduğunu görürsünüz. Biz bunca oyun ve entrika karşısında bir dağ olsaydı parçalanır, toz toprak olur giderdi. Ama İmam Ali sadece içindeki acıları sadece bir sitem olarak yansıtmaktadır bizlere.

Ne var ki onun bu güce sahip olmasının yegâne sebebi Allah'a ve Allah Resulü'ne sadakatle bağlı olmasıdır. Gücünü oradan almış ve böylece sabrını da muhafaza etmiştir. Onu okurken görüyoruz ki hemen hemen her konuda ders veriyor, yol gösteriyor, adaleti koruyor, fakiri, yoksulu düşünüyor, derdi olanlara derman oluyor, küfre karşı kahramanca savaş veriyor, ama yeri geldiğinde sabır taşı kesilerek suskunluğu seçiyor. Gerçekten insanların tamamı keşke onu tanısalardı. Keşke Müslümanlar onu tanısalardı, ne yazık ki bunlardan hiç biri olmadı. Hepsinden geçtik, keşke biz Aleviler onu gereği gibi tanısaydık. Ne yazık ki bu da henüz olmuş bir şey değildir. Bunca güzelliklere rağmen Anadolu'da biz Aleviler olarak İslam'ın özünü yaşamamız gerekirken maalesef düşmanın çabalarının başarılı olduğunu ve dostun da elinin kesik olduğunu görmekteyiz. İşte bu insanın içini acıtıyor. En çok İmam Ali'ye benzemek, biz Alevilere düşmektedir. **Gelin canlar Ali'ye benzeyelim, Ali gibi olalım.**

Değerli dostlarım, eğer bir toplum ihtiyaç duyduğu bir meseleyi çalışarak emeği ile mal edemiyorsa, eğer dinine, inancına, mezhebine sahip çıkarak onu koruyamıyorsa, sahayı tamamen boş bırakıyorsa o boşluğu mutlaka bir dolduran olacaktır. Bu satırları yazarken radyoda günümüzün çok konuşan vaizlerinden Cevat Akşit'i dinledim. Şöyle diyor:

“Musa el-Eşari diye çok değerli bir sahabe var, bu sahabe Hz. Ali ile Muaviye Sıffin'de savaşırken hiçbirine taraf olmadı, sonra bu savaşı durdurmak için bunu hakem tayin ettiler. Hz.

Ali buna taraf olmadı, fakat Amr İbn As çok fırsatçı bir sahabeydi, Musa el-Eşari'yi kandırdı.”

Kısacası bu hocaya göre bu olaydan dolayı haklı, haksız yoktur. Bu zihniyete göre Allah Hz. Ali'den de razıdır, Muaviye'den de razıdır, Musa el-Eşari'den de razıdır. Hz. Ali'nin Ehlibeyt'inin düşmanlarından olan Amr İbn As'tan da razıdır. Çünkü adamlar böyle okuyor, böyle inanıyorlar. Bu inancın Allah ve Resul'ünün yanında elbette hiçbir değeri yoktur. Çünkü gerek Sıffin savaşında ve gerekse diğer savaşlarda haklı olan taraf, sadece Hz. Ali'nin tarafıdır, diğerleri haksızdırlar. Hak ölçülerini anlayanlar için tabii ki Cevad Akşit ya da onun gibi insanlar ölçü değildir. Allah Teâla Hz. Ali için yüzlerce ayet nazil etmiş; Allah Resulü “Ali nerede ise hak da oradadır” diyerek hakkı göstermiş olsa da onların muteber gördükleri saltanatlar döneminde yazılan eserler hakkı tespit etmeye fırsat vermezler. Bizim maksadımız onların yanlışlıklarını düzeltmek yerine mademki bizler Hz. Ali'yi, Ehlibeyt'i haklı görüyoruz amelimizle onu korumalıyız, diyorum.

İMAM ALİ'YE (A.S) GÖRE İSLAM'DA SALTANAT OLMAZ

Değerli can dostlarım, İmam Ali (a.s) buyurur ki:

“Bu dinimizi kötülerle kıyaslamayın. Şüphesiz iyilerle kıyaslayın.”

Öyleyse İslam'da olmaması gereken saltanatları oluşturanlara kızarak İmam Ali'nin yaşadığı dini terk etmek doğru değildir. Şüphesiz bu dünya imtihan yeri, ahiret ise hesap yeridir. Buraya kadar anlattığımızdan anlıyoruz ki dünya birilerini aldatmış, tabi II. Halife'nin zamanında Muaviye Şam'a vali tayin edilerek ilk saltanatın temeli bilinçli olarak atılmıştır. Prof. Süreyya Sırma kendisinin yazdığı “*Emeviler Dönemi*” kitabında şunları anlatmıştır.

“Bu dönemde Hucr İbn Adiyy isminde bir sahabe vardı. Bu sahabe takvasıyla, İslam'a olan hizmetleriyle bilinen ve tanınan bir sahabeydi. Bu dönem Muaviye dönemi idi. Muaviye tüm valilere bir genelge göndererek her camide cuma hutbelerinde Hz. Ali'ye seb (küfür ve hakaret) edilmesini emretmişti. Bu durum Müslümanların zoruna gitsede hiç kimse korkusundan ses çıkaramıyordu. İşte bu hususta Hucr İbn Adiyy buna dayanamayıp Hz. Ali'ye bu yapılanların yanlışlığını her yerde anlatıyor ve alçakça âdetin yanlışlığını insanlara duyuruyordu. Ne var ki buna

karşı çıkmak ya da Hz. Ali'yi bu konuda haklı görmenin karşılığı zulüm ve işkenceydi ya da o kişi ölüme terk ediliyordu. İşte bu Hucr İbn Adiyy bir cuma konuşmasında Hz. Ali'ye söven Kufe valisi İbn Ziyad'a karşı çıktı. İbn Ziyad onu arkadaşlarıyla beraber işkenceye tabi tutarak Şam'a götürmek üzere yola çıkardı, durumu Muaviye'ye de haber verdi. Muaviye bu haberi alınca adamlarını gönderip Şam'a varmadan yolda başlarını vurdurup şehit ettiriyor.

Bir üstat bana bu hadiseyi şöyle anlatmıştı ki ben Hucr İbn Adiyy'in mezarını ziyarete gitmiştim. Orada görevli olan kişiye sordum ki burada yatan kimdir, ne yapmıştır? Soruma karşılık adam dedi ki, burada yatan değerli sahabeden Hucr İbn Adiyy'dir. O Hz. Ali'yi (a.s) savunmuş, Muaviye (r.a) onu şehit etmiştir deyince ben de ona: "Be adam, Hucr İbn Adiyy sahabedir, Hz. Ali kerem sahibidir, Muaviye de Allah'ın razı olduğu ise burada haklı kimdir ve haksız kimdir?" Soruma cevap alamadım demiştir.

Evet, bunları Prof. İhsan Süreyya Sırma cesaretle *Emevi Dönemi* kitabında bu zulümlere değinmiş, asıl hilafet hakkının Hz. Ali'nin olduğunu dile getirmiş, anlatmıştır.

Abbasiler dönemi de oldukça zalimce geçmiş, hatta Ebu Hanife'ye de sen bizim hakkımızda iyi şeyler demiyorsun diye zindana atılmıştır. İmam Musa Kazım'ı (a.s) da yıllarca zindanlarda işkence altında tecrit edildiği ve ömrünün son dört yılınında yine Bağdat zindanlarında geçtiği ve orada da Abbasi Halifesi Harun Reşit tarafından zehirleterek şehid edildiği tarih kitaplarında kayıtlıdır. Bu iki saltanat dönemlerine bakıp incelediğimizde Ömer b. Abdulaziz dönemi dışında hiçbir dönem rahat olmamıştır. Hep zulüm vardır, haksızlık vardır, Kâbe ile savaşmak vardır.

İşte bunca olumsuzlukların kaynağı başta Şah-ı Merdan'ı, Ehlibeyt'i tanımamak bulunmaktadır. Bunca olayların ana

temelinin II. Halife tarafından bilinçli bir şekilde atıldığını söylemek abartı olmaz sanırım. Çünkü I. Halife'nin seçimi de İslamî kurallara uygun bir seçim değildi. Daha Allah Resulü'nün mübarek naaşı kaldırılmadan Sakife denen yerde toplanmışlardı, II. Halife Ömer kılıcını çeker, birkaç kişiye bunu kabul ettirmekle birincisi seçilmiş olur. O da öleceğini anladığında üçüncüyü yanına çağırır, Ömer'i tayin ettiğini yazdırmakla ikinci de seçilmiş olur. Bu seçimlerin ne kadar İslamî olduğunu artık siz düşünün. İmam Ali (a.s) Şıksıkiye hutbesinde bu konu hakkında şöyle buyurur:

“Allah’a yemin olsun birincisi olan kimse asıl hakkımız olan hilafeti bir gömlek gibi giyindi. Oysaki o daha iyi bilirdi ki ben hilafete nispetle değirmen taşının mili gibiydim, hilafet benim çevremde dönerdi, su benden akardı. Hiçbir kimse benim uçtuğum yere uçamazdı. Ancak hilafetle arama bir perde çektim, düşündüm ki bu kesilmiş elimle hamle mi edeyim. Bu öylesine bir körlük ki ihtiyarları yıpratır, gençleri kocaltır, inanlar zahmet çekerler. Gördüm ki sabretmem daha doğru olur. Çünkü gözlerimde diken vardı, boğazımda kemik, mirasımın yağmalandığını görüyordum.

Birincisi onu ikincisine teslim ederek gitti. Ne de şaşılacak şey ki yaşarken halkın kendisini bırakmasını istiyordu ama ölümünden sonra birinin yerine geçmesini sağlamış oldu. Bu ikisi de hilafeti devenin iki memesi gibi paylaştılar. O da hilafeti düz ve düzgün olmayan çorak bir yere attı, onun sözü sertti, insanı yaralardı, onunla buluşanlar incinirdi. Onunla arkadaşlık yapanlar azgın bir deveye binmişe benzerdi. Allah'ın bekasına andolsun ki halk onun zamanında şaşkıındı. Bu yüzden çoğu yoldan saptı, insanlar renkten renge boyandı. Ben hep bu duruma sabrettim. Derken o da yoluna düzüldü, halifeliği altı kişilik bir topluluğa bıraktı ki ben de onlardan biriydim.

Allah'ım! Sana sığınırım ki bunlar ne de danışma topluluğuydu, bunlar benim hakkımda ne zaman şüpheye düştüler ki inişte yokuşta ben hep onlarla oldum. İçlerinden biri hasedinden dolayı haktan saptı, o biri damadı olduğundan ona uydu, benden yüz çevirdi, o biri de öyle işler yaptı ki anmak bile çirkindir."

Evet, aziz dostlar, eğer gerçek bir mümin Allah ve Resul'üne inanıyorsa Şah-ı Merdan İmam Ali'ye de inanmak zorundadır. İmanında samimi ise o zamanda mezhep taassubundan kurtulmak zorundadır. Hiçbir mezhebin söyledikleri Hz. Ali'nin söylediklerinden üstün değildir. Çünkü Allah ve Resul'ü de Müslümanım diyenlerden bunu istemektedir. Bura ya kadar vermiş olduğumuz örnekler sanırım yeterlidir. Üç kıtaya yayılmasını beceren yönetimler Allah ve Resul'ünün Ehlibeyt'ini neden koruyamadıklarının üzerinde biraz düşünmelidirler. İmam Ali, İmam Hasan ve İmam Hüseyin ile o savaşlar neden ve niçin olmuştur? Bütün bunların hangisi doğrudur? İnsanlık tarihinde birbirine zıt olan iki doğru, iki haklı, bilimsel olarak kabul görmemektedir. Resulullah (s.a.a) buyurur:

"Benden bir hadis rivayet ettiklerinde sizin kalpleriniz mutmain olmazsa onu Kur'an'a sunu."

Mesela Hz. Peygamber'in mirasının evladına kalmayacağına dahi yalan hadisler uydurarak Fedek hurmalığını Hz. Fatıma'dan zorla aldıkları gibi veyahut da Allah Resulü on sahabesini cennetle müjdelemiş, siz onlar hakkında ne düşünürseniz düşünün onlar tertemizdir veya Allah Resulü buyurdu ki: *"Biz Ebu Bekir ile ikimiz nur idik. Allah Zülcelâl son peygamberini tayin etmesi için ikimizin ruhunu çağırdı. Durumu bize bildirdi, ikimizi kuş donunda uçmak için hazırladı. Hangimiz geçerse o son peygamber olacaktı. Ben Ebu Bekir'i serçe parmağı ile orta parmağın farkı kadar geçtim, son peygamberlik bana verildi."* Bu konu-

da Şemsettin Sivaslı'nın İslam tarihine bakın. Bütün bu örnek verdiğimiz hadis diye insanları aldattıkları apaçık ortadadır. İşte bütün bunlar o saltanat döneminde saltanatların baskı ve zoruyla yazılan eserlerdir.

Aliyye'l-Murtaza şöyle buyurmaktadır:

“Onlar, kötülük tohumlarını ektiler. Yalanlarını aldatmakla suladılar. Helak olup gitmeyi seçtiler, azaba uğramayı dilediler, devşirdiler. Bilin ki bu ümmette hiç kimse Peygamber'in soyu ve zürriyeti ile kıyaslanamaz. Çünkü onlar dinin temelidirler, onlar inancın direğidirler. Giden döner onlara katılır da doğru yola girer, geri kalanlar gelir onlara uyarlar. Onlarındır velayet hakkının özellikleri, elbette ki veraset de vasiyet de onlarındır.”

Evet, muhteremler, işte bizim farkımız; her iki tarafın yani hem Ehlisünnet eserlerini hem de Ehlibeyt eserlerini okuyor ve en doğrularına uymaya çalışıyoruz. Eğer Resul-ü Ekrem (s.a.a) Ehlibeyt'ini Nuh'un (a.s) gemisine benzetmişse demek ki kendisinden sonra tufanlar olacak, onun habercisidir bu. Evet, bu tufanlardan ancak İmam Ali'nin yanında kalanlar kurtuluş şansı yakalayacaklardır. Nasıl ki Nuh'un (a.s) gemisine binenler o müthiş tufandan kurtulmuş, binmeyenlerse oğlu ve eşi de dâhil helak olmuşlardır.

Emanetlerin ehline teslim edilmesi bizlere emredilmiştir. Peki dinden, Kur'an'dan ve Ehlibeyt'ten daha değerli bir emanet var mıdır? Allah Resulü'nden sonra Müslümanlar arasında adaleti korumak, İslam'ın idaresini ele almaktan ve onu korumaktan daha büyük bir emanet ne olabilir? Bu emaneti idare etmek için Hz. Ali'den (a.s) daha ehil olan kimler var ki? Bütün bunları hesaba katarak hakkı bulmak her Müslümanın hakkıdır. Bir kişinin ya da bir müminin görevi hakkın yanında yer almak ve ondan dolayı gelecek belalara da sabretmektir.

Bakın Şah-ı Merdan İmam Ali bir hutbesinde şöyle sitemde bulunuyor:

“Siz karanlıklardaydınız, doğru ve aydınlık yolu bizimle buldunuz, yüceliklere bizimle ulaştınız. Sağır olsun o kulaklarınız ki yüksek sesi duymayan hafif sesi nasıl duyabilir, yatışsın o yürekler ki hep çarpar durur. Ben sizin hile sapacağınızı biliyordum, sizde aldanmışların nişanelerini görüyordum. Fakat iman perdesi yüzümü bürümüştü, sizin yüzünüze vuramıyordum, özümün niyetimin doğruluğu bana sizin halinizi göstermişti. Her yana sapan yollar arasında sizin için durdum, siz her tarafa bakıyordunuz.”

Bu sitemler Talha ve Zübeyir’in önce biat edip arzularına ulaşamayınca biatlerinden dönmelerinden dolayı onlarıdır.

Tevazu ve takvada zirve yapmış bir kimsenin kullandığı bu cümleler, ne büyük haksızlıklara uğradığının nişanesidir:

“Onların güç ve kuvvetleri yokken ben kalktım, yardımlarına koştum. Onlar başlarını hırkalarının altına sokarken ben kendimi meydana attım. Onlar sadece sözde kalmışlarken ben konuştum. Onlar yerinde dururken ben Allah aşkıyla karanlıkları aştım, aydınlıklara kavuştum. Onların arasında yine de en hafif konuşanı ben idim. Gösterişe de önem vermedim, atımın gemini salarak koşturdum. Sanki bir dağ gibiydim, o dağları yeller yerinden oynatamaz, kasırgalar onu söküp atamazdı. Hiç kimsenin gücü yoktu ki yüzüme karşı bir ayıbımı söylesin, kimsenin haddine değildi ki ardımdan beni kınasın. Resul-ü Ekrem (s.a.a) benim yanımda yüceydi, üstündü, ona zulmedenden hakkını alırdım. Her zaman Allah’ın kazasına razı oldum, emrine teslim olup itaat ettim. Andolsun Allah’a ki Resulullah’a ilk uyan, onu gerçekleyen kişi benim, ona ilk inanan benim.”

Evet, aziz dostlarım, bu hutbesinde de görüldüğü gibi birile-

rinin onun hakkını gaspedip önüne geçmelerinden rahatsızlığın kokuları alınmaktadır.

“Biziz nübüvvet ağacı, vahyin indiği yer, meleklerin inip çıktıkları mekân. Biziz ilmin madenleri, hikmetin kaynakları. Bize yardım eden, bizi sevip yanımızda olan rahmet bekler. Bize düşman olan, bize buğzeden azabı bekler. Resulullah’ın dinini koruyanlar çok iyi bilirler ki bir an bile Allah’ın emrini reddetmedim, Resul’ünün emrine de ters düşmedim, erlerin, yiğitlerin giremedikleri tehlikeli yerlerde Allah’ın bana ihsan ettiği yiğitlikle canımı onun uğruna koydum.”

Değerli dostlar, övgülerin, senaların havada uçuştığı günümüzde, elbette Nebiyy-i Ekrem için ne söylense azdır; ancak bu sözlerin sahipleri Hz. Ali’nin bu seslenişine kulak vermedikleri sürece, bu hakkı hak sahibine teslim etmedikleri sürece Resul-ü Ekrem’i (s.a.a) sevdikleri sadece bir iddia olmaksızın öte bir şey olmaz. Kur’an’da Allah, Peygamber’ine (s.a.a) şöyle buyuruyor:

“De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizisevsin.”⁽¹⁾

Allah’ı sevmenin ölçüsü Resul’e uymaktır, Resul’ü sevmenin ölçüsü de Ehlibeyt’e uymaktır.

Şah-ı Merdan İmam Ali (a.s) insanı ahiretle uyarmakta ve şöyle buyurmakta:

“Gerçektende sizler içinizden ölenlerin gördüklerini görseydiniz feryat eder, inleyip sızlardınız. Söylenenleri dinler ve itaat ederdiniz; ama onların gördüklerini siz görmiyorsunuz. Çünkü gözlerinizde perde var, ama sizin için

1- Al-i İmran, 31

de o perdelerin kaldırılacağı gün yakındır. Eğer dünya-dayken gördüklerinizi kalp gözüyle görebilseydiniz, söylenenleri duyabilseydiniz siz de doğru yola sevk edilirdiniz. Biliyorum ki size ibret alınacak çok şeyler söylendi, bildirildi. Bütün hamtlar Allah'a ki kendi kudreti ile yarattıklarından münezzehtir, üstündür, lütfüyle yakındır, her üstünlüğü verendir. Belaları, musibetleri giderendir... Allah'a hamt ederim, O'nu över, O'na inanırım. Evveldir, halk edip yaratandır, O kuluna yakındır. Doğru yola sevk edendir, üstün ve gücü yetendir, yardım edendir. O'nun yardımı bana yeter."

Evet, muhterem dostlarım, işte Şah-ı Merdan'ın üstünlüğünün asıl ölçüsü, Allah'a ve Resul'üne sadakatle olan bağlılığıdır. O, Allah ve Resul'ünü sever, Allah ve Resul'ü de onu sever. Bu sözler, bu övgüler, bu methiyeler başka hiçbir sahabeyle nasip olmuş değildir. Buradaki ilimden maksat ilmi ledündür. Bu ilimler sadece peygamberlere, imamlara nasip edilmiştir. İsm-i azam duası da Hz. Ali'den başkasına nasip olmuş değildir. Onun her bir kelimesi ayrı bir kitap olmaya yeterlidir. Nehcü'l-Belâğa onun hutbeleri, mektupları, hikmetli söz ve nasihatlerinden ibarettir. Onu şerh eden âlimler ciltler dolusu kitaplar kaleme almışlardır.

Tabiidir ki hidayet kapısının ilki, Allah Resulü'nün kendisidir, âlem kadınlarının seyyidesi olarak tanıttığı kızı Hz. Fatıma'dır (a.s), Hz. Aliyye'l-Murtaza'dır, İmam Hasan ve İmam Hüseyin ve İmam Hüseyin'in dokuz masum-i pak evladıdır. Çünkü bunların faziletleri hakkında sayısız ayetler nazil olmuş, açık hadislerle bunların her biri hidayet kapıları olarak gösterilmişlerdir. Pak İmamlarımızın dokuzu da daha kendileri dünyayı şereflendirmemişken hadislerle haberleri verilmiş, isimleri ve lakaplarıyla bildirilmiştir. Bunlar hangi taraftaysa hak da o taraftadır, bunlar ilmin kapılarıdır, bunların Allah ve Resul'üne

nispetleri Harun'un Musa'ya olan menzilesindedir. Tüm insanlık için bunlar Nuh'un (a.s) gemisi misalindedirler.

Demek ki Şah-ı Merdan Ali'yi tanımak, hem Allah ve Resul'ünü tanımak ve hem de İmamları, evliya, ermişleri de gereği gibi tanımak olur; ama Şah-ı Merdan'ı gereği gibi tanımadan diğerlerini de yerinde tanımak mümkün görülmemektedir. Hep beraber düşünelim, Allah'ı, Peygamber'i gereği gibi tanımış olsalardı Hz. Ali ile savaşı mubah görürler miydi? Şah-ı Velayet'i tanımış olsalardı, Ehlibeyt hanedanlarına onca zulmü reva görürler miydi? Emevi ya da Abbasiler döneminde Evlad-ı Resul'den olan imamlara o işkenceler o katliamlar yapılabilir miydi? Elbette bırakın yapılmayı böyle şeyler düşünülmezdi bile.

İMAM ALİ İLE SAVAŞMAK İSLAM'A KARŞI SAVAŞMAKTIR

Aziz dostlarım, biliyorsunuz sahabenin içinde çokça sözü edilenlerden biri de Ammar İbn Yasir'dir. Bu imanlı sahabeye ilk Müslümanlardandır. Anne ve babası ilk şehitlerdendir. Anne ve babasına işkence yapıldığında zorla ve baskı ile inkâr etmesini istediler, o da bunu yaptı ve sonra Resulullah'ın huzuruna ağlayarak geldi ve "Ya Resulullah, senin yüzüne bakacak yüzüm yok." dedi. Resul-ü Ekrem de (s.a.a) *"Ya Ammar sen onu isteyerek söylemedin, kendini hoş tut."* dedi, Ammar'ı teselli etti.

Ammar İbn Yasir Mescid-i Nebi'de çalışırken elleri nasır tutmuş, ya Resulullah, ellerim sertleşmiştir, senin elini incitmesin, diyerek elini vermemiş, Resul-ü Ekrem de (s.a.a) *"Ver ellerini Ammar, bunlar çalışan, öpülecek ellerdir."* demiş, sonra *"Ya Ammar, benden sonra sen yoldan sapmış bir topluluk tarafından şehit edileceksin."* diye buyurmuştur. Gün olur Ammar Hz. Ali'nin Muaviye ile savaşında şehit düşer. Yani İmam Ali ile savaşmak İslam ile savaşmaktan başka bir şey değildir. Bütün bu gerçeklerin üzeri örtülüyor, hala bakıyorlar ama Hz. Ali'ye olan kıskançlıkları yüzünden bir türlü gerçeği göremiyorlar.

Durmadan uydurma hadisler ürettiler, sultanların yağlı sofrasından faydalandılar. Sadece Ebu Hureyre iki sene zarfın-

da binlerce hadis uydurmuştu. II. Halife, onlarca binlercesini yaktığı halde kitaplarda yine binlercesi kalmıştır. Bunu ne akıl kabul eder ne de bilim; çünkü iki senede bu kadar hadisi sırf yazsanız yazamazsınız, ama onlar yazmışlar, bunlara göre de amel etmekte. Hz. Ali ile savaşmaya İslam cevaz vermez, Ammar gibi bir sahabeyi şehit eden yoldan çıkmış olur demiyorlar. Neden demiyorlar; çünkü uydurma hadisleri kendine siper olarak kullanıyorlar. Çünkü onlara göre sahabenin tamamı gökteki yıldızlar gibidirler. Bakın Şah-ı Merdan Hz. Ali (a.s) hadisler konusunda şöyle buyurmaktadır:

“İnsanların ellerindeki hadisler ya hakır ya da batıldır, ya gerçektirler ya da yalandır. Bunların bazıları bir hükmü bozar. Bunların umumi olanı vardır, hususi olanı vardır. Manası açık olanı olduğu gibi şüpheli olanı da vardır. Bunları rivayet edenler ya ezberlemiş doğru rivayet emiştir ya da unutmuş zanna düşmüş, yanlış rivayet etmiştir. Resulullah’ın kendi zamanında bile yalan hadis nakledenler olmuştur. Bu hususta Resulullah bir konuşmasında buyurdu ki: *“Benim adıma yalan söyleyen bir kimse şimdiden cehennemdeki yerine hazırlansın.”*

“Size dört kişiden hadis gelir, biri münafıktır, o kişi kendisini mümin gösterir ama günah işlemekten geri kalmaz. Biri de vardır ki bir sözü duymuştur, fakat onu ezberlemediği, bu yüzden hataya düşmüştür. Üçüncü kişi benim bir şeyi emrettiğimi işitmiştir fakat sonra o hadisi neyi emrettiğini bilmemektedir. Dördüncüsü ise o ne Allah’a yalan isnat eder ve ne de Resul’üne. O ne duyduysa onu söyler, ne eksiltir ve ne de arttırır.”

Evet, dostlarım, Şah-ı Merdan’ı anlatmak gerçekte kolay bir şey değildir. Ben de ancak deryadan bir katre sizlere sunabiliyorsam ne mutlu bana. Öyle bir şahsiyet ki dünyada bir insanın başından iyisiyle kötüsüyle neler gelip geçebileceks

İmam Ali'nin hayatında bunları bulmak mümkündür. Çünkü İmam Ali (a.s) yeri gelmiş Allah'ın aslanı olmuş savaşmıştır, yeri gelmiş cömertlikle öne geçmiş yetimi, yoksulu, tutsağı doyurmuş, karşılığında bir teşekkür de istememiştir. Dehr ya da İnsan Suresi 9. ayetle Allah Teâla'dan karşılığını almıştır. Yeri gelmiş Allah Resulü'ne olan sadakati karşılıksız kalmamış. Resulullah da onun hakkında: *"Allah ve Resul'ü onu sever, o da Allah ve Resul'ünü sever"* diye buyurmuştur. Yeri gelmiş haksızlığa uğramış hakkı gasp edilmiş, ama İslam'ın bekası için susmuş ve sabır yolunu tutmuştur. Şöyle buyurmuştur:

"Allah'ım! Hakkımın alınmasını senden istiyorum, onlar Resulullah'a olan yakınlığını inkâr ettiler, elimdeki kabı baş aşağı çevirdiler. Asıl hakkım olan mevkide benimle kavgaya giriştiler. Gördüm ki yakınlarımın dışında ne bir yardımcım var ne de bir yaran, sanki gözlerime toz toprak girmişti, gözlerimi yumdum, ağzımın suyunu elemle yuttum. Zehirli hançerle yaralanmış kişinin acısından daha acı olan bu acıya dayandım."

İmam Ali (a.s) başka bir hutbesinde bu konu üzerindeki site-mini şöyle dile getirmektedir:

"Ey insanlar sizde biliyorsunuz ki benden önce hiç kimse hak çağrısına koşmadı, hakka gerektiği şekilde uymadı. Görüyorsunuz ki hilafet uğruna ahiretleri ellerinden çıkarmaktadır. Sonunda bir kısmınız da onlara taraf olacaksınız."

Şimdi sorarım size, eğer sahabenin tamamı cennetlik ise o zaman İmam Ali'nin bu sözlerinden ne anlayacağız? Acaba Şah-ı Merdan'ın bu sözlerinin hiç mi bir değeri yok? Sahabe Resulullah'ın zamanında başarılar elde ettiği gibi birçok yerde de onu dinlemediler, seslerini yükselttiler. Resul-ü Ekrem'den (s.a.a) hemen sonra da din adına bir sürü bidatler

ortaya atıldılar. Ve şu an aslının yerine uydurulmuş bidatlerden oluşan din, İslam olarak yaşanmaktadır.

Peki, dinin aslı günümüze ulaşmamış mıdır? Elbette ki ulaşmıştır. Ve dinini insanların tamamlamasına ihtiyacı olmayan Allah, Maide Suresi 3. ayetle de bunu ilan etmiştir.

Biz yine Şah-ı Merdan'a dönelim ve kendisinden sonra iki grubun helak olacağı hadisini yazmıştım şimdi de şu buyruğuna kulak verelim:

“Bizim için Allah’a ve Resul’üne verilen nispetler dışında üstünlüğümüz ile ilgili dilediğiniz gibi düşünün ve söyleyin. Kim Âl-i Muhammed’i severek ölürse şahadet mertebesinde ölmüş olur. Kim Âl-i Muhammed’i severek ölürse tövbesi kabul olmuş olarak ölür. Kim Âl-i Muhammed’i severek ölürse onun kabri rahmet meleklerinin ziyaret-gâhu olur. Kim de Âl-i Muhammed’e buğzederek ölürse imandan yoksun ölür.”

Yine buyurur ki:

“İyilerin iyisi bizimle olup bizi sevmektir. Kötülerin kötüsü bize karşı çıkıp bize buğzetmektir.”

Evet, dostlarım, ne yazık ki Süfyani saltanatında din ters yüz edilmiş, Allah dostlarına düşman, Allah düşmanlarındada dost olunulmuştur.

Değerli dostlarım, Şah-ı Merdan İmam Ali’nin hayatında belki de en çileli dönem nedir diye sorsalar elbette Hz. Peygamber’in (s.a.a) vefatından kendi şahadetine kadar olan dönem diyebiliriz. Çünkü daha önceden Resul-ü Ekrem’in (s.a.a) döneminde hemen hemen bütün savaşımlara katılmış, savaşların tamamında ismini tarihe yazdırmıştır. Çünkü o günkü düşmanları belliydi. Orada bir tarafta İslam’ın ordusu vardı, diğer tarafta İslam’ı ortadan kaldırmak isteyen düşmanlar

vardı. İmam Ali, bu düşmanlara karşı Allah için savaşıyor ve ismini tarihe yazdırıyordu. Ancak büyük kahraman safdışı bırakılmış, evi ateşe verilmiş, masum-i pak olan eşine zulmedilmiş, ayağının tozu olamayacak kimselerle denk tutulmuştur. Ve sonunda zahirî hilafete gelmiş, o dönemde de Cemel, Sıffin ve Nehrevan savaşları olmuştur. Cemel harbinin başında bir tarafta Ayşe validemiz, Talha ve Zübeyr gibileri, diğer tarafta da zamanın imamı olan Hz. Ali (a.s) vardı. Sonra devam eden savaşlarda bir tarafta yine zamanın imamı Ali, diğer tarafta ise kurnaz, hilebaz, bütün derdi İslam'ın kökünü kazımak isteyen ciğer yiyenin oğlu Muaviye vardı. Daha sonra ise yine bir tarafta zamanın imamı Emîrü'l-Müminin İmam Ali (a.s), diğer tarafta ise beyinden yoksun tamamen zahirci, dini doğru anlamamış ahmak Haricîler vardı.

Resulullah (s.a.a) şöyle buyurur:

“Ben kâfirden de korkmam, iman edenlerden de korkmam; ama münafıktan korkarım. Çünkü münafığın içi başka, dışı başkadır.”

İşte İmam Ali (a.s) böyle kimselerle karşı karşıyaydı, ömrünün en çileli devrini yaşamaktaydı. Bir konuşmasında buyurur ki:

“Akıllı insan, gönlüne danışır, doğru gördüğünü söyler, ahmak ise diline geleni söyler. Akıl gibi zenginlik, bilgisizlik gibi fakirlik, edep gibi miras, danışmak gibi arka yoktur.”

İşte, o günün Müslümanları da akıl etmeden, danışmadan onun karşı tarafında yer aldılar ve dünyayı ahirete tercih ettiler. Bu da İmam Ali'nin en çok ağırına giden şeydi.

İmam Ali'nin Muaviye'ye Çağrısı

Sevgili dostlar, Hz. Ali ile Muaviye'nin savaşları döneminde Muaviye'den Hz. Ali'ye bir kısım mektuplar, mesajlar gelir, Hz. Ali de onlara cevaplar verirdi. İşte Hz. Aliye'l-Murtaza bir konuşmasında Muaviye'ye şunları söyler:

“Ey Muaviye! Nasılda dünya kendini süslemiş, seni aldatmış, seni çağırmış, sen de icabet etmişsin. Dünya seni aldatmış, sen de ona itaat etmişsin. İçinde bulunduğun senin şu halin var ya keşke bir perdeler açılrsa da sen de görsen, bil ki her şey çok yakındır. Orada seni tutan öylesine tutacak ki ondan kurtulmana imkânın olmayacak. Sen bırak bu işleri de o sorgu gününü bir düşün, oraya hazırlan, sıra eteklerini. Şayet bu halde devam edersen, bu gaflete düşüp gidersen ben sana haber veriyorum şeytan senin boğazına sarılmış, seninle muradına ermiştir.”

“Ey Muaviye! Siz ne zaman halka hâkim oldunuz, ne vakit ümmetin buyruğunu elinize aldınız? Hem de geçmişsiniz de bir hakkınız, bir üstünlüğünüz yokken. Biz Allah'a sığınırız kötülüklere düşüren sebeplerden. Ey Muaviye! Sen beni savaşa çağırdın, öyleyse halkı bir yana bırak, tek başına karşıma çık. Bu durumda her iki tarafı da savaş zahmetinden kurtar. O zaman hangimizin gönlü kararmış, hangimizin can gözü kapanmış belli olsun. Ben Hasan ve Hüseyin'in babasıyım. Senin atanı, dayını Bedir günü öldüren benim. İşte, o kılıç şimdi yine elimdedir.”

Aziz dostlarım, bugün ülkemizde Muaviye'ye toz kondurmayan ve onu sır kâtipliğine yükselten kimseler, öte yandan da efendim Alevilik eğer Hz. Ali'yi sevmekse o zaman ben de bir Aleviyim. Çünkü Hz. Ali'yi ben de seviyorum diyenlerin sevgi ve nefrette ölçüleri nedir acaba? Allah Kur'an'da iki kalpli olmayın diye emret miyormu? Allah'ın dostu ile düşmanını insan bir gönülde nasıl barındırır ve nasıl sever!

Diğer bir konu da ilk üç halife meselesidir. Bizim kimseyle şahsi bir meselemiz yok. Bizim derdimiz Ehlibeyt'in derdidir. Çünkü Ehlibeyt kendi haklarının gasp edildiğini buyurmakta ve bunu da asla onaylamamaktadırlar. Öyleyse onların hakkı olmayan birşeyleri sahiplenmeleri kendi değerlerini ortaya koymaktadır, biz ne yapabiliriz ki! İnsan kendi hak hukuk ve onurunu korumalıdır, yoksa ona zorla onur empoze edemezsiniz. İkincisi seçilmeleri İslam'a uygun bir seçimle olmamıştır. Üçüncüsü Ebu Süfyan ve Ümeyyeoğulları'nı çok iyi tanıyorlardı, onlar tam yirmi bir sene İslam ordusuyla savaşmışlar ve İslam'ın kökünü kazımaya yeminli olduklarını da hakeza biliyorlardı. Buna nazaran Muaviye'ye bütün bu imkânları onlar kademeli olarak sağlamışlardı. İşte, bizim eleştirimiz bu yüzdendir.

Kim olursa olsunlar, Hz. Ali ve Ehlibeyt'in düşmanları bize dost olamazlar. Biz onları sevmek zorunda değiliz. Ben, ülkemi, milletimin tamamını seven, bu vatana en azından her vatansever kadar bağlı olan bir vatandaşım, düşmanlıkların, gerginliklerin hiç kimseye yarar sağlamayacağını bilincindeyim. Benim kendisini Ehlişünnet zanneden kardeşlerimle Allah ve Peygamber'i konusunda hiçbir sorunumuz yoktur. Ben bunları bir Alevi vatandaş olarak Müslüman görmekteyim; ama peki onlar bizi ne görmekteler. Bir normal vatandaş Sünû'ye Alevimisin diye sorulduğunda hemen haşa ben Müslümanım demek, bunun anlamı nedir Allah aşkına? Elbette Alevi olduğunu iddia edip Alevilikten bihaber olan ve politikleşenler de yok değil. Bizim İmam Ali'ye, On İki İmam'a taraf olduğumuz için haklı olmamız gerekirken bu olumsuz kimseler yüzünden haksız duruma düşmekteyiz.

Gerçek Alevi, On İki İmam'ın inandığı gibi inanan, onların yaşadığı gibi yaşayan kimsedir. İmam Ali (a.s) ve diğer Masum-i Pak İmamlar; Kur'an'ı, Peygamber'i, İslam'ı en iyi anlayan ve

en iyi yaşıyan öncüler ve imamlardır. Bu imamlar yaklaşık üç yüz küsur sene bu dini canları pahasına korumuş ve savunmuşlardır. Zaten Alevi kelimesinin çıkış noktası İmam Ali'nin ev halkına verilen isimden bize de nispet edilmiş bir isim olarak gelmiştir. Eğer bir kişi bu dairenin içindeyse o kişiye Alevidir demenin bir sakıncası yoktur.

Bir kişi Aleviliğinde samimiyse biraz da tüm dünyada tanınmış büyük şair ve büyük düşünen Fuzulî'ye baksın. Onun eserlerinden *“Saadete Ermişlerin Bahçesi”*ni alsın, okusun. Bu güzel esere baktığımızda bizim buraya kadar anlattıklarımızın tamamını tasdikler olduğuna şahit olacaksınız. O büyük şair kendi zamanın şivesine göre olup biten hadiseleri, hak-sızlıkları çok güzel anlatmıştır. İmam Ali'nin, Hz. Fatıma'nın, İmam Hasan ve Hüseyin'in başına gelenleri anlatmış, bilhassa Kerbela hadisesi için yanıp tutuşmuştur Fuzuli. Şimdi konumuzun dışına çıkmamak maksadıyla Fuzulî'den şunları sizinle paylaşalım istedim. Fuzuli İmam Ali'yi şöyle anlatmakta:

Murtaza'nın yücelik sebebini sorarsan

Enbiyanın şanına tabi olması yeter

Resulün haklılığına delil istersen

Ali'nin ona itaati yeter

Ali düşmanlığının kadehinden içenler

Zamanın ehlerinden içer akıbet zehri

Hem görürler dünyadan bela eseri

Hem çekerler akıbet ayak bağı zinciri

Ali idi Muhammed'in sırrına eren
Zat ve sıfatını gönülden bilen
Oydu yazan inen Kur'an-ı
Hem rüya âleminin hazinedarı
Fazilet gününün serdarı
Ululuk bahçesi ve ilkbaharı

Evet, kardeşlerim, Fuzuli de Hz. Ali'yi şiirleriyle böyle övmektedir. Şimdi biraz da diğer anlattıklarını sizinle paylaşalım. Belki uyandırır bizi bu körlük uykusundan. *Ermişlerin Bahçesi*'nde de bizim anlattıklarımızı bazı ufak tefek farklılıklarla şöyle anlatılmaktadır:

“Hayber gazvesinde Resulullah buyurdu ki, “Ben yarın bayrağı öyle bir kimseye vereceğim ki onun mübarek çehresinde Allah ve Resul'ünün sevgisinin nuru parlayacak, onun temiz alnında Allah ve Resul'ünün sevgi izleri belli olacaktır. Sabah oldu, Hz. Ali çağırıldı, bayrak ona verildi, yine Resulullah buyurdu:

“Ali bendendir, ben de ondanım. Ali bana Harun'un Musa'ya olan menzilindendir. Ben ilmin beldesiyim, Ali o beldenin kapısıdır.”

Resul-ü Ekrem (s.a.a) bunu birkaç yerde farklı tabirlerle buyurmuştur. Asıl maksat bu güzel hadislerin Hz. Ali için söylenmiş olmasıdır. Bu sözleri ciddiye almamak, Allah ve Resul'ü ile savaştırmak olur ki hiçbir Müslümanın buna hakkı yoktur. Allah Teâla buyurur:

“Allah ve Resul'ü bir konuda hüküm vermişse kadın ya da erkek hiç kimsenin o hükmü değiştirmeye, kaldırmaya hakkı yoktur.”

Hız. Ali'nin bütün faziletlerinden önce onun ilmi derecesidir. Bir gün minberde şöyle buyurdu:

“Ruhum kudret elinde olan yaradan hakkı için söylerim ki eğer ferman verilse Zebur, Tevrat, İncil ehli konuşmuş olsalar ben onların bütün sırlarından haber veririm. Onlar da beni topluca tasdik ederler.”

Kur'an-ı Kerim'de Bakara Suresi, 274. ayette **“O kimseler ki mallarından gece ve gündüz, gizli ve aşikâr verirler.”** ve buna benzer birçok ayette Hız. Ali'nin infakından bahsedilir.

Bu seçkin ve güzide kitapta Kerbela olayı da çok detaylı bir biçimde anlatılmıştır. Burada İmam Hüseyin ve yakınları, Hız. İbrahim, Hız. Yusuf gibi başka peygamberlerin başına gelen musibetlerle kıyaslanarak anlatılmıştır. Amacımız Şah-ı Merdan Aliyye'l-Murtaza olduğundan biz o konuları başka bir zamana bıraktık. Bana göre *Ermişlerin Bahçesi* her Müslümanın okuyacağı bir kitaptır. Fuzuli hazretlerine Allah rahmet eylesin.

USUL-İ KÂFÎ'DE HZ. ALİ (A.S)

Aziz dostlarım, biz Şah-ı Merdan İmam Ali'yi anlatırken çok yönlü çalışmalar yaparak olayları, hadiseleri süzgeçten geçirerek vermeye gayret ediyoruz. Buraya kadar aktardıklarımızı hem Ehlişünnet hem de Ehlibeyt ulemasından yararlanarak sizinle paylaştık ve bu paylaşıma devam edeceğiz. Şimdi de yine Ehlibeyt âlimlerinden olan zamanımızın imamı Hz. Mehdi'nin (a.s) zamanına rastlayan, o zamanın büyük üstat ve âlimlerinden olan Ebu Cafer Muhammed b. Yakup b. İshak el-Kuleyni'nin, Kur'an ve Nehcü'l-Belâğa'dan sonra muteber hadis kitabı olarak bilinen Usul-i Kâfi'den Hz. Ali'nin bir özetini yine siz dostlarımla paylaşmaya çalışacağım. Tabi ki gayret bizden, Tevfik Allah'tandır. Takdir durumunu değerlendirmekse siz okuyucularımdır.

Aziz dostlarım, *Usul-i Kâfi*'nin tamamı On İki İmam'ımıza sorulan sorulara verdikleri cevaplardır. İmamların kendi döneminde o zamanın insanları gerek Kur'an'ın herhangi bir ayeti için veya Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) hadis ve yorumları için o zamanın imamına sorular sormuş, onlar da o konuya ışık tutmuş ve açıklık getirmişlerdir. Örneğin Süleyman b. Halid İmam Cafer-i Sadık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir:

“Ey Süleyman, Ali b. Ebu Talip'ten ne geldiyse alınır ve neden nehyettiye ondan sakınılır. Dedem Muhammed'e (s.a.a) verilen üstünlük ve faziletin benzeri dedem Ali'ye (a.s) de verilmiştir. Ancak Muhammed (s.a.a), Allah Teâ-

la'nın yarattığı bütün yaratılmışlardan onu üstün kılmıştır. Onun koyduğu hükümler hususunda İmam Ali'yi ayıplayan bir kimse Allah ve Resul'ünü ayıplayan bir kimse gibidir. Küçük ya da büyük bir meselede İmam Ali'nin kararını reddeden bir kimse şirkin sınırına yaklaşmış olur. Emîrü'l-Müminin, Allah'a açılan tek kapıydı, o Allah'a giden tek yoldu. Ondan başka yola girenler helak oldular."

Bu özellik diğer imamlar içinde aynen geçerlidir. Hz. Ali'den şöyle rivayet etmiş ki Emîrü'l-Müminin buyurdular ki:

"Ben, Allah (c.c) tarafından cennet ve cehennem arasında taksimcisiyim."

İmam Muhammed Bakır'dan ceddi Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) şöyle dediğini nakletmiştir:

"Benim hayatımı yaşamak, benim gibi ölmek bana nasip olacak. Cennette olmak kimin hoşuna gidiyorsa Ali b. Ebu Talip ve ondan sonra gelecek vasileri veli edinsin. Çünkü onlar sizi sapıklık kapısından içeri sokmazlar."

İmam Rıza'ya Maide Suresi'nide yer alan "Bugün sizin için dininizi tamamladım, sizin için din olarak İslam'a razı oldum." ayetini sordular. İmam buyurdu ki:

"Bu ayet, velayet ve imamlık meselesinin tamamlanmasıyla ilgilidir. Resulullah dünyadan ayrılmadan ümmetine dinlerinin temel belirtilerini açıkladı, yollarını gösterdi. Ali'yi (a.s) onlar için bir sembol ve imam olarak tayin etti. Ümmetin ihtiyaç duyduğu her şeyi açıklamadan bırakmadı."

Allah Teâla Bakara Suresi 124'te buyuruyor ki:

"Ey İbrahim, seni insanlara imam olarak tayin ettim. İbrahim, ya rabbim, soyumdan gelenleri de, dediğinde Allah buyurdu ki: Ya İbrahim, bizim ahdimiz zalim olanlara erişmez."

Başka bir ayette buyurur ki:

“Biz ona İsmail’i, İshak’ı, Yakup’u lütfettik.”

İmam Rıza (a.s) buyurur ki: İşte, bundan sonra imamlık devam etmiş, kuşaktan kuşağa miras kalmıştır. Bu imamlık makamı böylece Peygamberimize tevdi edilmiştir. O da Allah’ın emriyle Ali’ye (a.s) imamlık görevini vermiştir. Şu halde imamlık kıyamet gününe kadar Ali’nin (a.s) evlatlarına özgü bir görev olarak kalacaktır. Çünkü imamlık dinin önderliği, Müslümanların düzeni, dünyanın dirliği, müminlerin onurudur. Bakın İmam Rıza, Hz. Ali ile başlayan imamın görevini şöyle sıralamaktadır:

“Hükümlerin uygulanması, sınırların ve çevrenin korunması, imam sayesinde mümkün olabilir. İmam Allah’ın haram kıldığını haram, helal kıldığını da helal kılar. İmam ufukta doğan bir güneş gibi nuruyla bütün âlemi aydınlatır. İmam parlayan bir çıra, aydınlık saçan nur, susamışlar için tatlı bir su, doğru yolu gösteren bir rehber, kurtaran bir kurtarıcıdır. İmam yolunu şaşırانlar için yükseklerde yakılan ateşin ışığı gibidir, üşüyenlere sıcaklık verir. İmam tehlikeli geçitlerde güvenilir kılavuzdur, ondan ayrılan helak olur.”

İmamlar ittifakla diyorlar ki, Nisa Suresi 59. ayette: **“Ey iman edenler, Allah’a itaat edin, Resul’üne itaat edin ve sizden olan liyakatli emir sahiplerine itaat edin.”** hükmüyle her Müslüman için kıyamet gününe kadar bize itaat etmeleri emredilmiştir.

Nisa suresi 58. ayette geçen **“Emaneti ehline veriniz.”** ifadesinden Hz. Ali ve soyundan gelen imamların kastedildiğini Ehlilibeyt uleması da ittifakla kabullenmişlerdir.

Azhab Suresi 6. ayette buyurur ki:

“Peygamber inananlar üzerinde tasarruf ve velayet sahibidir, onun eşleri de inananların anneleridir. Akrabalar da Allah katında diğer inananlardan, yurtlarından göçenlerden, birbirine miras dolayısıyla yakındırlar.”

Bu mübarek ayetin yorumunda demişler ki, Allah Resulü’ne yakınlık yönünde hiç kimse Ehlibeyt’in önüne geçemez.

Taha Suresi 125. ayette buyurur ki:

“Onlar diyecekler ki Allah’ım, niçin beni kör olarak haş-reyledin, hâlbuki benim dünyada gözlerim vardı. Onlara şöyle cevap verilecek: Dünyadayken sen ayetlerimizi unuttuğun için işte bu günde sen unutuldun.”

“Kırk Hadis” kitabında tekebbür sahibi bir kişiye nasihat edilirken buyurur ki:

“Ey kişi, sen Ali b. Ebu Talip’e bak. O Resululah’ın ahlakıyla ahlaklanmıştı. Eğer senin bu tekebbürün manevi kemalin içinde onun manevi kemali herkesten daha fazlaydı; ama buna rağmen o herkesten daha çok mütevazı idi.”

Bilin ki tevazu ilim ve mağfiretin ürünüdür, kibir ise cehalet ve bilgisizliğin ürünüdür.

Evet, aziz dostlarım, yıllarını bu konuları araştırmaya koyan kardeşiniz olarak diyorum ki hangi eseri okursanız okuyun eğer Aliyye’l-Murtaza söz konusu ise orada akan sular durmakta, İmam Ali’nin fazileti üstüne peygamberler hariç hiç kimsenin ulaşamadığı görülmektedir. Bir defa Kur’an-ı Kerim’in tefsirine baktığımızda gerek Ehlişünnet’in ve gerekse Ehlibeyt Mektebi’nin büyük müfessirleri Kur’an’da yüzlerce ayetin onun şanında nazil olduğunu söylemiş, kabul etmişlerdir. Bunlardan bazılarını daha önce değinmiştik. Bunlardan birisi de Kur’an’ın girişi adını taşıyan Fatiha ve Hamd Suresi’dir. Buradaki “ihdine’s-sirate’l- müstakim.” yani *ya rab-*

bi, bizi doğru yolu ilet ayetinde geçen doğru yoldan maksadın İmam Aliyye'l-Murtaza ve Ehlibeyt İmamları'nın yolu olduğu beyan edilmiştir. Hâkim Haskani Hanefi, Allame Salebi kendi tefsirinde buradaki sırat-ı müstakimden kastın Ali b. Ebu Talib'in velayeti olduğunu belirtmişlerdir.

Diğer bir önemli haber de şudur: Hz. Ali'den şöyle nakledilir:

"Allah Teâla, birçok peygamberler gönderdi. O peygamberlerin bazılarına vahiyler, suhuflar gönderdi. Onların bütün sırlarını evvela Zebur, Tevrat ve İncil'de topladı. Bu üç kitabın sırlarını Kur'an'da topladı, Kur'an'ın sırrını Fatiha'da topladı, Fatiha'nın sırrını besmelede topladı, besmelenin sırrını be harfinde topladı, işte o benim noktası benim."

Bu rivayet, tevatür derecesinde nakledilen rivayetlerdendir. Kunduzi'de Hz. Ali'nin şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

"Ben be'nin altındaki noktayı, ben Kur'an-ı natıkım."

Yenabiu'l-Mevedde'de yine Saffat Suresi, 130. ayette "**Âl-i Ya-sin'e selam olsun**" cümlesinden Hz. Ali ve Ehlibeyt'in kastedilgi yer almıştır.

Resul-ü Ekrem (s.a.a): "*Ya Ali, seni ancak mümin olan sever, münafık ise sana buğzeder.*" buyurur. Birçok sahabe, biz münafıklar Hz. Ali'ye buğzetselerinden tanırız, demişlerdir.

Aziz dostlarım, bizim Hz. Ali'yi tanımamız için şüphesiz yapılacak iş, güvenilir kaynaklara başvurmak, araştırmacı kişilerin eserlerinden faydalanmaktır. İşte bunlardan biride Dr. Ali Şeriatî'dir, kendisi beğenilen bir araştırmacıdır. Birçok eseri çeşitli dillere çevrilmiş olduğu gibi Türkçeye de çevrilmiştir. Sevgili çok değerli ustad Prof. Dr. Hüseyin Hatemi Dr. Ali Şeriatî'yi bu konudaki araştırmalarından dolayı övmüştür. Dr. Ali Şeriatî'nin "*Şahadet*" isimli eserinde Şah-ı Merdan'ı

ve Ehlibeyt'i tanımamıza katkıda bulunacak bazı not aldığımız yerleri siz değerli okurlarımla paylaşmak istiyorum.

İlk Kurban Verilen Hz. Ali'dir

Hz. Ali'nin siyasal, toplumsal yaşantısı yeni bir savaşı gözler önüne sermektedir. Çevreden baş gösteren kıskançlık ve nifaklar yeniden dirilip İslam'ın en değerli kişilerine karşı savaş açmış, cahiliye unsurları sinsi bir savaş başlatmışlardı. Hz. Ali'nin Muaviye ile savaşı babası Ebu Süfyan'ın Hz. Muhammed (s.a.a) ile savaşına benzememekteydi. Aksine Muaviye ile yapılan bir savaş iç savaştı. Hem Kur'an'ın hem de Resulullah'ın deyimiyle münafık müşrikten daha tehlikeliydi. Resul-ü Ekrem (s.a.a) zamanında açık olan küfür ve şirke karşı savaş vermiş ve onlara üstünlük sağlamış olan Hz. Ali (a.s) bu şeytani nifak savaşında yenilgiyi tatmıştır. Sonunda da bilinçli düşmanların teşvikiyle bilinçsiz dindarlar tarafından öldürülmüştür.

Hz. Ali'den (a.s) sonra sıra İmam Hasan'a gelmiş. İmam Hasan'ın zamanında ordunun başındaki komutanları bile Emevilerin parasal vaatlerine aldanmış, büyük bir hıyanet içine girmişlerdir. Müslümanların yönetimi tamamen düşmanın eline geçmişti. Kitleler gevşeklik ve bilgisizliğe müptela olmuşlardı. İslam'ın temsilcisi olan İmam Hasan ise gün geçtikçe nifak cephesiyle iç düşmanlara karşı zayıflıyordu. Bunun sonucu İmam'ın direnişi kırılacak, iç düşmanlarla tek çözüm yolu zoraki antlaşmalı barış yolu diye kabul edecekti, etti de.

Ama ne yazık ki Muaviye bu antlaşmaya da uymadı. Antlaşmayı geçersiz saymasına rağmen yine de İmam Hasan'ı zehirleterek şehadet şerbeti içirdi. Çünkü o antlaşmada artık camilerde Hz. Ali'ye karşı buğzedilmeyecek, Ehlibeyt dostlarına ölüm ya da baskı yapılmayacak ve en önemlisi Muaviye

yerine oğlu Yezid'i veliaht tayin etmeyecekti. Ne var ki Muaviye bunların tam tersini yaptı. Daha sağlığında oğlu Yezid'i yerine tayin ederken ona İmam Hüseyin'i tarif etmişti. Çünkü İmam Hüseyin de ortadan kalkmadan Yezid'e rahatlık yoktu. Muaviye bunu çok iyi biliyordu. Artık zalim Yezid'de tahta oturmuş, şimdi sıra İmam Hüseyin'e gelmişti. Çünkü İmam Hasan'dan sonra İslami hareket İmam Hüseyin'e kalmıştı. İslam dini ona dedesi ve babasından kalan miras gibiydi. Çünkü o da masum imam ve imamların da atasıydı. Diğer imamların İmam Hüseyin'in soyundan geleceklerine dair Resul-ü Ekrem'den (s.a.a) haber verilmişti. Neticede İmam Hüseyin Yezid'e karşı İslam dinini korumayı tercih etti. Zilletle yaşamaktansa tüm yakınlarıyla beraber İslam'ın uğruna kurban vermeye razı oldu. Allah (c.c) bizleri dünyada ziyaretlerini, ahirette de şefaathlerini nasip eylesin.

Aziz dostlarım, şu güzel ülkemin güzel insanları, bu sıraladığımız düşmanlıklar, entrikalar, zulümler yapılmışsa hepimizin peygamberi olan Hz. Muhammed Mustafa'nın en yakınları olan Ehlibeyt'ine yapılmıştır. Bunlara yapılan bunca haksızlıklardan Allah'ın Resulü Hz. Muhammed Mustafa rahatsız mıdır? Onların düşmanı benim de düşmanımdır, benim düşmanım ise Allah'ın düşmanıdır demiş midir? Acaba gerisini okumaya gerek var mıdır? Allah aşkına o günkü Arap âleminin bazısının kendi dünyevi menfaatleri o yönde idi, belki bazıları henüz İslam'ı tanımamıştı desek bize ne olur? Tekrar tekrar Allah aşkına, efendim bizim mezhebimiz, bizim şeyhimiz diyor ki, oralara dokunmayın, iyi de ta ki Habil ve Kabil'le başlayarak bütün haksızlıklara dokunuyorsun da asıl Müslümanları ilgilendiren bu konuya neden dokun muyorsun? Eğer buradaki olaylarda bizler haklı tarafı savunmasak Nebiyy-i Ekrem'e ne diyeceğiz? Biz Kur'an'da onların hakkında inen ayetleri okumadık ya Resulullah senin de onlar için

söylediklerini de duymadık diyebilir miyiz? Bana kalırsa hesap günü her şey apaçık meydanda olacaktır. Şah-ı Merdan'a dost olanlarla olmayanlar orada belli olacaktır kanımca.

Elbette asıl maksadımız tefrika çıkarmak, fitne çıkarmak değildir; biz dini anlamak istiyoruz. Bunun için de sorunun kökü bulunmadan düzeltilmesi mümkün değildir. Ülkemizde aynı mezhebin içinde olan onlarca grup var, herbiri de kendisinin en doğru olduğunu söylemekte, biz neden akletmeye direniyoruz, bunun anlamı nedir kardeşim? Körü körüne yaşanan bir dinin Allah indinde hiçbir değeri olmasa gerek. Çünkü Allah insana iki hüccet vermiş, biri dışarıda, diğeri ise içeridedir. Dışarıda olan peygamber, içerde olan da akıldır. Eğer bu yaşanan olayların üstü örtülürse neyin üzerine akledecez. Ve bizler tekrar tekrar niye aynı şeyleri yaşayalım ki.

İMAM ALİ’NİN (A.S) KÂBE’DE DOĞUŞU

Aziz kardeşlerim, keşke İslam âlemi ve bizler Velayet Şah-ı İmam Ali’yi gereği gibi tanımış olsaydık; bu gün kim haklı, kim haksız diye bir derdimiz olmazdı. Resulullah bunu bildiği için bir hadiste şöyle buyurur:

“Ya Ali, seni Allah’tan ve benden başka kimse hakkıyla tanıyamaz.”

Nitekim öyle de olmuştur. Çünkü bilginler Hz. Ali kimdir diye yazdıkları kitaplarında biz İmam Ali’yi yeterince anlatık dememişler, okurlarına deryadan bir damla sunduk misalini vermişlerdir. Tabi ki bu çok değerli üstatlar, bunu itiraf etmişlerse ben aciz Ali Kirazlı sizlere Hz. Ali’yi (a.s) bütünüyle eksiksiz anlatıyorum diyemem. Ancak bir nebze de olsa, kenarından da olsa faydalı olabilirim gerçektende ne mutlu bana derim.

Büyük üstatlardan Fazlullah Kumpani “Hz. Ali Kimdir” eserinde çok derin araştırmalar yapmış olan bir âlimdir. Dilerseniz bu eserden de Hz. Ali’den (a.s) dersimizi sürdürelim. Buyurur ki: “Ali (a.s) Kâbe’nin içinde dünyaya gelen tek insandır. Böyle bir şeref ne ondan önce bir kimseye nasip olmuş ve ne de ondan sonra bir kimseye nasip olmuştur. Bu mucizeyi Ehlibeyt tamamen doğrularken Ehlisünnet âlimlerinden İbn Sabbağ Malikî *Fusulu’l-Mühimme* adlı eserde bunu doğrulamaktadır.

Hz. Ali'nin ismini bizzat Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) kendisi vermiş ve ondan evvel bu isim hiç kimseye verilmemiştir. Çünkü onun mübarek ismi Aliyyu'l-A'la'dan alınan Ali'dir. Nehcü'l-Belâğa'da buyurur ki:

“Benim Resulullah’a olan yakınlığımı siz de biliyorsunuz. Ben henüz çocukken o bana kendi odasında yer verdi, beni bağrına bastı, yatağında yatırdı.”

Yenabiu'l-Mevedde kitabında da Enes b. Malik'ten Resulullah'ın şöyle buyurduğu kayıtlıdır:

“Melekler yedi yıl yalnızca bana ve Ali'ye salât gönderdiler. Çünkü ben ve Ali'den başka La ilahe illallah diyen yoktu.”

Necm Suresi, 3. ayette şöyle buyurur:

“O kendi heva ve hevesinden bir şey konuşmaz, konuştuğ ancak vahiydir.”

Değerli dostlarım, bu gün hangi Müslümana Allah Resulü'nün söyledikleri Allah'ın emir ve hükümlerinin dışında olan emir ve hükümler değildir desek bunu kimse reddetmez. Güzel ve hoş da biz buraya kadar anlattıklarımızı aynı kaynaktan vermeye çalışıyoruz. Acaba bütün bunlar doğruyu bulmak için yetmez mi? Al-i İmran Suresi, 144. ayette buyurur ki:

“Muhammed yalnızca bir resuldür, ondan önce nice resuller gelip geçmiştir. Şimdi o ölür ya da öldürülürse siz gerisin geriye mi döneceksiniz?”

Evet, aziz dostlarım, Resulullah'ın zamanında Müslümanlar arasında nispeten birlik sağlanıyordu. Bu birlik Bedir gazvesinde, Hendek gazvesinde, Beni Nezir gazvesinde, Uhud gazvesinde, Hayber gazvesinde, Mekke'nin fethinde bu birlikte-

lik vardı. Peygamberlik makamı hilafet makamı gibi değildi. Resulullah Allah'ın en büyük meleği olan Cebrail ile her an temastaydı. Rabbinden emirler alıyor, ona göre hareket ediyordu. Böyle bir göreve göz koymak hiç kimsenin yapacağı iş değildi; ama Allah Resulü'nden sonra iş velayet ve imamet meselesine gelince yukarıda mübarek ayetin dediği gibi herkes gerisin geriye dönüverdi. Biz okuduklarımızdan bunu böyle anlıyoruz. Şayet böyle olmasaydı biz bu gün saltanat dönemlerini, kralları, sultanları konuşmamış olacaktık. Bu saltanatların, sultanların var olması bile vermeye çalıştığımız söylemlerin doğruluğunu kanıtlamaya yeterli olur kanısında-
yım.

Aziz dostlarım, bizim farkımızla ülkemizdeki din adına konuşan şahsiyetlerin farkı şudur: Onlara göre hak mezhep dört tanedir. Bunların dışındakiler batıldır. Böyle olunca eğer bir âlim çıkar, Hz. Ali'den daha değişik bir şeyler söylese de onlar bu dört mezhebin dışında oldukları için geçerli olmaz. Öyleyse bu saltanat döneminde çeşitli entrikalarla hazırlanan eserlerde ne diyorlarsa doğru olan odur. Geçerli olan inanç da bu olunca o zaman Ehlibeyt, On İki İmam'ın dostları tarafından yazılan eserleri okumaya bile gerek görülmemektedir.

Bir ara televizyonda Faruk Beşer hocayı dinliyordum, diyordu ki aslında Ebu Hanife mezhep kurmadı, bu mezhepler sonradan oluştu. Evet, ben de o tarihi böyle okuyor, böyle görüyorum. Diyelim ki eğer bu mezhepler çok sonradan meydana gelmişlerse o zaman sormazlar mı din adına bir görüşün hak olması için ya Kur'an'la bunu ispatlayacaksın ya da Hz. Peygamber'in sünnetinden ona delil getireceksin. Yoksa güçlü olan haklıdır mantığından hareket etmekten başka bir şey olmasa gerektir. Her ne hikmetse hem Kur'an'da meth ve sena edilenler, hem Allah Resulü tarafından Gadir-i Hum'da *"Ben her kimin mevlasıysam Ali de onun mevlasıdır."* hadislerle

müjdelenenler hak olmuyorlar; ama üç yüz küsur sene sonra oluşan mezhepler hak oluyor, öne geçiyor. İşte İslam âlemi bu gün bunun acısını çekiyor, herhalde böyle giderse çekecekte. Evet, Allah Teâla buyurur ki:

“Eğer Peygamber ölür ya da öldürülürse siz gerisin geri mi gideceksiniz?”

Şimdi burada iki tarihî görüş karşı karşıya geliyor. Ben gördüklerimi siz okurlarımla paylaşacağım, takdiri size bırakıyorum. Ehlisünnet’ten olan kardeşlerimiz diyorlar ki, sahabe-nin ileri gelenleri arasında hiç ihtilaf yoktu. Onlar Allah Resulü’nü seviyor, ona göre de itaat ediyorlardı. Bunun için de Hz. Peygamber’den sonra gelişen olaylar tamamen İslamidir ve yerindedir iddiasında bulunmuşlardır; görünen tablonun özeti işte budur. Ehlibeyt uleması ise durumun hiç de öyle olmadığını söylemişler ve şöyle buyurmuşlar: Veda haccından sonra Nebiyy-i Ekrem’in Gadir-i Hum’da şöyle buyurmuştur:

“Belki de çok yakında aranızdan ayrılacağım. Size iki paha biçilmez emanet bırakıyorum. Bunların biri Kur’an-ı Kerim, diğeri ise benim itretin Ehlibeyt’imdir.”

Evet, dostlarım Resul-ü Ekrem (s.a.a) Gadir-i Hum’da emanet edilen iki emanet ile *“Ben kimin mevlası isem işte bu Ali de onun mevlasıdır.”* hadislerinin çabuk unutulacağını çok iyi görüyordu. Kendisinin hakka yürüyeceğini de çok iyi biliyordu. Bu olup biten yanlışlıkların önünü almak maksadıyla şöyle bir teklifte bulundu, Şam yolunun emniyeti hususunda Usame’nin komutasında sahabenin büyükleri de dâhil bir ordunun hazırlanıp gitmesini istedi.

Fakat bu ordu Resulullah’ın istemesine rağmen emre itaat edip gitmedi. Çünkü başta I. ve II. Halife’nin Usame’nin komutasına itirazları oldu, bu ordu gitmedi. Çünkü onların asıl amaçları başkaydı. Resul-ü Ekrem (s.a.a) ordunun neden

gitmediğini ve kasıtlarının ne olduğunu çok iyi biliyordu. Bu nedenle ikinci bir teklif getirerek dedi ki, bana kâğıt kalem getirin ki size benden sonra sapmamam ve ihtilafa düşmemeniz için vasiyette bulunayım. Burada yine II. Halife, Peygamber'in huzurunda şiddetle karşı çıktı ve "Peygamber sayıklıyor ve ne yazacağını bilmez, Kur'an bize yeter." demiş ve itirazda bulunmuş. Orada olanlardan bazıları bu itiraza karşı çıkmışlar. Sesler yükselince Resul-ü Ekrem (s.a.a) yakınları dışında onların hepsinin dışarı çıkmalarını istemiş ve tabir yerindeyse huzurdan kovmuş, onlar da mecburen dışarı çıkmışlar.

O gün Allah'ın Resulü Hakk'a yürüdü, bu durum dışarıya yansıdığına yine II. Halife kılıcını çekerek kim Peygamber öldü derse başını keserim, tehdidinde bulundu. İlk Halife'nin kızı Ayşe kendisine el altından haber gönderdi, o da geldi. İlk işi "Ya Ömer, telaşlanma, peygamberler de beşerdir, doğar ve ölürler." ayetini okuyarak onu teskin etti. Oysaki aynı ayeti Hz. Abbas ve orada bulunan sahabeler defalarca okumalarına rağmen ikna edemediler. Ömer onlara hiç itibar etmemiş. Oysaki Allah Teâla buyurur:

"Eğer Allah ve Resulü bir hüküm verirlerde kadın ya da erkek hiç kimsenin onu değiştirmeye hakkı yoktur."

Aziz dostlarım, bir kere Allah (c.c) buyurur ki: *"Peygamber kendine vahyolanın dışında hiç şey söylemez."* Başka bir ayette de: *"Peygamber'in yanında sesinizi yükseltmeyin, ondan izin almadan evlerine de girmeyin."* Gelin şimdi akliselim olarak hep beraber düşünelim. Allah'ın ve Resul'ünün bu hükümleri apaçık ortadayken bu olaylar da tarihe böyle geçmişken, her sahabe ve her Müslümanın bu hükümler karşısında sorumlulukları aynı iken sahabe olunca bu hükümlerin dışında mı kalıyorlar? Bunlar birinci ve ikinci olmayı neye göre hak etmişler.

Allah ve Resul'ünü sevmek, onlara itaat etmek böyle mi olur? Birinci Halife'ye haber gönderildi, o da geldi. Evvela II. Halife'yi sakinleştirdi. İçeri girip mübarek Resulullah'ın yüzünü açıp baktı "Ya mübarek, ln de dirin gibi güzel" diyerek dışarı ıktı.

Acaba sahabenin üstünü olan bir kişi ne yapması gerekirdi. O cenazeyle hiç ilgilenmeden yanına ikinci olacak halifeyi de alarak Sakife denilen yerde toplanıp, bir sürü uğraştan sonra yine II. Halife'nin elinde kılıcıyla I. Halife'yi seçmiş oldular. Bu seçimin içinde Hz. Ali ve Haşimilerden de hiç kimse yoktu, çünkü onlar olması gerekeni yapıyor ve Resulullah'ın mübarek cenazesiyle meşgul oluyorlardı.

Bazılarına göre onlar Resulullah'ı çok seviyorlardı. O zaman sormazlar mı yerde yatan mübarek naaş Habib-i Kibriya, Hatemu'l-Enbiya, Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.a) aitti, önce-lik onun defin işleri midir yoksa onu ortada bırakıp Sakife'de hilafet koltuğuna oturmak için çaba harcamak mıdır? Değerli dostlarım, Allah aşkına gerçek manada Allah Resulünü sevmiş olmak bu davranışların neresindedir? Bunun takdirini size bırakıyorum.

HZ. ALİ’NİN İLK HALİFE’YE BİAT MESELESİ

Hiz. Ali (a.s) ve yakınları belli bir dönem Halife’ye biat etmediler. Rahmetli Gölpinar’lı bu süreyi doksan beş gün olarak zikretmektedir. İlk Halife’nin ilk icraatlarından biri herhalde o da Resulullah’ı çok sevdiğinden olacak ki yalandan bir hadis rivayet ederek: “Peygamber, evladına miras bırakmaz.” Onun mirası tüm Müslümanlarıdır denilerek Resulullah (s.a.a) tarafından kızı Fatıma’ya verdiği Fedek hurmalığını cenabı Fatıma’nın elinden almak olmuştur. Bu ve benzeri olaylar Hiz. Fatıma’yı çok incitti ve üzdü. Onlar defalarca Resul-ü Ekrem’in (s.a.a) şöyle buyurduğunu duymuşlardı:

“Fatıma bedenimin bir parçasıdır, onu inciten beni incitir, beni inciten Allah’ı incitir ve onun kabri ateşle dolar.”

Hadisler çok meşhurdur. Hiz. Fatıma bu haliyle de dünyadan göçer.

İmam Ali biat için götürüldüğünde ilk halifeye şu soruları sorar: “Ya Ebu Bekir, söyle bakalım, halife olmak isteyen bir kişide hangi özellikler olmalıdır?” Ebu Bekir: “Ya Ebe’l-Hasan, insanların hayrını isteyen, güzel huylu, vefalı, adaletli, kitap ve sünneti bilen, dünyaya düşkün olmayan, mazlumun hakkını zalimden alan, ilk iman eden, Peygamber’e yakınlığı olan.” diye sıralar. Hiz. Ali buyurur ki: “Ya Ebu Bekir, bu saydığın sıfat-

lar sende mi var yoksa bende mi?" O da "Sende var, ya Ebe'l-Hasan" der. Hz. Ali buyurur ki:

"Resulullah'ın davetini önce ben mi kabul ettim yoksa sen mi? Beraat Suresi'ni müşriklere ben mi ilettim yoksa sen mi? Resulullah'ın ölüm yatağında yatıp canını siper eden sen miydin yoksa ben mi? Gadir-i Hum'da Müslümanların mevlası ben miydim yoksa sen mi? Peygamber'e Harun'un Musa'ya olan menzilineki kişi ben miyim yoksa sen mi? Tathir ayeti benim hakkımda mıdır yoksa senin mi? Hendek günü Ali'den başka yiğit, Zülfikardan başka kılıç yok, nidası benim için mi yoksa senin için mi? Allah'ın emri üzere Fatıma'nın evliliği benim için mi yoksa senin için mi? Cennet gençlerinin efendileri, gülleri olarak müjdelenen Hasan ve Hüseyin'in babaları ben miyim yoksa sen mi? Cennette meleklerle beraber uçan Cafer-i Tayyar senin kardeşin mi yoksa benim mi? Hz. Hamza senin amcan mı yoksa benim mi? Resulullah Kabe'nin üzerindeki putları kırmak için omuzlarına seni mi çıkardı yoksa beni mi? Resulullah tarafından "Ya Ali, sen benim dünya ahiret kardeşimsin, bayrağımın sahibisin, benden sonra halifemsin." dediği kişi sen misin yoksa ben miyim? Biliyorsun Resulullah mescide açılan tüm kapıları kapattı, tek bir kapı açık kaldı o kapı senin miydi yoksa benim mi?"

Evet, aziz dostlarım, tarihe baktığımızda bunları daha da çoğaltmak mümkündür. Fakat I. Halife Hz. Ali'yi dinledi. "Ya Ali bu söylediklerinin tamamının muhatabı sensin." diyerek yumuşak bir dille kabul etti.

Kısacası Hz. Ali İslam'ın salâhı için Halife'ye biat etti. Çünkü Hz. Ali dini, İslam'ın salâhını her türlü çıkarının önünde görüyordu. Zaten I. Halife'nin hilafeti II. Halife'nin zoruyla olmuştu. Şimdi o da görevini yerine getirerek ikinciye tayin etti. İkinci de gelecek saltanatların temelini sağlamlaştırma-

sı için üçüncünün seçilmesini sağladı. Sonunda onun hilafeti de on iki sene sonunda terörle sonuçlandı. Halk çok şakındı, bütün taşlar yerinden oynamıştı. Ümeyyeoğulları atandıkları yerlerde çok büyük imkânlar sağlamışlardı. İşte Hz. Ali'nin halifeliği halkın isteği üzere böyle bir ortamda gerçekleşmiş oldu. Yoksa III. Halife'nin bu fırsatı Hz. Ali'ye vermesi söz konusu bile olmazdı, demişlerdir.

İMAM ALİ’NİN SABRI

Dostlar, gerçekten de İmam Ali’nin (a.s) sabrı belki de Eyüp Peygamber’in sabrından daha fazladır desek mübalağa etmiş olmayız. Gün gelmiş kimsenin yapamayacağı kalelerin kapısını söküp köprü yapmış ve orayı fethetmiştir. Gün gelmiş Hendek’te yine hiç kimsenin karşısına çıkamadığı Abdeved’i yere sermiştir. Gün olmuş Peygamber’in ölüm yatağına girmiş, müşriklere korku vermiştir. Gün de gelmiş hilafetin değirmen taşının mili etrafında döndüğü gibi bizim etrafımızda döner dediği hilafet elinden alınmış; ama ona sabretmek kalmıştır. Çeyrek asır süren bir üç halife dönemi geçirmiştir. Bunların hilafetleri döneminde bir tarafta sessiz kalmayı tercih etmiş, diğer tarafta onlara aşamadıkları ilmî, hukuki, siyasi ve fıkhi konularda destek olmuştur.

Delilimiz II. Halife’nin oldukça meşhur olan: “Levla Aliyyun le-haleke Omer” yani “Eğer Ali olmasaydı Ömer helak olurdu.” sözüdür ki Ömer onu 70 defa söylemiştir. Aliyye’l-Murtaza III. Halife’yi de defalarca uyarmış ve yanlışlarını düzeltmesini söylemiştir. Gün oldu İslam’ın başındaki kişinin terör edilmesi adet halini almasın diye oğlu Hasan ve Hüseyin’e Halife’yi korumaları görevini verdi. Fakat Ümeyyeoğulları Halife’nin etrafını o kadar sarmışlardı ki hatta Halife kendi yapması gereken işleri dahi Peygamber’in sürgün ettiği kimse olan Mervan’a bırakmıştı. Hilafet mührünü de Mervan’ın

eline vermişti. Bu adam Mısır valisine bir mektupta “Muhammed İbn Ebu Bekir’in oraya geleceğini ve onun hemen öldürülmesi gerektiğini” yazar. Bu mektubu götüren şahıs yolda yakalandı. Mektup ortaya çıkınca Halife’nin de terör edilmesine sebep oldu. Hz. Ali’nin “Bu mektubu, sen mi yazdın?” sorusuna “Hayır, benim bundan haberim yok.” dedi. Siz bir halife düşünün ki hilafet mührü kullanılarak mektup yazılıyor ve kendisinin haberi olmuyor. Bu nasıl bir ülke idare etmektir, siz düşünün.

Aradan uzun bir zaman geçmişti, Hz. Ali zahirî hilafete ulaşmıştı ve Muhammed İbn Ebu Bekir’i Mısır’a vali tayin etmişti ve bu sefer de Muaviye tarafından Muhammed İbn Ebu Bekir terör edilerek şehit edildi.

Aziz dostlarım, III. Halife’nin ölümünden sonra işler tamamen karışmıştı. Halk şaşkındı, Hz. Ali’nin etrafını sardılar ve onun halifeliği kabul etmesini istediler. Netice olarak Hz. Ali bu ısrarları reddedemedi ve halifeliği kabul etti. Allah’ın hikmetine bakın ki kendi hakkı olan hilafeti zorla elinden aldılar ve sonunda İmam’ın istemediği halde zorla verdiler. İşte böyle bir ortamda Hz. Ali (a.s) halife oldu.

Bunu duyan Muaviye, Peygamberimizin eşi Ayşe, Talha ve Zübeyr gibileri III. Halife’nin kanlı gömleğini bayrak yaparak Hz. Ali’ye savaş açıyorlar. Ve bunun adını da Ehlişünnet koyuyorlar. Allah aşkına bunun neresi sünnet. Peygamber’in gözünün nurlarına ve kardeşim dediği İmam Ali’ye savaş açmanın neresi sünnettir. Çünkü sünnet ehli olmak ancak Peygamber’in izlediği yolu izlemek, sevdiklerini sevmek, uzak durduklarından da uzak durmakla elde edilen bir şeydir. Bu da onun Ehlibeyt’inin dostuna dost, düşmanına da düşman olmayı gerektirir. Hz. Ali ile savaşmanın kendisi başlı başına bunların ne olduklarını en güzel şekilde ortaya koyan bir delildir.

Ehlisünnet olmak için Hz. Ali'ye taraf olmak, Ehlibeyt gemisine binmekle mümkün olur. Çünkü sünneti en iyi anlayan ve en iyi yaşayan Ehlibeyt'in kendisidir. Münafıklık öyle sıradan bir inanç sistemi değildir. Münafığın en güzel hüneri zehri altın tasla sunmuş olmasıdır. Onlar insanları kandırmak için bu oyunu oynamışlar ve ne yazık ki biz de bu oyuna gelmişiz. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a), *"Ali'nin düşmanı benim de düşmanumdur, benim düşmanım ise Allah'ın düşmanıdır."* hadisini Sünnî, Alevi herkes nakletmiştir.

Demek ki Ehlibeyt'e düşmanlık besleyen bir kimse asla sünnet ehli olamaz. Ehlisünnet olmak için bu hak dedikleri mezheplere illa da girmek gerekmez. Çünkü Ehlibeyt, On İki İmam o mezhepleri teyit etmedikleri gibi mezhep imamlarının da ustatlarıdır. Biz neden Ustadı bırakıp da talebelere uyalım.

Aslında bu seçilmiş imamlar, Ehlisünnet olmadıklarından değil, bu hakkı kendilerine bizzat Allah'ın verdiği ve Allah Resulü'nün (s.a.a) de ilan ettiği içindir. Çünkü onlara tabi olmaya bizzat Kur'an'ın Şura Suresi 23. ayetinde **"Sizden ücret istemem, yakınlarımı sevmeniz dışında,"** emredilmiştir. Sevgi ise tabi olmayı ve onlara uymayı gerektirir. Çünkü bir başka ayette sevmenin ölçüsünü yine Allah koymakta ve Resul'e uyulmasını emretmektedir.

Aziz dostlarım, kadere bakın ki tam yirmi bir sene İslamla savaşımlar sonunda entrikalar neticesinde saltanat koltuğuna oturanların adını Ehlisünnet koymuşlar. Oysaki Hz. Ali ile savaşımlar, İmam Hasan ve İmam Hüseyin ile savaşımlar da Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) ordusuna karşı savaşımlar aynı kişiler ve aynı zihniyette olan kimselerdi. Bunların hiç bir zaman Ehlisünnet olmayı hak etmedikleri ayan beyandır. Öyle Ehlisünnet olmak kimsenin tekelinde de değildir. İsteyen her insan Nuh'un (a.s) gemisi misali olarak verilen Ehlibeyt'in gemisi-

ne binmekle olur. Onların dostuna dost, düşmanına düşman olur. Ehlişünnet olmayı da hak eder. Yoksa ben Ehlişünnet'im demekle de Ehlişünnet olunmaz. Bu yolda hakkın tarafında sabretmek, bu şehre kapıdan girmek, Şah-ı Merdan'a taraf olmak gerekir. Eğer bir Müslüman bunu yaşıyorsa o kişi Ehlişünnet'tir. Eğer bunu yapmıyorsa hakkın tarafına geçmiyorsa, haklıyı haksızdan ayırt etmiyor ve her ikisini aynı kefeye koyuyorsa, haklı olanın değil de güçlü olanın yanında yer alıyorsa o kişi Ehlişünnet olmaz.

Bana göre hakka ulaşmanın yolu, esastan geçer; ama bazıların bunu böyle düşünmediğini görmekteyiz. Sakın oraları karıştırmayın diyorlar. Sizin işiniz şu kadar fazladan sünnet namazı kılmaktır, sünneti terk etmek aynen farzı da terk etmek gibidir ya da şu kadar oruç tutmaktır gibi amellerin dışına çıkmayacaksın, ne işin var Hz. Ali mi haklı yoksa Muaviye mi haklı? Onlara göre sana ne, her ikisi de haklıdır. Sen namazını, orucunu çoğaltarak tutmaya bak. Tabi ki ben de oruç ve namaz yoktur demiyorum. Farzların dışında kıalarsan sevap alırsın, kılmazsan günahı yoktur; ama haklıyı, haksızı bir tutarsan ne kadar namaz kıalarsan kıl, onun kimseye faydası olmaz diyorum.

Hz. Ali ve Ehlibeyt'e Karşı Kin Duyan Bazıları

Aziz dostlarım, bu sözünü ettiğimiz kalemlerin kini sadece Hz. Ali'ye karşı olan kin değildir. Belki de birileri tarafından bu kin tüm Ehlibeyt hanedanlarını da kapsamaktadır. Bu kıskançlık, bu kin daha Peygamberimiz hayattayken kendisini göstermeye başlamıştı. Bunun bir örneği de sevgili Peygamberimizin hanımları hakkındadır. Gerçi Hz. Peygamber'in hanımları konumları gereği durumları ne olursa olsunlar tüm Müslümanların anneleridirler. Ancak müminlerin anneleri olmaları onların her yaptığı doğru olduğunu göstermez.

Bu hükmün anlamı şudur ki insanın öz annesi için fıkhi şartlar ne ise onlar için de odur. Yani onlarla evlenilmez ve onlara yapmadıkları bir şey de isnat edilmez. Ama iyi anne ve kötü annenin olabileceği de gözden kaçırılmamalıdır. Örneğin Ayşe validemizin hayatında yaptığı bazı şeyler göz ardı edilecek türden değildir; mesela Zamanın İmamına karşı savaş açmıştır. Oysa Peygamberimiz *“Zamanın imamını tanımadan ölen cahiliye ölümüyle ölür.”* buyurmuştur. Tanımak ona itaati gerektirir, bırakın savaş açmayı. Oysaki Hz. Hatice validemiz Resulullah’a ilk inanan bir hanım olmakla beraber tüm malıyla, canıyla İslam’a hizmet etmiş, Resul-ü Ekrem’e (s.a.a) var gücüyle destek olmuştur. Sevgili Peygamberimizin diğer hanımları ne deveye binmişler ve ne de katıra. Onlar evlerinde oturmuşlardır. Elbette sultanlar onun yaptığı her şeyi aklamaya çalışmışlar.

Resulullah’ın bu eşinin Resulullah’ın çok sevdiği Hz. Ali’yi, Hz. Fatıma’yı, İmam Hasan ve İmam Hüseyin’i hiç sevmeyişi, onları hep kıskandığı tarih kitaplarında kayıtlıdır. Bu sevmenin düşmanlığa dönüşmesi ise Hz. Ali’nin ev halkıyla birlikte onun babası olan Ebu Bekir’in halifeliğine itiraz edince başladı. Hatta doksan beş gün kendisine biat etmedi. Bu yüzden Hz. Ali’ye karşı sevmemek düşmanlığa dönüştü.

Bu validemiz, aslında III. Halife’yi de hiç sevmezdi ve hatta o öldüğünde *“Yahudi bunaktan kurtulduk”* dediği de kayıtlıdır kitaplarda; ama ondan sonra halkın Hz. Ali’yi halife olarak benimsemelerini hiç hazmedemedi ve deveye binerek Cemel harbini bizzat Hz. Ali’ye karşı kendisi başlattı. Bu hanım Peygamberimizin diğer hanımlarını da yanına almak, onları da ikna etmek için yanlarına uğradı; ama Ümmü Seleme validemiz şöyle dedi: *“Ey Ayşe, daha düne kadar sen değil miydin Osman’ın ölümünü isteyen? Ali Resulullah’ın kardeşi, damadı, halifesidir. Senin bu düşmanlığın niçindir?”*

Herkes ona biat etmiştir, sen duymadın mı Allah Teâla şöyle buyurmuş: **“Ey Peygamber hanımları, evlerinizde oturun.”** Buna rağmen ikna olmadı.

O zamanlar Talha ve Zübeyir gibi sahabeler de önce İmam Ali’ye biat etmişlerdi. Fakat ondan istedikleri makamlara ulaşamadıkları için biatlerinden döndüler. Ayşe validemiz bunlarla birleşti, böylece Cemel harbi denilen harp başlamış oldu. Kendisi deveye bindiği için bu savaşa bu isim konmuş oldu. Peygamber-i Ekrem hayattayken buyurdu ki:

“Hanımlarımdan biri, gün olacak Hav’eb köpeklerinin havlama seslerini duyacak, oradan geri dönsün.”

Bir sahabe, “Ya Ayşe bu sen olmayasın.” demiş ve kendisini uyarmıştı. Ne var ki Ümmü’l-Müminin Hav’eb köpekleri havlamıştır. Burası neresidir dediğinde burası Hav’eb beldesidir demişler, Resulullah’ın o hadisini hatırlamış; fakat bazıları onu ikna etmeye çalışmışlardır. Şart ne olursa olsun, kimler olursa olsunlar Resulullah’ın, *“Ali’nin düşmanı benim de düşmanımdır, benim düşmanın ise Allah’ın düşmanıdır.”* hadisini biz gayet ciddiye alıyoruz. Bu Ümmü’l-Müminin, Ehlibeyt’e karşı düşmanlığını sürdürmüş, İmam Hasan’ın vasiyeti üzere dedesinin yanına defnedilmeyi istemişti; ancak bu hanım İmam’ın tabutunu ok yağmuruna tutturarak ona mani olmuştur.

Değerli dostlarım, Resul-ü Ekrem (s.a.a) zamanında yapılan savaşlar, nasıl biri hakkı, diğeri de batılı temsil ediyor idiyse Cemel, Siffin, Nehrevan ve Kerbela musibetinde de bir taraf hakkı, diğer taraf ise batılı temsil etmekteydi. İmam Hüseyin’in Kerbela’da ki şu buyurduğu çok önemlidir:

“Ey insanlar dininiz yoksa bile dünyada hür insanlar olun.”

H.z. Ali de (a.s) kendisiyle savaşanları yoldan sapmışlar olarak nitelendirmektedir. Bize göre bu sözler aynen Resulullah'ın sitemleri, sözleri kadar geçerli ve muteberdir. Çünkü bu yorum hem Kur'an-ı Kerim'e uygundur, onların fazileti hakkında yüzlerce ayetler buna şahittirler ve hem de Nebiyy-i Ekrem'in onlar için söyledikleri ve onlara olan muhabbeti bu yorumu doğrular niteliktedir. Yoksa mümin bir kalpte hem haklının ve hem de haksızın yeri olmaz demişlerdir. Keşke Müslümanların arasında bunlar cereyan etmeseydi. II. Halife tarafından şam'a vali tayin edilen tam yirmi bir sene İslam'la savaşan Muaviye her iki halife tarafından her türlü imknlarla korunmasaydı, o zamanın imamına başkaldırarak cesaret ve şeytanlığı kendinde bulamazdı. Ayrıca İslam dini ilim ve irfan ile tüm insanlığı kapsamış olacaktı; ama ne yazıkki gördüğünüz gibi böyle olmadı.

İMAM ALİ'DEN NÜKTELER

Değerli dostlar, Hz. Ali'nin (a.s) sözleri, ister bir yakınına nasihat olsun, ister toplumsal sorunlar hakkında bir hutbe şeklinde olsun, o günün insanlarına hitap olsa da bütün zamanları kapsamaktadır. İmam Ali (a.s) o gün oğulları Hasan ve Hüseyin'e şöyle vasiyette bulunur:

“Oğullarım, sizleri Allah’a itaat etmeyi tavsiye ediyorum. Dünya sizi istese de siz onu istemeyin. Elinizden çıkan ganimet gibi şeylere üzülmeyin. Her zaman doğru ve hak sözler söyleyin. Zalime düşman, mazluma dost olun. Her işinizi düzenli yapın. Birbirinize karşı barış içinde olun. Yetimler hakkında Allah’tan sakının, yetimler Resulullah’ın tavsiye ettikleri kimselerdir. Kur’an-ı Kerim hususunda Allah’tan korkun, başkaları amel konusunda sizden öne geçmesin.

Şunu bilin ki namaz dinin direğidir, onu koruyun. Birbirinize bağışta bulunun. Birbirinizden uzaklaşmayın, her zaman beraber hareket edin. Emr-i marufu, nehy-i münkeri terk etmeyin. Bunu yapmazsanız kötüler size hâkim olur, o zaman da dualarınız Allah’ın nezdinde kabul olmaz. Oğullarım, kötü insanlarla arkadaşlık yapmayın, salih ve takvalı insanlarla olunuz. Bütün zor zamanlarınızda Allah’a tevekkül ediniz.”

Evet, İmam Ali oğullarına ilk kelimesi “Allah’a itaat edin” diye nasihat etmekte ve onlar zaten bu söylenenlere itaat eden

kimselerdi, asıl o nurlu sözler kendini izleyen dostlarınadır ve bizler bu nasihatlere son derece dikkat etmeliyiz ve harfiyen uymalıyız. Ey Alevi canlar, bunlar herkesten çok bizi bağlamaktadır. Çünkü biz o adı taşıyoruz.

Şöyle tarihi incelediğimizde bütün hayatı boyunca savaşlarda her zaman galip gelen bir savaşçıdan söz eden yoktur. Genelde savaşçıların galip geldikleri de olmuştur, mağlup oldukları da; ama İmam Ali'nin tarihinde mağlubiyet ve yenilgi yoktur. Onun karşı karşıya yaptığı bütün savaşlarda mutlaka yenilen karşı taraf olmuştur. Çünkü onun beden yapısı Allah'ın özel nişanelerinden biridir. İbn Ebi'l-Hadid onun hakkında şöyle diyor:

“İmam Ali tarihte adı geçen kahramanların adını gölgede bırakan bir kahramandır. O gelecekte de bunu başkasına bırakacak değildir. Hz. Ali kol kuvvetinde rakipsizdir. Hiçbir kahraman onun elinden kurtulamaz. O bütün savaşlarda yalnız Allah rızasıyla savaşırdı. O elini Zülfikar'ın kabzesine attığında Müslümanların zaferi kesinleşiyordu. Onun yanında korku kelimesinin bir anlamı yoktu, ölümden hiç korkmazdı. İmam Ali cömertlikte de hep öndeydi, fakir ve yoksullara daima elini uzatırdı, ondan bir şey isteyen boş göndermezdi. İmam Ali hak ve adaletin de temsilcisiydi. Kendi çocuğunu zenci bir köle ile aynı seviyede görürdü. Mazlumların haklarını korumak için halifeliliği döneminde devamlı memurlarını uyarıyordu. Kendi katiline bile işkenceyi reva görmedi, aynı yemekten ona da verilmesini istemekteydi.”

Şah-ı Merdan İmam Ali (a.s) bir hutbesinde buyurur ki:

“Bütün perdeler kaldırılacak olsa bile benim iman ve yakınimde bir değişiklik olmaz. Biz nübüvvet ağacındanız. Biz risaletin, vahyin nazil olduğu ve meleklerin inip çıktığı bir ailedeniz. Biz ilmin madenleri, hikmetin çeşmeleriyiz. Ne-

rede o kimseler ki bizden ayrı olarak kendilerini ilimde derinleşen sayarlar, onların iddiaları doğru değildir. Bu iddia bize de zulümdür. Çünkü Allah (c.c) bizi yüceltmıştır, imamet makamını bize ihsan etmiştir. Hidayet bizimle istenebilir, cehalet bizimle de giderilir.”

ON DÖRT MASUM'DAN DERSLER

Değerli canlar, şimdi de sizlerle beraber On Dört Masum'un hikmetli sözlerinden ders almaya gayret edelim. Dikkat etmeniz gereken bir meseleyi dikkatinize arz ediyorum ki bu On Dört Masum'un yani sevgili Peygamberimizden, cenabı Fatıma'dan, Şah-ı Merdan Ali'den, İmam Hasan'dan ve İmam Hüseyin'den, İmam Hüseyin'in dokuz masum-i pak oğlundan ders alırken bu nurlu sözlerin tamamen uyum ve bir ahenk içerisinde olduğuna dikkat edelim. Bu sözlerin Allah Resulü'nün söz ve nasihatleriyle nasıl benzeştiğini sizler de göreceksiniz. Herkes bilsin ki bizler ne birilerini yükseltebiliriz, ne de alçaltabiliriz. Tarihta ne varsa onları aktarmaya çalışıyoruz.

Hiz. Resulullah'ın (s.a.a) Hiz. Ali'ye (a.s) vasiyetinde buyurur ki:

“Ya Ali, Allah'ı gazaplandıracak bir şeyle kimseyi razı etmemen, Allah'ın sana verdiği bir şeyden dolayı başkasını övmemen, Allah'ın senden esirgediği bir şeyden dolayı da kimseyi yermemen gerekir.

Ya Ali, cahillikten daha kötü bir fakirlik, akıldan daha faydalı bir servet, bencillikten daha korkunç bir yanlışlık, istisnadan başka bir yardımcı yoktur.

Ya Ali, sözün afeti yalandır, ilmin afeti unutmaktır, cö-

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

mertliğin afeti minnet, yiğitliğin afeti zulüm, soyluluğun afeti onunla övünmektir.

Ya Ali, Allah'ın çok sevdiği şu üç haslet vardır: Allah'ın farz kıldığı şeyleri yerine getirmek, Allah'ın haram kıldığı şeylerden uzak durmak, Allah'ın verdiği razi olmak.

Ya Ali, bu üç şey iyi olmanın yollarındandır: Cömert olmak, güzel konuşmak, eziyetlere karşı sabırlı olmak.

Ya Ali Allah, "Allah'ım günahlarımı affet; çünkü senden başka günahlarımı affedecek bir kimse yoktur." diyen bir kulunu beğenir."

Yine şöyle buyurur:

"İlim öğrenmek mükâfatı olan bir ameldir. Onu okuyup, okutmak zikirdir, ilmi aramak cihattır, bilmeyene öğretmek sadakadır, onu yaymak Allah'a yakınlıktır.

İki hasletten daha üstün bir iyilik yoktur: Allah'a iman etmek, insanlığa yararlı olmak. İmanı en üstün olanınız, en güzel ahlakı olanınızdır.

Eller üç kısımdır, alan el, veren el, tutan el."

Yine buyurur ki:

"Kıyamet günü bana en yakın olanınız, doğru konuşan, emaneti yerine ulaştıran, verdiği sözü yerine getiren, ahlakı güzel olan, insanlara yakın olanınızdır."⁽¹⁾

Şah-ı Merdan buyurur ki:

"Eğer bende Allah korkusu olmasaydı Arapların en iyi siyasetçisi olurudum. Gizlide ve açıkta Allah'tan sakınmaya, hoşnutlukta ve gazap halinde hakkı söylemeye, zenginlik-

1- Tuhafu'l-Ukul (Akıllara Hediye) kitabından naklen.

te, fakirlikte dost ve düşmana adaletle davranmaya gayret ediniz.

Düşünen ibret alır, siz de düşünün, ibret alın.

Elma yemek mideye güzel koku verir ve dişleri sağlamlaştırır, balgamı yok eder, ağız kokusunu giderir. Ayva yemek zayıf kalbi kuvvetlendirir, zekâyı geliştirir, korkağa cesaret verir, çocuğu güzelleştirir. Her gün aç karnına yirmi bir tane kara üzüm yemek ölümden başka her hastalığın önünü alır.

Yabancılar karşı nasıl süslenip giyiniyorsanız sizi görmek için yanınıza gelen kardeşleriniz için de süsleniniz.

Günlerinizi hayatınızda olan maceraları anlatarak geçirmeyin. Çünkü amellerinizi koruyan muhafızlar sizinle birlikte.

Allah'ı her yerde anın, Peygamber'e ve onun Ehlibeyt'ine salâvat getirin. Bilin ki Allah Teâla o salâvatı getirip saygıda bulunduğunuzda dualarınızı kabul eder.

Dillerinizi koruyun. Hakkın karşısında kayıtsız şartsız teslim olun. Bilin ki içki içmede, ayakkabının üzerine mesh etmede takkiye yoktur.

Evlatlarınızı zinakâr ve deli kadının sütünden koruyun. Çünkü süt bulaştırıcıdır. Bazı ruhi ve cismi özellikleri çocuğa bulaştırır.

Taşlığı ve kursağı olmayan kuşun etinden uzak olun. Azı dişi olan hayvanın ve pençesi olan kuşun etinden sakının. Dalak yemeyin; çünkü dalak bozuk kandan oluşur. Hurmadan yiye çünkü hurma dertlere dermandır.

Çok mağfiret dileyin; bu amel rızkı çoğaltır. Ahiretiniz için iyi amelinizden gönderin; zira yarın onu hazır bulursunuz. Tartışmaktan sakının; çünkü tartışmak şüphe

doğurur. Şafağın sökmesinden güneşin doğmasına kadar rızık talep edin; çünkü bu durum rızık kazanmak için dünyamızda dolaşmaktan daha faydalıdır.

Hayvanıyla yolculuğa çıkan konaklayacağı yere ulaştığında ilk önce onun otunu, suyunu vermelidir ve ona eziyet etmemelidir.

Bir dilenciye bir şey verdiğinizde ondan hakkınızda dua etmesini isteyiniz. Belki onun duası sizin hakkınızda kabul olur.

Kim güneş doğmadan önce İhlâs, Kadir surelerini ve Ayetü'l-Kürsî'yi on defa okursa malını korktuğu yerden korumuş olur.

Yemek yemeğe tuz ile başlayın, tuz ile bitirin. İnsanlar tuzdan olan yararı bilseler ona çok değer verirlerdi.

Tövbe kapısı, tövbe etmek isteyen için açıktır, umulur ki rabbiniz kötü amellerinizi bağışlar.

Haktan ayrılmayın, başkasını bizim yerimize seçenler helak olur, dünyasını kaybeder. Bize sarılan bize ulaşır, bizi terk eden helak olur.

Dünyadayken takvalı olun; çünkü takva dünyadan topladığınız en iyi azıktır.

Kabak yiyin; çünkü kabak insanın akıl gücünü çoğaltır. Hz. Peygamber de (s.a.a) kabaktan hoşlanırdı. Armut kalbi uyandırır, Allah'ın izniyle onun ağırlarını giderir.”⁽¹⁾

Evet, aziz dostlarım, sevgili kardeşlerim, biliyorsunuz bu yazımızda isim olarak “İlim Kapısı Şah-ı Merdan İmam Ali” diyerek başladık. Şu bölümde verdiklerimiz bile insanı hay-

1- age.

rete düşürmeye yeter de artar sanırım. Şah-ı Merdan'ın insan sağlığı ile ilgili tavsiyelerinin çok az bir kısmını buraya aldım. Acaba siz de farkında oldunuz mu? Hz. Ali (a.s) için buraya kadar ondaki renklerden kaç tanesini sayarak anlayabildik. İlmini mi, takvasını mı, şecaatliliğini mi, ibadetini mi, adaletini mi, yoksa doktorluğunu mu hangisini verebildik ya da anlayabildik? Bilemiyorum Allah Zülcelâl bizleri şefaatlerinden ayırmasın. Biz İmam Ali'den ders almaya devam edeceğiz.

Şimdi On Dört Masum'dan olan Hz. Fatıma'ya az da olsa bu konuda ona başvuralım. Böylece dersimiz devam etsin diyorum. Hz. Fatıma bize göre bütün âlem kadınlarının eşsiz seyyidesi ve hanımefendisidir. O Resul'ünün canının parçası, Aliyye'l-Murtaza'nın eşi, Hasan ve Hüseyin'in, cenab-ı Zeyneb'inde annesidir.

Hz. Fatıma (a.s) şöyle buyurur:

“Ey Allah'ın kulları! Ben şahadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur, O'nun benzeri ve ortağı yoktur. Bu kelimenin manası ihlâstır. Tevhit anlayışı kalplere yerleşmiştir. Fikirler ilahi ayetlerin nuruyla aydınlanmıştır. Hiç kimse O'nu vafedemez. O öyle bir Allah'tır ki zahîrî gözler O'nu göremez, akıllar O'nun nasıllığını ölçemezler. Allah Teâla kullarını kendi gazabına duçar olmaktan korumak için kendisine itaat edene mükâfat vermeyi, isyan edene ise cezalandırmayı takdir etti. Allah (c.c) insanların kendi emrinden çıkıp putlara taptıklarını, yaratanı inkâr ettiklerini görünce babam Hz. Muhammed (s.a.a) vesilesiyle onları karanlıklardan aydınlığa çıkarıp kalplerdeki düğümleri, gözlerdeki şaşkınlığı giderdi.

Ey Allah'ın kulları, şimdi Kur'an sizin aranızdadır, o bir ilahi rehberdir. Allah'tan size gelen bir ahittir. O Allah'ın doğru söyleyen natık kitabıdır. Kur'an'ın nuru aydınlatıcı, ışığı parlaktır, ona uyanlara gıpta edilir. Allah'ın kitabı

kendisine uyanı Allah'ın rızasına götürür, onu kurtuluşa sevk eder.”

İmam Hasan (a.s), annesi Hz. Fatıma'dan şöyle nakleder:

“Annem Fatıma'nın bir cuma gecesi sabaha kadar ibadetle meşgul olduğunu gördüm. Mümin erkek ve mümine hanımlara da duada bulundu; ama kendisi için bir şey demedi. Dedim ki anneciğim, niçin sadece başkaları için dua edip kendin için etmiyorsun? Buyurdu ki: “Oğlum komşu hakkı insanın kendi hakkından daha önce gelir, o yüzden onları öne aldım.”⁽¹⁾

Evet, hanım kardeşlerim, Allah Teâla Kevser Suresi'nde onu yeryüzünün Kevser'i olarak tanıtmış. “Ey habibim, o sana ebter diyenler, soyu kesik olanlar onlardır. Senin soyun Fatıma'dan devam edecek.” müjdesi verilen hanımefendisi annemizdir. On bir imamın anasıdır. O Ehlibeyt'in için de kadınlar için Allah'ın tek örneğidir. İslam tarihi buna şahittir.

Şimdi de İmam Hasan'ın (a.s) o mübarek, hikmetli güzel sözlerinden bir demet sunmaya çalışalım, onunla dersimize devam edelim. İmam buyurur ki:

“Ey insanlar! Kim Allah'a karşı ihlâslı olur ve onun emirlerini kendisine kılavuz edinirse bilsin ki en doğru olana hidayet edilmiş olur. Allah onu olgunluk yolunda muvaffak kılar, onu en güzel akıbete yönlendirir. Allah'a sığınan bir kimse emniyet içinde yaşar. Öyleyse Allah'a itaat ederek O'na yaklaşın. Bilin ki hidayetin ne olduğunu anlamadıkça takvaya ulaşamazsınız. Kur'an'a sırt çevirenleri tanımadıkça onun ahbine varamazsınız. Allah Teâla buyurur ki: **“Ey habibim, senden beni sorarlarsa bilsinler ki şüphesiz ben onlara pek yakınım, benden isteyenin duasını kabul**

1- On Dört Masum'dan Kırkar Hadis, Hz. Fatıma bölümü.

ederim.” Bakara Suresi 186. ayette buyurur ki: “Siz Kur’an ilmini hak ve batılın teşhisini ancak ehlinde isteyin. Çünkü sadece onlar aydınlatıcı olarak uyulmaya layık olanlardır. İlim onlarla yaşar ve hayat kazanır. Cehalet de onların vasıtasıyla yok olur.”

İmam’a sordular, züht nedir? Buyurdu ki: “Takvalı olmaya rağbet etmek, dünyaya olduğundan fazla bağlanmamaktır.”

Doğruluk nedir? sorusunun cevabında buyurdu ki: “Kötülükleri iyilikle önlemektir.”

Yiğitlik nedir? sorusuna buyurdu ki: “Sığınmış olan kimseyi savunmak, zor durumlarda cesaretli ve girişken olmaktır.”

Sordular “Mürvet nedir?” Buyurdu ki: “Dinini korumak, onur ve şahsiyetine önem vermek, ihsanda bulunmayı adet haline getirmektir.”

Kerem nedir? sorusuna buyurdu ki: “Muhtaç olan kimsenin istemesini beklemeden ona bağışta bulunmaktır.”

Yücelik nedir? sorusuna: “Güzel olan işleri yapmak, kötü işlerden feragat edip terk etmektir.”

Yazmışlar ki Şam’da bir kişi İmam’ın huzuruna gelerek kendisine bir kısım sorular soracağını bildirdi. İmam da sorabilirsin diyerek ona müsaade etti.

Şamlı kişi sorularını şöyle sıraladı:

“Ey İmam, hak ile batılın arası ne kadardır?

Yer ile göğün arasındaki mesafe ne kadardır?

Doğu ile batının arası ne kadardır?

Ayın yüzündeki leke nedir?

Samanyolu nedir? Yeryüzünde ilk filizlenen şey nedir?

Ruhların mekân tuttuğu iki çeşme hangi çeşmelerdir?”

İmam Hasan (a.s) buyurdu ki:

“Ey Şamlı, hak ile batılın arasında dört parmak mesafe vardır. Gözünle gördüklerin haktır, kulaklarınla duyduklarınsa batıldır.

Gök ile yerin arasındaki mesafe mazlumun duası ulaşmaya kadar ve gözü alabildiğince.

Doğu ile batının arası güneşin bir gün boyu doğduğu andan batıncaya kadardır.

Samanyolu gökteki kümelerdir ki Nuh (a.s) zamanında amansızca yağan yağmurdan meydana gelmiştir.

Ayın yüzündeki lekeye gelince ilk yaratılışta ayın ışığı da güneşin ışığı gibiydi. Sonra Allah ayın ışığını düşürdü. Kur'an'da buyurdu ki: **“Sonra gecenin ayetini sildik ve gündüzün ayetini aydınlatıcı kıldık.”**⁽¹⁾

Ruhların mesken tuttuğu çeşme Selma çeşmesidir. Bu çeşme müminlerin çeşmesidir. Kâfirlerin çeşmesi ise Berehut çeşmesidir.

Yeryüzünde ilk filizlenen şey hurmadır.”⁽²⁾

Şimdi de Kerbela kahramanı İmam Hüseyin'den (a.s) ders almaya devam edelim. İmam şöyle buyurur:

“Kur'an-ı Kerim Tövbe Suresi 71. ayette şöyle buyrulur: **“Erkek ve kadın müminler birbirlerini gözetir, onlar iyiliği emrederler ve kötülüklerden alıkoyar. Onlar Allah ve Resulüne itaat ederler.”**

1- İsra Suresi, 12. Ayet

2- Tuhafu'l-Ukul, İmam Hasan Müçteba (a.s) bölümü.

İmam buyurur:

“Göröldüğü gibi Allah Teâla, müminlerin sıfatını saydığında emr-i maruf ve nehy-i münkerle başlamayı farz kılıyor. Çünkü biliyor ki eğer bu farza hakkıyla uyulup yerine getirilirse diğer farzlar zor da olsalar yerine getirilip uygulanır. Çünkü bu emri yerine getirenler zulme uğrayanların haklarının alınmasını, zalimlere muhalefeti, ganimetlerin adaletle dağılmasını, zekâtı gereken yerlerden alınıp gerektiği şekilde sarf edilmesini sağlamakta mükellef olurlar. Bu amelî davettir.

Ey amelsiz olarak Allah’tan hayır bekleyenler! Ben sizlerin Allah’ın azap ve imtihanına duçar olmanızdan korkuyorum. Çünkü sizler, Allah’ın size ikramı olan makam ve üstünlük kazanmış, bu sayede insanlar arasında hürmet görmektesiniz. Oysaki Allah’a itaat etmekle tanınan kimselelere hürmetiniz yoktur. Eğer şuurunuz olsaydı anlardınız ki insanların arasında en büyük musibete uğrayan, haktan uzak düşmüş bulunan sizlersiniz. Çünkü işleri yürütmek ve hükümleri uygulamak, helâlin, haramın ölçülerini belirlemek emin ulemanın elinde olmalıdır. Oysaki bu mevkii sizin elinizden alınmıştır, haktan tefrikaya düşmeniz ve sünnette ihtilaf etmeniz yüzünden.”

Yine İmam buyurur ki:

“Ey Allah’ım, sen biliyorsun ki bizim tarafımızdan gerçekleşen kıyam, saltanat için, yarış için, dünya malında bir şeylere ulaşmak değildir. Bizim yegâne gayemiz senin nişanelerini göstermek, işleri düzeltip rayına koymak, senin mazlum kullarına emniyet ve güvence kazandırmaktır. Eğer sizler de bize yardım etmeyip hakkımızda insafı davranmazsanız o zaman zalimler size egemen olur. Bilin ki Allah bize yeterlidir. Biz O’na tevekkül etmiş, O’na yönelmiş ve dönüşümüz de O’nadır.”

Yine buyurur ki:

“Ben size takvalı olmayı tavsiye ediyorum. Allah’ın nişanelerini gözünüzün önüne koyuyorum. Bilin ki gelmesi hoş olmayan, tadı kötü olan dehşetli ölüm gününün gelip çatmasına az kalmıştır. O ölüm ki ruhunuzdan asılıp amel etmekten sizi tamamen koparır. Öyleyse yaşadığınız sürece sıhhatinizi ganimet bilin, salih amel etmeye koşun. Ölüm sizi yerin üzerinden alıp aşağıya salar. Orası öyle bir yerdir ki ne dostlar orada ziyaret edilir ve ne de yardım dileyenlerin yardımına koşulur. Allah (c.c) En’am Suresi 158. ayette şöyle buyurur: **“Artık o gün ölmeden önce iman etmeyenler, imanı olup da hayır amelde bulunmayanların onunda imanına fayda vermez.”**⁽¹⁾

Allah (c.c) bizlere dünyada ziyaretlerini, ahirette de şefaathlerini nasip eylesin.

Şu ana kadar Hz. Ali, Cenab-ı Fatıma, İmam Hasan ve İmam Hüseyin’den nakledilen nurlu ve hikmetli sözlerle sizleri buluşturduk. Bu yüce şahsiyetlerin masum ve pak oldukları Azhap Suresi’nin 33. ayeti kerimesi ile teyit edilmiş ve bildirilmiştir. Bunlar hak ile hak da bunlar ile beraberdirler. Resulullah buyurur: *“Cennet benim Ehlibeytime zulmedenlere haram kılınmıştır.”*

Şimdi aynı menba ve kaynaktan olan İmam Zeynelabidin’den ders almaya devam edelim. İmam buyurur ki:

“Ey insanlar! Allah’tan korkun, bilin ki dönüşünüz O’nadır. O gün, herkes dünyada yaptıkları iyilikleri de, kötülükleri de hazır bir halde karşısında görecektir. O insan orada işledikleri kötülüklerle kendi arasında mesafe olmasını isteyecektir. Oysaki Allah Zülcelâl kendisinden

1- Tuhafu’l-Ukul, İmam Hüseyin (a.s) bölümü.

sakınmanızı istemektedir. Yazıklar olsun o insanlara ki dünyadayken gaflet içindedirler. Oysaki ecel size hızlı bir şekilde gelmektedir. Ölümden sonra ruhun sana tekrar dönecek ve sorgu meleğine hesap verecektir. O gün sorulacaktır size ey insanoğlu! Rabbin kim, peygamberin kim, kitabın ne, dinin ne, imamın kim, ömrünü nerede geçirdin, malını nerelerden kazandın, nerelerde harcadın diye sorgu meleği tarafından sorgulanacaksınız.

Ey insan! Sen de orada korunman için kendine dünyadayken bir vesile hazırla. Oradaki imtihana tabi tutulmadan şimdiden kendine cevap ara ki yarın geç kalmış olmayasın. Çünkü bundan ötesi kıyamet günüdür. O günün musibeti daha korkutucudur. Orası ne de çetin hesap günüdür.”

Yine İmam buyurur ki:

“Ey mümin insanlar! Allah bizi de sizi de zalimlerin kısılcından, zorbaların şerrinden korusun. Dünya mallarına meyleden kimseler ve onların yandaşları sakın sizleri aldatmasın. Sizler Allah’ın istediği, sakınmanızı dilediği şeylerden sakının. Bu dünyayı kendilerine ebedi kalacak zannedenler gibi siz de güvenip öyle zannetmeyin, sonra pişmanlık duymadan, hasret çekmeden, Allah’ın huzuruna varmadan kendinizi daima kontrol edin. Çünkü ancak Allah’ın kullarından akıllı ve bilgili olanlar korkar.”

Yine buyurur ki:

“Ey akıl sahipleri! İbret alın sizi hidayet ettiği şeye karşılık. Bilin ki sizler Allah’ın kudretinden çıkıp O’ndan başkasının kudretine sığınamazsınız. Çünkü Allah (c.c) bütün yaptıklarınızı gören ve bilendir. Öyleyse öğütten faydalanın, siz daima salih insanlarla beraber olun. Bilin ki namazın senin üzerindeki hakkı şudur, namaz sadece Allah’ın huzurunda durmaktır. Öyle bil ki sen o halinle

Allah'ın huzurundasın, bunu bildiğin zaman Allah'ın karşısında kendi küçüklüğünün farkına varırsın. O zaman da günahlarla çevrilmiş olan bir kul gibi sen de kurtuluşunu Allah'tan istemeye layık olursun.

Orucun da insan üzerindeki hakkı şudur ki, oruç insanı cehennem ateşinden korunması için eline, beline, diline, kulağına, gözüne, karnına çekmiş olduğu bir perdedir. Resulullah (s.a.a) buyurdu ki: *“Oruç ateşe karşı bir siperdir.”* Onun içindir ki takvayla yapılan amel, az değildir. Bütün bu hamtlar yalnız Allah'a mahsustur. Allah katında kabul görülecek amel, nasıl az olabilir ki.”

Aziz dostlarım, İmam Zeynelabidin'in (a.s) iki yönü çok iyi bilinmeli:

İlki, dedesi Hz. Ali'nin (a.s) ölümüne, amcası İmam Hasan'ın ölümüne ve Kerbela'da başta sevgili babası İmam Hüseyin'in, kardeşlerinin, amcası Hz. Ebu'l-Fazlı'l-Abbas'ın ve amca çocuklarının tamamı kısacası Kerbela şehitlerinin şahadetlerini bire bir görmüş ve bu tahammülü güç musibetler karşısında yaratanına sığınmıştır. İmam sabır abidesi gibi dimdik durmuştur. İkincisi de bizim için Âdem (a.s) ve Nuh (a.s) misalindedir. Neden dersiniz Yezid'in Ubeydullah İbn Ziyad, Ömer İbn Sad ve Şimr gibi orduları varken altı aylık Ali Ekber'e kıydıkları halde İmam Zeynelabidin hastaydı, ona kıymadılar diyemeyiz, bana göre bu, Allah'ın mucizesiydi. Allah'ın takdiri öyle gerçekleşti. Çünkü meğer İmam Zeynelabidin de (a.s) şehit olup Kerbela'da gitseydi o zaman belki de tarih birbirine karışır, okunmazdı. Çünkü Allah Resulü bu gelecek imamların isimlerini lakaplarıyla beraber haber vermiş, bildirmiştir. O halde İmam şehit olsaydı o zaman diğer imamların tarifi nasıl olacaktı? Bu soruyu herkes araştırıp kendisine sormalıdır. Tek kelime ile Allah nurunu tamamlamıştı. Allah Resulü'nün vaadi de yerine gelmiştir. Bu gelecek imamların

isimlerini Şah-ı Merdan Hz. Ali de bildirmiş, bu haber sırayla imamdan imama devam etmiştir. Bu konuda diğer mezheplerle ait kaynaklarda da bu haberler kabul görmektedir.

Şimdi de Bakır-ı Ulum olan yani ilimleri yarıp çıkaran İmam Muhammed Bakır'dan (a.s) ders almaya devam edelim. İmam buyurur ki:

“Ey üç günün çocuğu! Birinci gün doğduğun gündür, ikinci gün kabre indiğin gündür, üçüncü gün ise Allah'ın huzuruna çıkacağın gündür. İşte o gün ne de büyük bir gündür.

Ey güzel yüz sahipleri! Ey su kenarında çökmüş, susamışlar! Niçin vücutlarınızı bayındır, kalplerinizi de helak olmuş görüyorum. Eğer döneceğiniz yeri görseydiniz şöyle derdiniz, “Keşke dünyaya bir daha çevrilseydik de rabbimizin ayetlerini yalanlamasaydık.”⁽¹⁾ Kâmil insan olmanın esası din hususunda derin bilgiye sahip olmak, musibetlere karşı sabretmek ve geçim masraflarını ölçülü bir şekilde ayarlamaktır. Eğer gücün yetiyorsa ilişkin olan herkesten üstün olmaya çalış.

Bilin ki üç şey, dünya ve ahiret güzelliklerindendir. Sana zulüm edeni affetmen, seninle ilişkiyi kesenle ilişki kurman, sana cahillik yapana yumuşak ve olgun davranman. Bir insan kendisinden üstündekini kıskanmadığı ve kendisinden aşağıdakini de küçümsemediği sürece âlim sayılmaz. Dünya malına yeni kavuşmuş bir kimseye muhtaç olmak, yılanın ağzındaki paraya muhtaç olmaya benzer. Çünkü bir taraftan ona muhtaçsın, diğer taraftan tehlikesin.

Bilin ki, marifetsiz yapılan amel kabul olmaz; ama amel olmadan da marifet olmaz. Kim Allah'ı hakkıyla tanırsa

1- En'am Suresi, 27. Ayet.

marifeti de tanır, o da onu amel etmeye sevk eder. Çünkü amel eden bir kimse iyi ameli söyleyenden daha hayırlıdır. Allah Teâla yarattığı kullarının bazılarını hayır iş yapmayı sevdirmiş. Hayır talep edenleri onlara yöneltmiş ve iyi işler yapmayı da onlara kolaylaştırmıştır.

Bilin ki bize dost olanlar, ancak Allah'tan çekinen ve O'na itaat eden kimselerdir. Onlar tevazu ve huşu iledirler, emanete hıyanet etmeyen kimselerdir. Onlar orucunu tutar, namazını kılar, anne ve babalarına iyilikte bulunur, yoksul komşularına karşı kendisini sorumlu görür, Kur'an okur. Onlar kendi kavimleri arasında emin kişiler olarak tanınırlar. Dili gerçeği söyleyenin ameli temiz olur, niyeti iyi olanın rızkı çoğalır, ailesiyle iyi geçinenin ömrü uzar.

Bilin ki tembellik her şer işin anahtarıdır. Tembel kişi hiçbir vazifeyi eda edemez. Allah Teâla buyurur ki: *"Ey Âdemoğlu! Haram kıldığım şeylerden kaçın. Böyle yaparsan insanların takvalısı olursun."* İyi davranış, güler yüzlülük sevgiye yol açar, Allah'a yaklaşılmaya vesile olur... Kim bir hidayet kapısını halka tanıtırса onunla amel edenlerin sevabı miktarınca ona da sevap yazılır, kendi sevaplarından da bir şey eksilmez. Kim de bir sapıklık kapısını halka tanıtırса o sapıklıkla amel edenlerin tümünün cezası kadar o kapıyı tanıtana da cezası yazılır, onların cezasından da bir şey eksilmez.⁽¹⁾

Aziz dostlarım, şimdi de dersimize mezhebimizin imamı, On İki İmam'ın altıncısı olan İmam Cafer Sadık'la (a.s) devam edelim. Mezhep furyası onun zamanında başlamış, elbette bunlardan birçoğu Ehlibeyt'e alternatif yapılar oluşturulmak üzere kurulmuştur. Tabiki bir mezhep imamı olarak bilinen şahıslar ya doğrudan ya da dolaylı olarak hepsi İmam Cafer

1- Tuhafu'l-Ukul, İmam Zeynelabidin Bölümü.

Sadık'ın (a.s) derslerine iştirak etmiş ve bununla da övünmüş kimselerdir. İmam ve yüce babası İmam Muhammed Bakır'ın (a.s) dönemleri Emeviler ile Abbasilerin saltanat değişimi zamanına denk düştüğü için iki imamımızla fazla uğraşma fırsatı bulamamışlardır. Bu iki masum-i pak imamımız ilim, irfan üzere çalışma zamanı bulmuşlardır. Sadece İmam Cafer Sadık'ın (a.s) dört binin üzerinde talebesi olmuştur. İmam zamanında hazırlanan beş yüz kadar eserin çalınarak Endülüs'e götürüldüğü diyanete ait kaynaklarda kayıtlıdır.

Artık İmam'ın (a.s) buyruklarına geçelim. İmam şöyle buyurur:

“Ey Cundeb oğlu Abdullah! Şeytan bu aldatıcı dünyada tuzaklarını kurmuş ve sadece bizim dostlarımızı avlamak istiyor; ama bizim dostlarımızın yanında ahiret, hiçbir şeyi onunla değiştirmeye razı olmayacakları kadar büyüktür. Bize olan sevgiden daha büyük zenginlik de yoktur.

Nerededir nur ile dolup taşan kalpler? Dünya onların gözünde zehirli bir yılan, yabancı düşman gibidir. Onlar Allah'a yönelerek sorumsuz ve ayyaş insanların ilgi duyduğu şeylerden uzaktırlar. İşte bizim gerçek dostlarımız onlardır. Onların hürmetine fitneler yatışmakta, belalar uzaklaşmaktadır.

Ey Cundeb oğlu Abdullah, bizim ilahi makamımızı bilen ve tanıyan her Müslümanın gece ve gündüz ameline bakıp kontrol etmesi ve hesaba çekmesi gerekir. Eğer yaptığı işlerin iyi iş olduğunu görürse onu daha da çoğaltmalıdır. Yaptıkları kötü iş ise ondan derhal tövbe edip dönmelidir. Herkes bilsin ki cehalet eskiden beri var olup gelmiş, temeli gelişmiştir. Bunun böyle oluşunun sebebi Allah'ın dinini oyuncak yapmalarıdır. Hatta ilimleri ile Allah'a daha yakın olduklarını sananlar bile ondan başkasını aramaktalar. İşte onlar da zalimlerdir.

Ey Abdullah! Eğer bizim sevenlerimiz bunda azim ve sebat göstereşlerdi melekler onlarla musafaha eder, görüşürlerdi, bulutlar onların üzerine gölge düşürür, günleri aydın olur, yerden ve gökten onlara rızıklar gelirdi.

Ey Abdullah! Müminlerin yaptıkları günahlar bağışlanır; gösteriş için yapılan amellerin dışında. Öyleyse ne yaparsanız Allah için yapın, Allah için sevin. Kur'an'a sarılın ve hidayetden ayrılmayın. Ancak böyle olursa yapılan amel kabul olur. Allah (c.c.) buyurur ki:

“Şüphe yok ki ben tövbe edip inanan, salih amellerde bulunup da doğru yola erişen kulumun tövbesini kabul ederim.”⁽¹⁾

“Kim Allah'ın sevgilerini farz kıldığı kimseleri yani biz Ehlibeyt'i sevmese, Allah ve Resul'üne karşı gelmiş olur. Allah ve Resul'üne karşı geldiği halde ölürse sapıklık ve delalet üzere ölmüş olur. Sakın birbirinize zulüm etmeyin. Çünkü salih insanların tavrı böyle değildir. Allah zulmedenlerin zulmünü kendisine çevirir, zulme uğrayana da yardım eder. Allah da kime yardım ederse o galip olur ve ilahi zafere ulaşır.”

“Kim şu üç şeyde gevşek davranırsa mahrum kalır: Cömert insandan bir şey istemek, âlimlerle arkadaş olmak ve adil sultanın ilgisini kazanmak.”

“Kim şu üç şeye sarılırsa dünya ve ahiret dileklerine kavuşur: Allah'a sığınmak, ilahi takdire razı olmak ve Allah'a karşı hüsnü zanda bulunmak.”

“Üç çeşit insandan korkun: Hain, zalim ve laf taşıyan. Çünkü senin için başkasına hıyanet eden başka bir gün de sana hıyanet eder. Senin için başkasına zulmeden, bir gün

1- Taha Suresi, 82. Ayet

sana da zulmeder. Sana laf taşıyan, bir gün senin aleyhine de laf götürür.”

“Ahmakla istişare etme, yalancıdan yardım isteme, sultanların dostluğuna güvenme. Çünkü yalancı uzağı yakın, yakını uzak gösterir. Ahmak, senin için zahmete düşer, fakat senin istediğine ulaşamaz. Sultanlar ise güvendiğin anda seni yalnız bırakır.”⁽¹⁾

İmam Musa Kazım (a.s) Hişam İbn Hakem ismindeki dostuna Kur’an-ı Kerim’inn şu ayetiyle nasihat etmeye başlamıştır. Allah Teâla şöyle buyurur:

“Müjdele o kullarımı ki onlar sözü dinlerler de en güzeline uyarlar. Onlar öyle kişilerdir ki Allah onları doğru yola sevk etmiştir. İşte onlardır akıl sahipleri.”

Ey Hişam! İşte Allah Teâla akıl ile hüccetleri tamamlamıştır, peygamberlerle de onları kendi rabliğine hidayet etmiş, şöyle buyurmuştur:

“Ey insanlar! Sizin ilahınız tek bir ilahtır, ondan başka bir ilah yoktur. Rahman ve Rahim’dir. Göklerin ve yeryüzünün yaratılışında gece ile gündüzün birbiri ardınca gelişinde, denizde yürüyüp giden gemide, gökten yağmur yağdırarak bitkiler diriltmesinde, sonra yeryüzünde yürüyen hayvanları yaymasında, rüzgârları dilediği gibi estirip değiştirmesinde, gök ile yer arasında emrine muti olan bulutta akıl edenler için Allah’ın birliğine delillervardır.”⁽²⁾

“Ey Hişam! Allah Teâla bu nişaneleri halkın kendilerini yaratıp ve yöneten birinin var olduğuna inanmaları için bir delil olarak bildirmiştir.”

1- Tuhafu'l-Ukul, İmam Cafer Sadık (a.s) bölümü.

2- Zümer Suresi, 18. Ayet. Bakara Suresi, 163. Ayet.

“Lokman oğluna şöyle buyurmuştur: Oğlum! İnsanların en akıllısı olman için hakka itaat et, çünkü dünya derin bir denizdir. Birçok insan onda boğulmuştur. Bu denizin gemisi takvadır, yükü imandır, yelkeni tevekküldür, kaptanı akıldır, demiri ise sabırdır.

Ey Hişam! Allah Teâla insanı kendisine itaat etsin diye yaratmıştır. Kurtuluş Allah’a itaatle, itaat ilim ile ilim öğrenmek ve öğretmek ile sağlanır. Akıllı bir kimsenin az ameli Allah katında birkaç katıyla kabul olur.

Allah’a ibadet etmek için akıldan daha iyi bir vesile yoktur. Hiç kimsenin akı kendisinde şunlar olmadıkça kâmil olmaz: Küfründen ve şerrinden emin olunması, olgunluk ve hayrın olması, malının fazlasını Allah yolunda harcaması, ömür boyu ilime doymaması, izzetli olup sevimli olması, kendisini yüksek görmemesi. İşte bunlar aklın kemalidir.

Hikmeti öğretmeyen ona zulüm etmiş olur, onu ehlerinden esirgemeyin, onlara cefa etmiş olursunuz.

Salih kimselerle oturmak, insanı doğruluğa götürür. Âlimlerin adabına uymak akıyı çoğaltır. Adil yöneticilere itaat etmek izzetin kemalidir. Ticaret ile malını arttırmak ise yiğitliğin kemalidir. İstişare edene doğru yolu göstermek nimetin hakkını eda etmektir. Dedem Ali (a.s) buyurdu ki: Gizlide ve açıkta Allah’tan korkmayı, sevinç ve gazapta adaletli olmayı, fakirlik ve zenginlikte ticaret yaparak mal kazanmayı size tavsiye ediyorum. Sizinle ilişkisini kesenle ilişki kurun. Size zulmedeni affedin, mahrum kalana bağışta bulunun. Bakışınız ibret, susmanız fikir, sözünüz zikir ve tabiatınız cömertlik olmalıdır. Çünkü cimriler cennete giremez, cömert de cehenneme giremez.

İnsanlar hikmet hususunda iki kısımdırlar. Bir kısım onu diliyle açıklar ve kalbiyle de tasdik eder. Diğeri ise onu diliyle açıklar, kötü ameliyle onu zayi eder. Bu iki grup

arasında ne kadar da fark vardır. İlmîyle amel edenlere ne mutlu; ama ilimleri dillerinden öteye geçmeyenlere yazıklar olsun.

Ey Hişam! Din ehli ile oturup kalkmak dünya ve ahiret şerefidir. Hayırsever, akıllı bir kimseyle istişare yapmak bereket, olgunluk ve ilahi bir başarıdır. Hayırsever insan sana nasihat ettiğinde sakın muhalefet etme; çünkü bu tavır helak olmana sebep olabilir. Zulmün hakka galip geldiği zamanda hiç kimsenin başka birine ondan iyilik görmedikçe iyi zanda bulunması doğru değildir.

Zamanınızı dörde ayırın. Bir bölümünü Allah’a münacat etmeye, bir bölümünü geçiminizi sağlamaya, bir bölümünü güvenilir insanları ziyaret etmeye, bir bölümünü de haram olmayan zevklerden faydalanmaya ayırın.

Öylesi insanlar var ki Hz. Âdem’in soyunu saçma sözleriyle saptırıyorlar. Bununla birlikte Allah’ın birliğine de şahadet ediyorlar. Allah Teâla onlar için şöyle buyurmuştur: **“Eğer onlardan gökleri ve yeri kim yarattı diye sorsanız elbette Allah yarattı diyecekler. De ki: Bütün hamtlar Allah’a mahsustur; fakat onların çoğu bunu bilmezler.”** Yani onların cevabı dilde söylemekten başka bir şey değildir.”⁽¹⁾

Sevgili dostlarım, İmam Rıza (a.s) On İki İmam’ın sekizincisidir. İmam’ın yaşadığı zaman Abbasi hanedanlarından Harun er-Reşit ve Me’mun’un dönemidir. Halife Me’mun İmam Rıza’yı göz önünde tutmak için onu yanına çağırarak ona vezirlik teklif eder. İmam da devletin ve hükümetin hiçbir işine karışmamak suretiyle istemeye istemeye bunu kabul etmek zorunda kalır. İmam Rıza (a.s) da çok çileli günler geçirir. Bütün bu çileleri sabırla aşmaya çalışır. Çünkü o bu dinin imamı olduğunun bilincindedir.

1- Tuhafu'l-Ukul, İmam Musa Kazım (a.s) bölümü.

Şimdi de bu çileli İmam'dan dersimize devam edelim. Me'mun Fazl adında bir adamını İmam Rıza'ya gönderdi. "Ey İmam! Senin İslam'ın helal ve haramlarını, farz ve müstehaplarını benim için bir araya toplamanı istiyorum. Çünkü siz Allah'ın halka olan hücceti ve ilminde kaynağısınız." Bunun üzerine İmam Fazl'a:

"Ey Fazl! Sen yaz, her şeyden önce Allah'tan başka ilah olmadığını, O'nun varlığını ve birliğini, eşi ve çocuğu olmadığını, hiçbir şeye muhtaç olmayan, işiten ve gören, zulmetmeyen, benzeri ve zıddı olmadığını. Hz. Muhammed (s.a.a) O'nun kulu ve elçisi, elçilerin efendisi, peygamberlerin sonuncusu, ondan sonra hiçbir peygamberin gelmeyeceğini, İslam'ın hükümlerinin değişmeyeceğini kabul eder ve tasdikleriz. Onun sadık kitabını doğrularız. **"Ne önünden ne arkasından batıl ona nüfuz etmez. O hikmet sahibi Allah tarafından gönderilmiştir."**⁽¹⁾

"Bütün peygamberler ve kitapları haklıdır. Şahadet ederiz ki Peygamber'den sonra müminlerin hücceti ve kılavuzu olan Kur'an-ı Kerim'den konuşan, Peygamber'in kardeşi, halifesi, vasisi olan, Harun'un Musa'ya nispeti ne ise Peygamber'le aynı nispeti taşıyan Ali İbn Ebu Talib'tir. Müminlerin emîri, muttakilerin rehberi, vasilerin en hayırlısıdır. Hz. Ali'den sonra İmam Hasan ve İmam Hüseyin'dir ve İmam Hüseyin'den sonra günümüze kadar birbiri ardından gelen imamlardır. Onlar Peygamber'in zürriyeti olarak kitap ve sünnet konusunda herkesten daha üstündürler. Onlar sağlam kulp, adalet ve hidayet imamlarıdır. Onlar Kur'an'ın tercümanı, Peygamber'in sözcüleridirler. Kim onları gereği gibi tanımadan ölürse o kişi cahiliye ölümüyle ölmüştür."

1- Fussilet Suresi, 42. Ayet.

İmam Rıza (a.s) bu bölümün sonunda namaz, oruç, abdest ve fıkî konulara da değinmiştir, arzu edenler oraya müracaat edebilirler.

“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, Peygamber’e itaat edin, sizden olan ululemre de itaat edin.”⁽¹⁾ Ehlibeyt ve bizim hakkımızdadır.

“Öncelikle en yakın akrabalarını korkut.”⁽²⁾ ayetine amel edilirken Hz. Ali halife olarak tanıtılmıştır.

Mübahale ayetinde şöyle buyurur: **“Ey Muhammed! De ki: Gelin oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım, sonra yalanlayanların üstüne lanet edelim.”⁽³⁾** Hz. Peygamber (s.a.a), Mübahale yerine Hz. Ali, Hz. Fatıma, İmam Hasan ve İmam Hüseyin’le (a.s) gelmiştir.

“Ey Ehlibeyt! Gerçekten Allah sizden her çeşit kiri, günah ve çirkinliği giderip sizi tertemiz kılmak ister”⁽⁴⁾ ayeti hiç-bir düşmanın bile inkâr edemediği bir fazilettir.

“De ki sizden tebliğime karşılık bir ücret istemiyorum. İşteğim sadece yakınlarımı -Ehlibeytimi- sevmenizdir.”⁽⁵⁾ İşte bu da Hz. Peygamber ve Ehlibeyt’ine mahsus bir özelliktir. Böylece Allah Teâla Ehlibeyt’in sevgisini insanlara farz kıldı, kim buna riayet ederse Resulullah’ın da sevgisini kazanmış olacaktır.

İmamet peygamberlerin makamı, vasilerin mirasıdır. İmamet Allah’ın ve Resul’ünün hilafetidir. Bu makam ced-

1- Nisa Suresi, 59. Ayet

2- Azhab Suresi, 35. Ayet

3- Al-i İmran Suresi, 61. Ayet

4- Azhab Suresi, 33. Ayet

5- Şurâ Suresi, 23. Ayet

dim Ali'nin, Hasan ve Hüseyin'in hilafetidir. İmam dinin ipi, Müslümanların nizamı, müminlerin izzetidir. İmam, İslam'ın gelişen kökü, yücelen dalıdır. İmam ufukta doğan ve ışınlarını âleme saçan bir güneşe benzer. İmam yükseklerde yanan bir ateştir, ısınmak isteyene sıcaklık verir. Bu makamlar Resulullah'ın Ehlibeyt'inden başkasındabulunmazlar.”⁽¹⁾

Evet, İmam Rıza (a.s) Ehlibeyt hakkında nazil olan birçok ayeti zikretmiştir. Hak ve hakikatin onlarla beraber olduğunu çok genişçe izah etmiştir. Eğer On İki İmam'dan herhangi birisinden bu söylemeye çalıştığımız konulardan biriyle ilgili olarak “bu doğrudur” diyorlarsa bizim için şeksiz şüphesiz doğrudur, gerçektir ve geçerlidir.

Aziz dostlarım, daha önce de dediğimiz gibi Hz. Ali şöyle buyurmuştu: “*Biz bu dinin, ilmin kandiliyiz, bizden biri söndüğünde diğeri yanar.*” Şimdi de bu dini kandillerinin dokuzuncusu olan İmam Muhammed Taki'den (a.s) dersimize devam edelim. Yazmışlar ki, biri İmam'a bana nasihat edin deyince İmam: “*Kabul eder misin?*” diye sordu.” Adam da “Evet, kabul ederim.” dedi. İmam şöyle buyurdu:

“Sabretmeyi kendine yastık et, fakirlikten çekinme, şehvetleri terk et, heva ve hevese muhalefet et. Bil ki Allah'ın gözünden uzak olamazsın. Öyle ise nasıl bir halde olduğuna dikkat et. Allah Teâla peygamberlerinden birine şöyle vahyetti ki dünyayı bırakman sana peşin bir rahatlık kazandırır, bana yönelmen seni bana aziz kılar. Bunların hepsi senin içindir. Acaba benim için dostumla dost, düşmanımla düşman oldun mu?”

Diğer taraftan bir kişi İmam için götürmekte olduğu değer-

1- Tuhafu'l-Ukul, İmam Rıza bölümü.

li bir kumaşı yolda giderken çaldırır. Bu durumu İmam’a bir mektupla bildirir. İmam da ona şöyle bir cevap yazar:

“Bizim hem canımız ve hem de malımız Allah’ın tatlı bağışlarındandır. Dilediği şeyden bizi memnunlukla faydalandırır, dilediği şeyi de sevap karşısında bizden alır. Kimin sabırsızlığı sabrına galip gelirse onun sevabı yok olur. Biz böyle durumlardan Allah’a sığınırız. Kim bir işe şahit olur da ondan razı olmazsa orada olmayan kimse gibidir, ama bir kimse de o işte bulunmadığı halde o işe razı olursa o da o işte bulunan kimse gibidir. Kim bir konuşanı dinlerse ona tapmış olur. Eğer konuşan kişi Allah’tan konuşuyorsa dinleyen de Allah’a tapmış olur. Şayet konuşan şeytanın dilinden konuşuyorsa dinleyen de şeytana tapmış olur.”

“İnsanlar bu dünyada birbirinden ayrı olsalar da ahirette kimin fikri inancı arkadaşının aynısı olursa nerede olursa olsun onlar birlikte olurlar. Ameli iyi olan da iyi olmayan da aynıdır.”

“Tövbeyi geciktirmek aldanmaktır, yapacağın hayır işleri sonraya bırakmak, ertelemek şaşkınlıktır. Günah işlemek amacıyla Allah’a karşı bahaneler aramak helak olmaya sebep olur. Günah işlemekte ısrar etmek kendisini Allah’ın tuzağında güvende bilmenin sonucudur.”

“Allah’ın tuzak kurmasından hüsrana uğrayan topluluktan başkası güvende olmazlar.”⁽¹⁾ Bir işi sağlamlaştırmadan önce açıklamak, o işin bozulmasına sebep olur.”⁽²⁾

Aziz kardeşlerim, İmamlarımızın hepsi asıl membadan gelen ilm-i ledünden bu bilgileri vermekteler. Bunlar Allah’ın Re-

1- A’raf Suresi, 99. Ayet

2- Tuhafu’l-Ukul, İmam Muhammed Taki (a.s) bölümü

sulü tarafından isim ve lakaplarıyla haberleri verilen imam-lardır. Bunlar öyle bir soydan geliyorlar ki bu soy sırasında hiç puta tapan olmamıştır. Zaman ve görevleri farklı olsa da hedefleri, değerleri aynıdır. Allah bizleri şefaathlerinden mahrum etmesin.

Aziz dostlarım, bir grup insan İmam Ali Naki'den (a.s) cebir ve tefviz hakkında bilgi istedi. İmam Ali Naki (a.s) onlara çok detaylı bir bilgi verdi. Biz bu bilginin çok az bir kısmını siz değerli okurlarımızla paylaşalım istedik. İmam buyurur ki:

Allah size rahmet etsin, şunu bilmelisiniz ki, biz nakledilen birçok rivayet ve hadislere baktık; Allah'ı tanıyan ve İslâm'ı kabul eden bütün fırkaların elinde mevcut olan hadis ve rivayetlerin iki kısımdan ibaret olduğunu gördük. Bu hadisler ya kabul edilmesi gereken haktır veya reddedilmesi gereken batıl. Bütün ümmet, aralarında hiçbir ihtilaf olmaksızın Kur'ân'ın hak olduğunda görüş birliğindedir. Bütün fırkalar Kur'ân'ın hakkaniyeti ve doğruluğunu itiraf etmişlerdir. Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur: *"Ümmetim dalalet üzere birleşmez."* Böylece ümmetin, üzerinde ittifak ettiği ve birbirleriyle ihtilaf etmedikleri her şeyin hak olduğunu bildirmiştir. Kur'ân haktır, onun Allah tarafından indirildiği ve doğruluğu hakkında ümmet arasında hiçbir ihtilaf yoktur. Öyleyse Kur'ân bir hadisi teyit eder, ümmetten bir grup da onu inkâr etmeye kalkışırsa, Kur'ân'ın doğruluğunun herkesçe kabul edilmiş olması ilkesi hükmüyle, tereddütsüz onun doğruluğunu kabul ve ikrar etmeleri gerekir. Bu durumda, onu inkâr etmekten vazgeçmezlerse, (o zaman) dinden çıkmaya mahkûm olurlar.

Kur'ân'ın tasdik ve teyit ettiği ve doğruluğuna Kur'ân'dan şahit gösterebileceğimiz ilk hadis, Peygamber'den (s.a.a) nakledilen, kitaba uygun olan ve hiçbir söz onunla çeliş-

meyen şu hadistir; Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki: *"Ben sizin aranızda iki değerli şey bırakıyorum: Allah'ın kitabını ve yakınlarım olan Ehlibeyt'imi, bunlara sarıldığınız müddetçe sapsıklığa düşmezsiniz ve bu ikisi havuzun (Kevser'in) kenarında bana ulaşınca kadar birbirinden ayrılmazlar."*

Bu hadisin doğruluğuna delil olarak Kur'ân'da apaçık şahit bulunmaktadır. Mesela şu ayet gibi:

"Sizin veliniz, ancak Allah ve O'nun resulü, namaz kılan ve rükû halindeyken zekâtı veren müminlerdir. Kim Allah'ı, O'nun Resulünü ve (sözü edilen) müminleri veli edinirse, hiç şüphe yok, galip gelecek olanlar, Allah'ın taraftarlarıdır."⁽¹⁾

Ehlisünnet âlimleri konuyla ilgili olarak rivayet etmişlerdir ki, bu ayet Emirü'l-Müminin Ali aleyhi's-selâm hakkında nazil olmuştur. Çünkü Hz. Ali (a.s) rükû hâlinde yüzüğünü sadaka olarak vermiş, Allah-u Teâla da mezkûr ayeti nazil ederek onu övmüştür. Görüyoruz ki Resulullah (s.a.a) de şöyle buyurmaktadır: *"Ben kimin mevlası isem, Ali de onun mevlasıdır."* Yine Hz. Ali'ye buyurmuştur ki: *"Senin bana nispet mevkiin Harun'un Musa'ya mevkiisi gibidir. Ancak benden sonra peygamber gelmeyecektir."* Yine buyurmuştur ki: *"Ali, benim borcumu ödeyen, vaatlerime vefa eden ve benden sonra size halifemdir."*

Diğer hadislerin menşe ve kaynağı olan birinci hadis sahih ve müttefakun aleyh'tir, onlardan hiç kimse bu hadis hakkında ihtilaf etmemiştir; bu hadis, ayrıca Kur'ân'a da mutabıktır. Kur'ân ve diğer hadislerin bu hadisi teyit ettiğine göre, ümmetin ister istemez bunu kabul edip ikrar etmesi gerekir. Çünkü bu hadislerin Kur'ân'dan açık delilleri vardır; Kur'ân onlarla muvafıktır, onlar da Kur'ân'la.

1- Mâide / 55,56.

Daha sonra Hz. Peygamber'den gelen bu hadislerin muhtevası, sadık olan imamlardan da gelmiş ve onları meşhur ve güvenilir bir grup nakletmişlerdir. Bundan dolayı bu hadislerle her mümin erkek ve kadının uyması gerekli ve farzdır; inat ehlinde başka hiç kimse buna karşı çıkmaz. Çünkü Ehlibeyt'in sözleri, Allah'ın sözlerine muttasıl (bağlı)dır. Örneğin, Allah-u Teâla Kur'ân'da şöyle buyuruyor:

"Gerçek şu ki, Allah ve Resul'ünü incitenler; Allah, onlara dünyada da ahirette de lanet etmiş ve onlar için aşığlatıcı bir azap hazırlamıştır."⁽¹⁾

Bu ayetin benzerini Peygamber'in sözlerinde de görmekteyiz; buyurmuştur ki: *"Kim Ali'yi incitirse beni incitmiştir, kim beni incitirse Allah'ı incitmiştir, kim de Allah'ı incitirse, Allah'ın intikamına duçar olur."*

Diğer bir hadiste de şöyle buyurmuştur: *"Kim Ali'yi severse beni sevmiştir, kim de beni severse Allah'ı sevmiştir."*

Benî Velîâ kabilesi hakkında da şöyle buyurmuştur: *"Allah ve resulünü seven, Allah ve resulünün de kendisini sevdiği kendi nefsim gibi olan birini onlara göndereceğim; Ey Ali, kalk, onlara doğru hareket et."*

Hayber Savaşı'nda da şöyle buyurmuştur: *"Yarın öyle bir kişiyi onlara göndereceğim ki, O, Allah'ı ve Resulünü sever; Allah ve Resulü de onu sever. O öyle bir kişidir ki, sürekli hamle eder, kaçmaz ve Allah onun eliyle fethi müyesser kılmadıkça geri dönmez."*

İmam devamında, "bu konu hakkında birçok ayet ve hadisin var olduğuna ve kim Kur'an-ı tekzip yani inkâr ederse o kişi Allah'ın buyurduğu şu kimselerin kapsamında yer alacağına işaret buyurur:

1- Ahzab / 57.

"Siz kitabın bir kısmına inanıyor, bir kısmına inanmıyor musunuz? Sizden böyle yapanların cezası, dünya hayatında aşağılanmak; kıyamet gününde de azabın en şiddetli olanına uğratılmaktır. Allah yapmakta olduklarınızdan gafil değildir."⁽¹⁾

Evet, aziz dostlarım, sakın imamlarımızın söylediklerinin bunlardan ibaret olduklarını sanmayın. Biz sadece çok az bir kısmını sizlerle paylaşıyoruz. İnşallah biz iyi anlatamadıysak sizler güzel anlamışsınızdır. Bana göre imamların söylediklerinin her bir kelimesi bir kitap olacak niteliktedir, elbette onu anlayana.

İmam Hasan Askeri (a.s) on birinci imamdır. On ikinci imam olan Hz. Muhammed Mehdi'nin (a.s) babası olması hasebiyle çok önemli bir konuma sahiptir. Şimdi dersimize İmam Hasan Askeri'nin (a.s) güzel nasihatlerinden faydalanmaya çalışalım.

İmam buyurur ki:

- "Ey insan, münakaşa etme; değer yok olur, şaka yapma; başkalarına karşı heybetin sarsılır."
- Kim mecliste makamından aşağı bir yerde oturmaya razı olursa, yerinden kalkıncaya kadar Allah ve melekleri ona salât ederler.
- "Allah-u Teâla, akıllı kimseleri muhatap almaktadır. (Allah'ın sözü daima akıllı kimselere yöneliktir.) İnsanlar benim hakkımda birkaç gruba ayrılmışlardır. Bir grup kuruluş yolu üzere olan gerçeği bulan, hakka sarılan, aslın dalına tutunan, şek ve şüphe etmeyen, benden başka sığınılacak bir önder tanımayan kimselerdir. Bir diğer grup

1- Bakara / 85. Tuhafu'l-Ukul, İmam Ali Naki bölümü.

ise, hak ehinden olmayan kimselerdir. Bunlar deniz yol-cusu gibidirler ki, deniz dalgalandığında sarsılır, sakinleş-tiğinde de sakinleşirler...”

□ “Affedilmeyecek günahlardan biri de kişinin, “Keşke, sadece bu günahımdan sorguya çekilsem” deyip günahı hafife almasıdır.”

□ “Bismillahirrahmanirrahim’ın Allah’ın ismi azamına olan yakınlığı gözün siyahının beyazına olan yakınlığından daha yakındır.

□ İyilerin, iyileri sevmesi, iyiler için sevaptır. Kötülerin, iyileri sevmesi ise, iyiler için bir üstünlüktür. Kötülerin iyilere düşmanlığı, iyiler için bir ziynettir. İyilerin kötülere düşmanlığı ise, kötüler için bir aşağılanmadır.”

□ “Bel kıran musibetlerden birisi de gördüğü iyiliği gizleyen, kötülüğü açığa vuran komşudur.”

□ “Amelinize dikkat edin. Bizi sevdiğinizde samimiyseniz amelinizle bize kir olmayın, ziynet olun. Çünkü biz hakkımızda söylenen her iyiliğin ehliyiz, hakkımızda söylenen her kötülükten uzağız. Allah’ın kitabında bizim tertemiz olduğumuz açıklanmıştır. Başkası bu hakkı iddia edemez.”

□ “İbadet sadece çok oruç tutmak, çok namaz kılmak değildir. Asıl ibadet Allah’ın yarattıkları hakkında çok düşünmektir. İkiyüzlü, iki dilli kul ne de kötü kuldur. Yüzüne karşı kardeşini över, arkasında gıybet eder. Bir nimet kardeşine ulaşırsa onu kıskanır. Bir belaya uğrarsa onu yalnız bırakır. “

□ Ey insanlar! Bilin ki sizler kısılan bir süre ve sayılı günler içerisindesiniz. Ölüm ise ansızın gelir çatar. Burada hayır eken orada saadet biçer, şer eken pişmanlık biçer. Her ekici ektiğine mutlaka ulaşır. Kime hayır yapılırsa o hayrı Allah bağışlamıştır.”

- “Ahmağın kalbi ağzındadır, hikmet sahibi olanın ağzıysa kalbindedir.
- Hakkı terkeden her güçlü zelil olur. Hakka sarılan her zelil izzet bulur.
- Evladın küçüklükte ataya karşı olan saygısızlığı büyüdüğünde onlara karşı gelmesine sebep olur.
- Kardeşine gizliden öğüt veren onu süslemiştir. Açıkta halkın yanında öğüt veren de onu kötülemiştir.
- Bilin ki marufu emr ve münkerden nehyetmek üzerinize düşen bir vazifedir.
- Dikkat edin size ihsanda bulunana siz de ihsanda bulunun. Size kötülük edenin suçundan geçin.
- Halkın size karşı sevdiğiniz hareketini siz de başkasına yapın.
- İnsanların en takvalısı şüpheli şeylere meyletmeyendir. İnsanların en üstünü farzları yerine getiren kimsedir. İnsanların en zahidi haramları terk edendir.”

İmam Muhammed Mehdi (a.s) on ikinci imamımız ve dünyaya adaleti, hakkı hakim kılacak, zulmü yok edecek olan ve beklenen Mehdi'dir. Ondan sonra ismi haber verilen imam da yoktur. Dilerseniz İmam'ın nurlu sözlerinden nasibimizi almaya devam edelim. İmam Mehdi buyurur ki:

- “Ey insanlar! Bilin ki Allah'ın takdirleri mağlup olmaz, iradesi reddedilmez. Şüphesiz Allah (c.c) insanı boş yere yaratmamış ve kendi başına bırakacak da değildir. Vuku bulan meselelerde bizim hadislerimizi rivayet edenlere müracaat edin. Zira onlar sizlere benim hüccetimdir. Bende onlara Allah'ın hüccetiyim.”
- “Ey insanlar! Bilin ki gerçektende hak bizimledir. Biz-

den başka hakkın kendisinde olduğunu söyleyen kimse yalancıdır. Benim gaybetimden faydalanmak, bulutların arkasında gözlerden kaybolan güneşten yararlanmak gibidir. Ben ehline Allah'ın takdiriyle kurtuluş vesilesiyim. Ben vasilerin sonuncusuyum. Allah benimle belayı ehlimden uzaklaştırır. Bizim muhabbetimizi sizlere yakın eden şeyleri yapmanız gereklidir. Bizi öfkeliendiren ve sevmediğimiz şeyleri yapmaktan çekininiz. Yüce Allah bize konuşma müsaadesi verdiği zaman hak aşikâr, batıl yok olacaktır. Bizim ilmimiz sizlerin durumunu kuşatmış, sizlerin durumu bize gizli değildir.”

□ “Ey nurların nuru! Ey her şeyi tedbir eden! Ey kabirlerindekini çıkaran! Muhammed ve Âl-i Muhammed’e salât eyle. Sevenlerimize darlıkta üzüntüden çıkış yolu ver. Ey merhametlilerin en merhametlisi!”

□ “İbadetlerden namaz kadar şeytanın burnunu yere süren amel yoktur. Öyle ise namazla şeytanın burnunu yere sürtün.”⁽¹⁾

Değerli canlar, aziz kardeşlerim, bu satırlara başlarken şöyle diyerek başladık. Kâmil insan olmak isteyen Şah-ı Merdan İmam Ali’ye (a.s) baksın demiştik. Biz şuna inanıyoruz ki, Şah-ı Merdan’ı tanırsan Allah Teâla’yı daha iyi tanırsın. Şah-ı Merdan’ı tanırsan geçmiş peygamberleri, Hatemu’l-Enbiya, Nebiyy-i Ekrem Hz. Muhammed Mustafa’yı (s.a.a) daha iyi tanırsın. Şah-ı Merdan’ı tanırsan Kur’an-ı Kerim’in mana ve sırlarına daha iyi sahip olursun. Şah-ı Merdan’ı tanırsan Nuh’un (a.s) gemisine misal verilen Ehlibeyt’in kimler olduğunu tanırsın. Şah-ı Merdan’ı tanırsan İmam Hasan ve Hüseyin’i tanırsın. Şah-ı Merdan’ı tanırsan Hz. Fatıma’yı,

1- İmam Muhammed Mehdi (a.s), On Dört Masum’dan Kırkar Hadis kitabı.

Hız. Hatice'yi, Hız. Zeyneb'i tanırsın. Şah-ı Merdan'ı tanırsan İmam Zeynelabidin'i, İmam Muhammed Bakır'ı, İmam Cafer Sadık'ı, İmam Musa Kâzım'ı, İmam Ali Rıza'yı, İmam Muhammed Taki'yi, İmam Ali Naki'yi, İmam Hasan Askeri'yi ve Sahibe'z-Zaman İmam Muhammed Mehdi'yi (hepsine selam olsun) daha iyi tanırsın. Bunları tanıdın mı İslam'ı gerektiği gibi asıl membaından öğrenmiş, pak ve berrak bilgileri almış olursun.

Aziz okuyucularım, On Dört Masum'dan aktardığımız nasihatleri bir daha ve bir daha gözden geçirin. Resul-ü Ekrem'den (s.a.a) İmam Mehdi'ye (hepsine selam olsun) kadar olan söz ve nasihatlerin tamamının aynı kaynaktan ve aynı membaından geldiğini sizler de göreceksiniz. Rahmetli Abdulbaki Gölpınarlı gibi birçok âlim Ehlibeyt İmamları'ndan nakledilenlerin otuz iki bin bölümden oluştuğunu beyan etmiştir.

Evet, biz, insanlık Şah-ı Merdan'ı tanısaydı yeryüzünde başka bir din kalmazdı inancına sahibiz. Müslüman âlemi, Şah-ı Merdan'ı gereği gibi tanısaydı İslam'ın idaresi saltanata dönüştürülmeyecekti, sultanların, kralların, şahların eline geçmemiş olacaktı. Şah-ı Merdan'ı tanısaydı bu bölünmeler, bu fırkalar, bu farklı tarikatlar olmayacaktı. Şah-ı Merdan iyi tanınısaydı İslam dünyasının bir ana merkezi olurdu. O ana merkez Kur'an'dan, sünnetten hükümler çıkarırdı. Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) şu buyruğu: *"İlim Çin'de dahi olsa gidin arayın bulun."* ve *"İlim doğuştan mezara kadar kadın ve erkek herkese farzdır."* sünnet değil de nedir? Hız. Ali'nin (a.s) de şöyle buyurduğu herkesçe bilinmektedir: *"Ben göğün yollarını yerin yollarından iyi bilirim."* Ve yine şu buyruğu: *"Sorun bana geçmişte ve gelecekte ne varsa."*

Evet, bu merkez araştırarak Müslümanların istifadesine sunacaktı. Ve Müslümanlar ayrı ayrı mezhepler yerine tek bir

merkeze bağlanacak, sınırlar açılacak ve tüm dünya ilmin gerçek nuruyla aydınlanacaktı. Bu neden olmadı? Çünkü şu beş günlük dünya için tren başdan raydan çıkarıldı. Şah-ı Merdan İmam Ali'nin velayetine itiraz edildi. İslam'ın idaresi saltanata dönüştü ve artık olan da oldu. Öyle zalim sultanlar geldi geçti ki onlar Kâbe'ye saldırdılar. İslam diniyle alay ettiler. Bütün bunlar, tarih sayfalarında kayıtlıdır. Acaba ben Aleviyim diyen bizler eğer Şah-ı Merdan'ı tanısaydık, yönümüzü ona dönseydik bu gün bu durumda olur muyduk? Bunu herkesin kendisine sormasının gerektiğini düşünüyorum.

Aziz dostlarım, Allah (c.c) buyurur ki: **“Kim ki bir mümini kasten öldürürse Allah ona lanet eder. Ebediyen cehennemde kalır büyük bir azapla.”**⁽¹⁾

Eğer Müslümanlar Şah-ı Merdan İmam Ali'yi tanısalar ve Allah'ın bu hükmü yani İmam Ali'nin (a.s) Müslümanların başına imam olarak geçmesi gerçekleşmiş olsaydı Hz. Ali ile Muaviye arasında geçen ve diğerleriyle gerçekleşmiş olan savaşlar yaşanmamış ve onbinlerce insan ölümüne sebep olunmamış olacaktı. Bizler bu gün bu savaşlardan söz etmeyecektik. Şah-ı Merdan gereği gibi tanınsaydı adeta tarihin yüz karası olan Kerbela musibeti diye bir hadise İslam tarihinde olmayacaktı. Ben Müslümanım diyen herkes bunun İslam'a göre haram olduğunu bilecek, haklı tarafın yanında yerini alacaktı; ama bu da olmadı. Allah'ın bu hükmüne göre hiçbir İslam ülkesi diğer bir ülkeye karşı savaş açmaya, kötülük yapmaya, bir mümini kasten öldürmeye hakkının olmadığına bilecek, Müslüman Müslümanın kardeşidir hükmüne riayet edip bu kardeşlik korunmuş olacaktı. Ne yazık ki bu da olmadı. Çünkü Muaviye öyle bir kazık çakmıştı ki kolay kolay çıkacak gibi görülmemektedir. Ben başka milletlere bir

1- Nisa Suresi, 93. Ayet

şey demiyorum ama ÷lkemizin, Anadolu'muzun güzel insanına Hz. Muaviye demelerini yadırgıyorum, çok görüyorum. Daha doğrusu yakıştıramıyorum. Gelin Şah-ı Merdan Hz. Ali ve Ehlibeyt'e dönelim. Gelin ömrümüz varken Nuh'un (a.s) gemisine binelim ve kurtulalım diyorum.

İMAM ALİ (A.S) EN BÜYÜK SİDDİKTİR

Değerli dostlar, İmam Ali (a.s) kendisi buyurur ki: *“Daha hiç kimse namaz kılmazken önce ben Resulullah ile yedi yıl namaz kıldım.”* Bunu bazı tarihçiler üç, bazıları yedi yıl olduğunu yazmışlardır. Sevgili Peygamberimizin Mekke dönemi eğer on üç yıl sürmüş ise tebliğin açıktan yapıldığı andan itibaren namaz farz olmuşsa miraç olayına kadar geçen zaman yedi yıl daha isabetlidir diyenler olmuştur. Zeyd İbn Erkam’dan şöyle rivayet edilir: *“Allah’ın Resulü ile ilk namaz kılan Ali İbn Ebu Talip’tir.”*

Hiz. Ali (a.s) kendisi de şöyle buyurur:

“Ben Allah’ın kulu ve Resulullah’ın da kardeşiyim. En büyük sıddık da benim. Benim dışımda hiç kimse bu iddiada bulunamaz. Resulullah’ın risaletine inanan, Allah’a iman edip, benden önce ibadet eden kimseyi tanımıyorum.”

Salman-i Farsi Resul-ü Ekrem’in (s.a.a) şöyle buyurduğunu rivayet eder:

“Cennette havuzun başında bana ilk varacak olanınız İslam’ı ilk kabul eden Ali İbn Ebu Talip’tir.”

Hatib-i Bağdadi’nin naklettiğine göre Ebuzer-i Gaffari şöyle diyor:

“Ey insanlar görüyorum ki yakında aramızda tefrikalar

çıkacaktır. Sizler Allah'tan korkun, Ali İbn Ebu Talip'ten ayrılmayın. Çünkü Resulullah buyurdular ki:"

"Ya Ali, bana iman eden ilk kişi sensin. Kıyamet günü yanıma ilk gelecek olup el sıkışacak da sen olacaksın. Sen benim yanımda büyük sıddıksın. Sen müminlerin önderisin. Sen benim dünya ve ahiret kardeşim ve vezirimsin. Benden sonra da en hayırlı olanısın."

Abdullah İbn Abbas rivayet etmiştir ki, Resulullah buyurdu:

"Bu Ali, bana ilk iman eden kişidir. Kıyamet günü benimle ilk el sıkışacakların da ilkidir. Bu Ali İbn Ebu Talip, ümmetimin arasında hak ile batılı birbirinden ayıracak olandır. Çünkü bu Ali, bana açılan kapıdır ve benden sonra halifemdir."

Yine rivayet etmişler ki, Sa'd İbn Vakkas gördü ki bir kişi Hz. Ali'nin arkasında ona hareket ederek kötü söz söylüyor. Sa'd İbn Vakkas o kişiye şöyle dedi:

"Ey insan! Sen neden Ali'ye sebb ediyorsun, İslam'ı ilk kabul eden o değil mi? Allah Resülü ile ilk namaz kılan o değil mi? İnsanlar arasında dünyaya değer vermeyen, ilimde herkesten üstün olan o değil mi?"

Yine Enes İbn Malik'ten rivayet etmişler ki:

"Nebiyy-i Ekrem için bir gün kızartılmış bir kuşu hazırlanmıştı. Buyurdu ki: "Allah'ım! Kullarından en çok sevdiğin kimseyi bana gönder ki bu kuşu benimle yesin." Tam bu arada Ali İbn Ebu Talip geldi. Kuşu beraber yediler."

Hız. Ali kendisi diyor ki:

"Resulullah buyurdu ki: Ya Ali! Bildiklerinden başka kelimeleri sana öğretmemi istemez misin? Kerim olan Allah'ın dışında hiçbir ilah kabul etmiyorum. O'ndan başka hiçbir tanrı tanımıyorum. Bütün hamtlar yalnız âlemlerin yaratıcısı olan Allah'a mahsustur."

Yine demişler ki, Resulullah emir verdi ki: “Mescide açılan kapıların Ali’nin kapısının dışındakileri kapatın.” Emir gereği kapısı kapatılanlar bunun sebebini kendisine sorduklarında buyurdu ki:

“Ey Müslümanlar! Şunu bilin ki, mescide Ali’nin kapısının dışındaki kapıların kapatılmasına ben emrolundum. Allah’a yemin olsun ki, bunları ben kendimden kapatmadım.”

Yine Sa’d İbn Vakkas şöyle der:

“Tebük gazvesine giderken Hz. Ali’yi Medine’de bırakmıştı. Hz. Ali: “Ya Resulullah siz beni Medine’de kadınların ve çocukların başında mı bıraktınız?” İnsanlar artık Resulullah, Ali’den hoşlanmaz oldu demeye başladılar. Allah’ın Resulü şöyle buyurdu: “Ey Ali! Ben seni ailemin başına bıraktım. Ey Ali! Sen benim yanımda Harun’un Musa’ya olan menzilindesin. Sen dünya ve ahiret kardeşimsin. Ancak benden sonra peygamber gelmeyecektir.”

Bu hadisleri veren çok değerli üstatlar, bu hadisleri doğrulayan o kadar çok kaynak vermişler ki konumuz dağılmasın diye ben bunların tamamını çok detaylı olarak vermek istemedim. Tabiidir ki bu araştırmaları yapanlar bilhassa Ehlibeyt’e gönül veren çok değerli araştırmacılarıdır. Yoksa zamanla Şam’da ve Basra’da yuvalanmış Muaviye ve oğlu Yezid’in dostları bu gibi hadisleri tabiatı gereği ya hiç vermezler ya da bu gibi hadisleri saptırarak vermeye çalışırlar. Çünkü bir tarafta hakkı temsil edenler var, diğer tarafta ise batılı temsil edenler var.

Bunun içindir ki bizim maksadımız gerek Hz. Ali (a.s) ve gerekse Hz. Peygamber’in Ehlibeyt’i, ben de Müslümanım diyen herkesin ortak değerleridirler. Öyle ise Alevisi, Sünnisi gelin bu değerlerde birleşelim. Yoksa şu güzelim ülkemiz-

de ayrılıkların ne dinimize ve ne de milletimize bir faydası olmaz. O zaman güçlü olan haklıdır mantığından kurtulup haklı olan tarafta gelin iri olalım, diri olalım; ama hakkı üstün kılalım. Çünkü gerçek bir mümin için Allah'ın Resulü gibi, Hz. Ali gibi ve Nuh'un (a.s) gemisine nispet verilen tertemiz olan Ehlibeyt'i kendimize örnek almazsak bana göre gerçek manada doğrulara ulaşamayız.

Öyle ise bu dine ulaşmak için asıl kapıdan girelim. Çünkü bu ilmin kapısı Şah-ı Merdan İmam Ali'dir ve Ehlibeyt'in tamamıdır. Görülecektir ki, işte Allah ve Resul'ü bizden o zaman razı olacaktır diyorum.

Aziz kardeşlerim, günümüz dünyasına bir bakalım. Birçok ilim ve bilim dalında başarılı işlerin yapıldığını görürüz. Bilhassa teknoloji, günümüzde o kadar ilerledi ki bütün bunlar takdire şayandır. Ancak bu kadar güzel gördüğümüz gelişmeler insanlığın çok büyük bir bölümünü, asıl insan olma fıtratından koparmakta ve insanları hiç de mutlu kılmamaktadır. Ancak her insanın, her bilimin, her siyasetin içinde mutlaka doğruları vardır; ama bu doğruların içinde yanlışları hiç yoktur diyemiyoruz.

Diyelim ki, elektrikli aletler, ulaşım araçları iyidir, ama intihar bombaları da iyidir diyemeyiz. Çünkü bu gelişmeler oluşurken orada ilahi bir hikmetin varlığı söz konusu olmuyor. Herkes kendisini savunuyor, bir diğeri partisini hatta örgütünü savunuyor. Buralarda herkesin kendi mantığı öne çıkıyor. İşte ben de diyorum ki, sadece buralara dayanarak kâmil insan olmak mümkün olmayacaktır; ama Şah-ı Merdan İmam Ali'yi ve Ehlibeyt'i örnek alırsak onların insanlığa gösterdikleri yolda yanlışlıklar olmaz. İlahi emir neyse o olur. Çünkü onlar Allah ve Resul'ü ne söylemiş ise onu söylerler.

Yine Ebuzer'den şöyle bir rivayet vardır. Allah'ın Resulü (s.a.a) şöyle buyurdular:

“Ali'nin eti, benim etimden, kanı benim kanımdandır. O bedenime oranla başım gibidir. O, bütün müminlerin ve-lisidir. Ali'den başkası benim adıma tebliğde bulunamaz.”

Ve şöyle yazmışlardır:

Nebiiyy-i Ekrem Beraat Suresi'nin Kâbe'de okunmasını istemişti. Bu görevi I. Halife'ye verdi. Onlar yola çıkmış-lardı. Sonra Hz. Ali'ye buyurdu ki: “Git, Ebubekir'e yetiş, Beraat Suresi'ni sen okuyacaksın.” Hz. Ali gitti, durumu ona bildirdi ve Beraat Suresi'ni Kâbe'de kendisi okudu. Halife geldi, Resulullah'a ne oldu da sureyi benim okuma-ma engel oldunuz? diye sordu. Cevap olarak Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: “Hayır bir şey olmadı yani senden kaynaklanan bir şey yok. Bu görevi sana verdikten sonra Cebrail (a.s) geldi. Benim adıma sadece Ehlibeyt'imden olan birisinin tebliğde bulunacağına dair vahiy getirdi. Bu yüzden Ali'yi ben gönderdim.”

Hz. Ali'yi diğer sahabelerden üstün kılan yönlerinden diğer bazı özellikleri de hiç kuşkusuz onun Allah ve Resul'üne kar-şı hiçbir zaman ters düşmemiş olmasıdır. Her ne pahasına olursa olsun Allah ve Resul'ünü üzen ilahi iradeye aykırı hiç-bir davranışta bulunmamış olmasıdır. Bütün savaşlarda çok büyük kahramanlıkları olan, Allah ve Resul'ünün emri dışın-da hiçbir eylem ve amelde bulunmayışıdır.

Aziz dostlarım, kâmil manada yaşamak isteyen kimse, ister sahabe zamanında olsun, isterse zalim sultanlar zamanında olsun, isterse de günümüzde olsun öncelikle hakkı tanımalı, sonra da hak ehlini izlemelidir. Yok, eğer bunu görmezden gelir ve kafasına göre yaşarsa yani sevmesi gerekenleri sev-mez, tabi olması gerekenlere tabi olmazsa sonucuna da ken-disi katlanır. Ve hiçbir zaman kemale ulaşamaz.

Biz buraya kadar verdiğimiz bilgilere baktığımızda her iki kanaldan da aktarılan rivayetler Şah-ı Merdan İmam Ali (a.s) ve Ehlibeyt'in hakkaniyetini ve izlenilmesi gereken yegâne yolun ve sırat-ı müstakimin bu olduğunu ortaya koymaktadır. Taberanî'de Zeyd İbn Erkam'dan nakledilen bir rivayette şöyle geçer: Resul-ü Ekrem (s.a.a) sahabelerine sıkı sıkıya tavsiyelerde bulunurdu ki yolunu kaybetmesinler, bunlardan biri de şudur:

“Ey Müslümanlar! Ben size iki paha biçilmez emanet bırakıyorum. Bunların biri Kur'an-ı Kerim, diğeri benim Ehlibeyt'imdir. Onlara sınıksız sarıldığınız sürece asla sapmazsınız. Onların önüne geçmeyin, helak olursunuz. Onlardan geriye de kalmayın, yine helak olursunuz.”

Bir rivayetin sıhhatli ve delil olması için o rivayetin şu basamakları geçmesi gerekir. Bir; Kur'an'a aykırı olmayacak, iki; aklın kesin hükümlerine aykırı olmayacak, üç; tarihi olaylara ters düşmeyecek, dördüncüsü de; sadece bir veya iki kişiden ibaret olmayacaktır. Eğer bu ölçüler olursa o rivayetin doğruluğuna hükmedilir ve ona amel edilir.

Değerli dostlarım, görüyoruz ki bu vermeye çalıştığımız gerek “iki emanet konusu olsun ve gerek Ehlibeyt'in Nuh'un (a.s) gemisi misali olsun gerekse “ben her kimin mevlası isem Ali de onun mevlasıdır” ya da “Allah'ım onu seveni sev, sevmeyeni sevme, onların dostu benim de dostumdur. Benim dostum ise Allah'ın dostudur. Onların düşmanı benim de düşmanımdır, benim de düşmanım Allah'ın düşmanıdır.” hadislerinin tamamı hem Kur'an'la uyum içindeler, hem de sünnetle uyum içindeler ve hem de canlı tarihle uyum içindeler.

Durum böyle olunca kâmil insan olmak isteyen Şah-ı Merdan, Evliyalar Şahı İmam Ali'ye bakmalıdır. Yoksa birileri-

nin uyduruk sözlerine kanarak kâmil insan olunmaz. Örnek olarak hem bazı kaynaklarda okuyor ve hem de dinî sohbet yapan bazı kardeşlerimizden duyuyoruz; “efendim her ne kadar Muaviye ile Hz. Ali savaştıysa da yine de onlar birbirini çok seviyorlarmış. İkisi de birbirlerine mektup yazarlarken biri kardeşim Ali, diğeri kardeşim hâşâ Muaviye diyormuş” gibi yalan, Kur’an’a ters, sünnete ters, tarihe ters olan görüşlere itibar edilirse Resul-ü Ekrem’in (s.a.a) sözü gereği helak oluruz. Başka bir uydurma hadis de “Ashabım gökteki yıldızlar gibidir, hangisini takip etseniz fark etmez.” hadisidir. İster Hz. Ali’nin, İmam Hasan’ın yanında olun, ister Muaviye’nin, ister Kербela’da İmam Hüseyin’in yanında olun, ister Yezid’in yine fark etmez. Mübarek cennet her iki tarafa da açık oluyor. Onlara göre bu görüşe İslami demek de mümkün değildir. Akliselim ile düşünen bir insan bunların ne Kur’an ile ne de sünnet ile örtüşmediğini görür.

Bazıları da “efendim bu olayların tamamında ne Muaviye haksızdır, ne de zalim oğlu Yezid ve taraftarları, onlar haksız değildirler.” Peki, burada haksız kimdir denildiğinde efendim bir yalancının verdiği habere göre aslen Yahudi kökenli Abdullah b. Sebe diye biri varmış. Bu kişi Hz. Ali’yi olduğundan daha fazla abartmış. Oradan almış diğer tarafa götürmüş, oradan aldığını beri tarafa getirmiş böylece Müslümanları karşı karşıya getirmiştir. Maalesef günümüzde görsel basında din adına bunları konuşurken, gerçekten insan hayretler içinde kalıyor. Bu yanlış bilgilendirmenin hesabını nasıl verecekler bilemiyorum. Bu konuda İmam Muhammed Bakır (a.s) şöyle buyurur:

“Eğer bir insan yanlış bilgiyle insanları yönlendirirse ta ki mahşere kadar o kişilerin günahından bir şey eksilmeksizin o yanlış sünneti ortaya atan da payını alır.”

Diyelim ki böyle bir Abdullah b. Sebe vardı. Acaba İslam'da olmaması gereken bu saltanatları o mu oluşturdu? Bu saltanatlar döneminde Kâbe'ye karşı savaş açanları o mu örgütledi? Bu Abdullah b. Sebe kimin tarafındaydı? Ehlibeyt hayatları boyunca zulüm görmüşler, bütün bunları o mu tertipleli? O zaman bunu böyle kabul edenlere sormak lazım, bunca ayetlerin, bunca hadiselerin size göre hiçbir değeri yok mudur? Ayrıca Müslümanlar bu kadar ahmak mıydılarda bir kişi bütün Müslümanları birbirine düşürdü ve kenara geçip seyretti? Neden akletmiyoruz? Allah aşkına böyle bir mantığı İslam'a reva görmek sizce doğru mudur? Oysa rahmetli Abdülbaki Gölpınarlı "Abdullah b. Sebe Masalı" diye yazmış olduğu kitaba bir bakın. Tarihte hiç yaşamamış ve tamamen uyduruk bir kişi kullanılarak tarihî gerçekler nasılda örtbas edilmiş.

Enes İbn Malik'ten Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiş:

"Ya Ali! Bilirim bazı kişilerin kalplerinde sana karşı kin ve nefretleri var, ama gitmeden onu açığa vurmazlar."

Sadece Gadir-i Hum'da Resulullah (s.a.a) "Ben kimin mevlası isem Ali'de onun mevlasıdır." hadisini Hz. Peygamber'in dilinden kitabın yazarı 118 kaynak saymış, bunların tamamı da Sünnî'dirler.

Hz. Ali hakkında şikâyetle bulunanlara Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ey insanlar! Ali hakkında bana şikâyetçi olmayın. Allah'a yemin olsun ki, o Allah'ın zatı ve O'nun yolu konusunda çok tavizsizdir."

Yine yazmışlar ki, Gadir-i Hum günü veda hutbesi sona erince Allah Teâla **"İşte bu gün dininizi tamamladım, sizin için**

İslam'ı beğendim."⁽¹⁾ ayeti nazil olunca Nebiyy-i Ekrem şöyle buyurdu:

"Allah'ım! Artık din kemale erdi, benim elçiliğime, Ali İbn Ebu Talib'in benden sonra velayetine razı oldun. Allahu Ekber!"

Resulullah buyurur: *"Kim Ali'ye söverse bana sövmüş olur, kim bana sövmüş olursa Allah'a sövmüş olur."*

Tarihler Muaviye'den Ömer İbn Abdulaziz dönemine kadar minberlerde Şah-ı Merdan Ali'ye sövdüler. Bunu ben kafamdan demiyorum. Okuyan kesimin tamamı bunu görmüşlerdir. Onların İmam Ali'ye Resulullah'ın mimberinden yıllarca küfretmeleri hoş karşılanıyor; ama nedense müminlerin onlara lanet okumaları doğru bulunmuyor.

Aziz dostlarım, kendime göre yapmış olduğum araştırmalırimın sonunda şunu gördüm: Kur'an'sız ve Ehlibeyt'siz olmaz. Ehlibeyt olmadan da Kur'an doğru ve yeterince anlaşılmaz. Böyle olunca nasıl ki Ehlibeyt'i dışlayanlar necat bulmayacaklarsa Kur'an'a tabi olmayanlar da aynı duruma düşeceklerdir. Çünkü Allah'ın Resülü birini değil, ikisini birden inananlara emanet bırakmış, bu iki seçkin ve paha biçilmez emanet birbirlerini tamamlamaktadır. Ayrıldıklarında ise sapmaların başladığı ortadadır, bu, kaçınılmaz bir gerçektir.

Ashabım yıldızlar gibidir sözünün Kur'an ile çeliştiği açıktır. Çünkü Kur'an'da Münafıkun Suresi var ve bu sure başlı başına Resulullah'a tabi olduğunu iddia eden münafıkların olduğu gerçeğini sunmaktadır bizlere. Yani eğer münafıklara uysak kurtulur muyuz yoksa helak mı oluruz? İşte gerçek şudur ki Allah Resülü'nden Ehlibeyt gemisine binmeyenle-

1- Maide Suresi, 3. Ayet

rin helak olacaklarına dair nakledilen onlarca hadis vardır. Şu gözden kaçmamalı; sahabe denilenlerin bazıları bir takım haramlara bulaşmış ve yanlış yollara sürüklenmişlerdir. Bunlar arasında haklılar ve haksızlar var. Hz. Ali ile İmam Hasan ve İmam Hüseyin’le savaşımlar var. Hz. Fatıma’nın kaburgasını kıranlar var. Allah’ın Resulü sayıklıyor, o ne yazacağını bilmez deyip karşı çıkanlar var.

Abdullah b. Abbas kendisi buyurur:

“Ben Kâbe’de şahit oldum ki Şam’dan gelen bir kişi hem Kâbe’yi tavaf ediyor ve hem de durup dururken Hz. Ali’ye hakaret içeren sözler sarf ediyor. Ona yaklaşıp **“Allah ve Resul’ünü incitenlere Allah (c.c) dünya ve ahirette onlara lanet eder, onlar için horlayıcı çok çetin bir azap var.”**⁽¹⁾ ayetini okudum ve “Ey Allah’ın düşmanı sen Ali’ye sövmekle Allah ve Resul’ünü incitiyorsun. Bunun farkında mısın? O kişi dedi ki: “Ben Allah ve Resul’üne karşı bir şey demiyorum ki, ben sadece Ali’ye karşı buğzediyorum.” İbn Abbas dedim ki: “Anan senin yasında ağlasın. Ben Resulullah’tan duydum buyurdu ki: *“Ali’ye söven bana sövmüş olur. Bana söven Allah’asövmüştür.”*⁽²⁾

Evet, dostlarım, keşke ne olaydı da biz bu gün bunlardan bahsetmeseydik. Keşke Şah-ı Merdan İmam Ali’ye karşı, İmam Hasan ve İmam Hüseyin’e karşı o acımasız düşmanlıklar olmasaydı. Keşke Müslümanların başına o olmaması gereken saltanatlar hiç mi hiç musallat olmasalardı. Keşke Kur’an’da var olan “inanamlar kardeşler” hükmü geçerli olsaydı. Bunu kim istemezdi. Düşmanlıkların, tefrikanın insanlık tarihinde hiç kimseye faydası olmamıştır; ama istenilen barış da bir türlü gerçekleşmemiştir.

1- Ahzab Suresi, 57. Ayet

2- Hâkim ve Zehebi’den naklen.

Her zaman her yerde haklı olan değil de güçlü olan haklı çıkmıştır. Ne var ki zalimin zulmü varsa, mazlumun da Allah'ı vardır. O'nun hak dergâhında mutlaka güçlü olan değil de haklı olanlar galip geleceklerdir. Bu gün okuduklarımızdan şunu anlıyoruz ki zahiren Hz. Ali, İmam Hasan ve İmam Hüseyin kaybetmiş gibi görülseler de asıl kaybedenler onların düşmanları oldukları aşikâr bir biçimde görülmektedir. Elbette Ehlibeyt'e olan muhabbet ve sevgide ise eksilmekte değil aksine gün geçtikçe daha da bir artmaktadır.

Ebuzer Gaffari'den Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu rivayet edilir:

“Ey Ali! Kim benden ayrı kalırsa Allah'tan ayrı kalır. Kim senden ayrı kalırsa benden ayrı kalmıştır.”

Başka bir yerde de şöyle buyurur:

“Ey Ali! Bana itaat eden Allah'a itaat etmiş olur. Sana itaat eden ise bana itaat etmiş olur.”

Selman-i Farsî'den de rivayet edilir ki Resulullah (s.a.a) buyurdular:

“Kızım Fatıma, benim bedenimin parçasıdır. Onu inciten beni incitir. Beni inciten Allah'ı incitmiş olur.”

“Hasan ve Hüseyin benim oğullarımdır. Onları seven beni sevmiş olur. Beni seven de Allah'ı sevmiş olur. Her kim de onları severse Allah da onları cennetine alır. Kim Hasan ve Hüseyin'imden nefret ederse Allah da onlardan nefret eder.”

Şimdi bu ya da bunlara benzer hadislerle bakıldığında gerek Hz. Ali'ye ve gerekse de Ehlibeyt'e karşı olanlar, onlarla savaşanlar, onlara akıl almaz katliamları reva görenler, onları incitenler, onlara karşı düşmanlık besleyenler, onlara buğzedenler,

onların düşmanlarını haksız görmeyenler ve özellikle de Emelilerin yaptıklarını hoş görenlerin vay haline. Bunlar kimler olursa olsunlar Allah ve Resul'ünü hakkıyla sevmiş olamazlar. Eğer bunların düşmanları Allah ve Resul'üne de düşmanlarsa o zaman onlar Allah ve Resul'ünü mutlaka karşısında bulacak, hak ettikleri yere de varacaklardır. Görüldüğü gibi sevgili Peygamberimizin söylemiş olduğu hadislerin yorumu bunu gerektirmektedir. Aynı zamanda bu yorum Kur'an-ı Kerim ile de uyum içindedir. Çünkü Resulullah (s.a.a) burada kişilere yönelik değil de genelinde hak olanı ifade etmektedir. Bunları Hâkim, Buharî ve Zehebi nakletmişlerdir.

Peygamber Efendimiz eğer: *“Ali'yi (a.s) sadece müminler sever, münafıklar nefret eder.”* diyorsa bundan şunu anlamalıyız, Hz. Ali'yi (a.s) sevmek imana delalet eder. Onu sevmemek, ondan nefret etmekse nifaka, münafıklığa ve küfre delalet eder. Allah Kur'an'da şöyle buyurmakta:

“Ben tebliğime karşılık yakınlarıma sevgi dışında sizden bir ücret istemem. Doğrusu Allah güzel iş yapanları böylemükâfatlandırır.”⁽¹⁾

Burada her ne kadar ayetin hitabı Nebiyy-i Ekrem'e yardım etmek isteyen kimselere olsa da ayetin kapsamı umumdur. Ben Müslümanım diyen herkesi kapsamı altına almaktadır.

Hakem İbn Abdulmelik kanalıyla yazmışlar ki, Resulullah (s.a.a) buyurdu ki:

“Ya Ali! Sende Hz. İsa'ya benzerlik var. Çünkü Yahudiler ondan o kadar nefret ettiler ki anasına bile iftirada bulundular. Hristiyanlar da onu o kadar sevdiler ki onu olmadık makama yükselttiler.”

1- Şurâ Suresi, 23. Ayet

Nehcü'l-Belâğa'da Hz. Ali (a.s) şöyle buyurur:

“Benim yüzümden iki sınıf cehenneme girer. Biri bizim velayetimizi reddedip bize buğzeden, diğeri ise beni sever görünüp Allah ve Resul'üne nispet verenlerdir.”

Yine buyurur ki:

“Benim yüzümden üç sınıf insan kurtuluşa erecek. Beni seven, beni sevenleri seven, bana düşman olanlara düşman olan.”

Allah Teâla bizlere Şah-ı Merdan'ı olduğu gibi görüp tanımayı nasip etsin diyorum.

Aziz dostlarım, kaynaklarda Hz. Ali'nin kendisinden şöyle nakledilir:

“Ben Resulullah'ın huzuruna çıktığımda namaz kılıyorsa hemen Subhanallah derdi, ben de hemen onunla birlikte namaza dururdum. Eğer namazda değilse beni içeri alırdı. Ben kendisine bir şey sorduğumda cevap verirdi, sustuğumda ise mutlaka bana bir şeyler anlatırdı.”

Yine buyurur ki:

“Kâbe'nin üzerinde bir put heykel vardı. İlk Resulullah benim omzuma çıkıp onu kırmak istedi; fakat bana ağır geldiğini görünce beni kendi omuzlarına alarak öyle kaldırdı ki elim göğse yetişecek sandım. Böylece o putu kaldırıp aşağı atarak parçaladım.”

Nebiiyy-i Ekrem, kızı Fatıma'ya şöyle diyor:

“Ey Fatıma! Allah bana emir verdi, ben de seni insanlar arasından İslam'ı ilk kabul eden, en çok ilim sahibi birisiyle evlendirdim. Kızım bil ki semadan bir talimat gelmeden evlendirmiş değilim.”

“Ey kızım Fatıma! Allah’a yemin olsun ki, Ehlibeyt’imin en hayırlısı dışında hiçbir kimseyle evlendirmek istemem.”

“Kızım! Beni hak üzere gönderen Allah’a yemin ederim ki seni hem dünya ve hem de ahirette seyyit olan biriyle evlendirdim. Ona ancak münafıklar buğzederler.”

Hız. Fatıma (a.s) buyurur ki:

“Babam Resulullah’ın hastalığının çok arttığını görünce ağlayarak üstüne kapandım. Bana şöyle dedi: Kızım Fatıma, cennetlik kadınların seyyidesisin. Bana ilk önce sen kavuşacaksın. Bunun üzerine ben başımı kaldırıp gülümsedim.”

HİDAYET KAPISI İMAM ALİ'DİR

Evet, kardeşlerim, bu kapıya varmadan, bu kapıdan içeri girmeden o menzile ulaşmak mümkün olmayacaktır. Tirmizî'nin rivayetine göre İmam Ali (a.s) buyurdu ki:

“Allah Teâla, her peygambere vahiylerle suhuflar gönderdi. Onların sırrını evvela üç kitapta topladı, o üç kitabın sırrını Kur'an'da topladı. Kur'an'ın sırrını Fatiha'da topladı. Fatiha'nın sırrını Bismillah'ta topladı. İşte ba'nın altındaki nokta benim.”

Yine Salebi'nin *Keşfu'l-Beyan*'ında şöyle geçer:

“Fatiha'da sırat-ı mustakimden maksat Resul-ü Ekrem (s.a.a), Hz. Ali ve Ehlibeyt'tir.”

İmam Ali (a.s), bütün peygamberlere gelen vahiylerin, suhurların sırlarının evvela üç kitapta toplandığını, o üç kitabın sırlarının Kur'an'da toplandığını bize haber veriyorsa, Bismillah'ın ba harfindeki noktanın ise kendisi olduğunu söylüyor-sa bunun ne anlama geldiği üzerinde düşünülmesi gerekmez mi? Biz de buradan yola çıkarak deriz ki: Sadece Müslümanların değil, tüm insanlığın Hz. Ali'yi gereği gibi tanımaları gerekir. Buradan anlaşılan, İmam Ali'yi tanımak hem geçmiş-i iyi tanımak ve hem de geleceği çok iyi bilmek anlamına gelir. Çünkü bütün tarih, dost ve düşman kabul ediyor ki Şah-ı Merdan hiç şirke düşmeden, hiçbir puta tapmadan halis bir kul olarak hayatını sürdürmüştür.

İbn Abbas'ın nakline göre Hz. Âdem'in (a.s) tövbesinin kabulü şu dua ile gerçekleşmiştir:

“Ey Allah'ım, Muhammed Mustafa hakkına, Aliyye'l-Murtaza hakkına, Fatıma Zehra hakkına, Hasan el-Müçteba hakkına, Hüseyin hakkına tövbemi ve duamı kabul eyle.”

Kur'an-ı Kerim de bunu destekler niteliktedir ve şöyle buyurmaktadır:

“Âdem (duasının kabul olması için) Allah'tan bazı kelimeler aldı.”⁽¹⁾

Bu sözlerin ne olduğunu Kur'an-ı Kerim açıklamamıştır, ama Ehlibeyt âlimleri bu sözleri böyle açıklamışlardır.

Yine İbn Mesud'tan Resul-ü Ekrem'in (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

“Hikmet on parçadır. Bunun dokuz parçası Ali'ye verildi. Bir parçası da diğer insanlara verildi.”

Ümmü Seleme Validemiz diyor ki, ben Resulullah'tan duyduğum buyurdu ki:

“Ben miraca çıktığımda yüce Allah bana şu haberi verdi: “Ey Muhammed! Sana selam olsun. Sen yardımcı olarak kimi seçtin?” Ben de dedim ki, ehlimin en hayırlı olanını seçtim. Cenab-ı Hak buyurdu ki: “Ey Muhammed! Ben yeryüzüne baktım, seni seçtim. Sana isimlerimden bir isim verdim. Ben Mahmud olanım, sen ise Muhammed'sin. Sonra bir daha yeryüzüne baktım. Senin için yardımcı Ali'yi seçtim. Ona da isimlerimden bir isim verdim. En yüce olan Aliyyü'l-A'la benim, Ali de odur.”

Yine buyurdu ki: “Ey Muhammed! Seni ve senin Ehlibeyt'i-ni nurumdan yarattım. Sizin velayetinizi göklere ve yeryü-

1- Bakara Suresi, 31. Ayet

züne sundum. Her kim bu velayeti kabul etse zafere ulaşır, kurtuluşa erir. Bunu kabul etmeyenler delalettedirler.”

Resulullah (s.a.a) buyurdu ki:

“Ben Kur’an’ın inişi için nasıl savaştıysam Ali İbn Ebu Talip de Kur’an’ın tevili için savaşacaktır.”

Yani Kur’an’ı anlamak isteyen Ali kapısından girmeli; çünkü Hz. Peygamber (s.a.a) *“Ben ilmin şehriyim Ali de onun kapısıdır.”* buyurmuştur.

Hâkim Haskani Hanefi’nin rivayetine göre Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

“Ey Ali! Sen net ve aşikâr bir yolsun. Sen dosdoğru yolsun ve sen müminlerin, arıların beyi misalindesin.”

Meğazili’nin rivayetine göre Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

“Kıyamet günü olduğunda cehennem köprüsünün üzerinde bir yol vardır. Bu yol ayrımında Ali İbn Ebu Talip olacak. Onun velayetini kabul etmeyenler Ali’den beraat alamayacaklardır.”

Kur’an-ı Kerim’de buyrulur ki:

“Ey iman edenler, itaat edin Allah’a, itaat edin Resul’üne ve sizden olan emir sahiplerine.”⁽¹⁾

Bu ayetin tefsirinde de “sizden olan emir sahiplerine” ifadesinden Hz. Ali’nin kastedildiği yer alır. Çünkü emanet ehline verilecekse o zaman velayet onun hakkıdır demişlerdir.

İbn Asakir, Ahmed İbn Hanbel’in rivayetine göre Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakleder:

1- Nisa Suresi, 59. Ayet

“Ey Ali! seni ancak müminler sever, münafık ise buğzeder.”

İbn Abbas: **“Kim Allah’ı, Peygamber’ini ve inananları veli kabul ederse şüphesiz Allah’ın hizbi galip olanlardır.”**⁽¹⁾ ve **“Ey Elçi, rabbin tarafından indirilen emri bildir.”**⁽²⁾ ayetlerinin Hz. Ali hakkında olduğunu söylemiştir.

Hafız Süleyman Kunduzi’nin rivayetine göre Resulullah buyurdu ki:

“Benden sonra ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacak. Yetmiş ikisi ateştedir. Kalan bir fırka ise kurtulacaktır.”

İşte, bu gün her fırka kendisini bu birin içinde görüyor. Biz de diyoruz ki, bu güruh-u naci olan birin kimler olduğunu, Ehlibeyt’ini Nuh’un (a.s) gemisine benzeterek çok açık ve net olarak bildirmiştir. Her kim Hz. Ali’nin velayetini kabullenmişse On Dört Masum, On İki İmam’ı hak kabul edip amel ve erkânını onlara göre yaşıyorsa, o kişi o birin içindedir. Bu yolda değilse o birin içinde değildir. Sadece biz de onları seviyoruz demek yeterli değildir.

Yüce Allah, Kur’an-ı Kerim’de buyurur ki:

“Bilin ki elde ettiğiniz ganimetin beşte biri Allah’ındır. Peygamber’in ve yakınlarındadır. Allah her şeye gücü yetendir.”⁽³⁾

İmam Cafer Sadık (a.s): *“Bu ayetin kastettiği, Peygamber’in yakınları olan Müminlerin Emîri Hz. Ali ile devam eden Ehlibeyt İmamları’dır.”* diye buyurmuştur.

1- Maide Suersi, 56. Ayet

2- Maide Suresi, 67. ayet

3- Enfal Suresi, 41. ayet

Allah Teala, Kur'an-ı Kerim'de buyurur ki:

“Ey iman edenler, Allah’tan korkun ve doğrularla birlikteolun.”⁽¹⁾

İbn Abbas’tan “Bu ayette “doğrularla birlikte olun’dan maksat Ali İbn Ebu Talip ile beraber olunuz.” rivayet edilmiştir.

Allah Teala, Kur'an-ı Kerim'de buyurur ki:

“O gün bütün insanları uydukları imamları ile çağıracağız.”⁽²⁾

Bu ayetin açıklamasında diyorlar ki: “Bu ayet indiğinde Hz. Peygamber’e (s.a.a) sordular ki: Ya Resulullah, bütün insanlarla uydukları sen değil misin?” Hz. Peygamber buyurdu ki:

“Ben bütün insanlara gönderilen peygamberim. Lakin benden sonra insanların üzerinde benim Ehlibeyt’imden imamlar olacaklardır. Fakat delalet ehli taraftarları onlara zulüm edeceklerdir.”

Enes İbn Malik’in naklettiğine göre Resulullah buyurdu ki:

“Melekler bana ve Ali’ye yedi sene salât getirdiler.” “Neden dolayı ya Resulullah” diye sorulduğunda buyurdu ki: “Çünkü Allah Teâla’nın vahdaniyetini ilk kabul eden ben ve Ali idik.”

Bazı hadislerde Saffat Suresi’nin 130. ayeti “**Selam olsun Âl-i Yasin**” şeklinde okunmuştur. Bu kıraate göre İbn Abbas’tan şöyle bir açıklama nakledilmiştir: “Buradaki Âl-i Yasin’den maksat, Âl-i Muhammed’dır.”

Fahr-i Razi kendi tefsirinde Ehlibeyt’in sahip olduğu şu beş özellik Hz. Peygamberle aynıdır, der:

1- Tevbe Suresi, 119. Ayet

2- İsra Suresi, 71. ayet

1- Kur'an'da hem Peygamber'e ve hem de onun eşsiz Ehlibeyt'ine selavat getirme.

2- Namazda yine hem Peygamber'e ve hem de Ehlibeyt'e selam.

3- Onların masum oluşları. (Ahzap Suresi 33. ayet)

4- Peygamber ve Ehlibeyt'ine sadaka verilmesinin haram olması.

5- Allah'ın onlara muhabbet ve sevgi gösterilmesini farz kılması. (Şurâ Suresi 23. ayet)

İbn Mesud şöyle diyor:

“Biz münafıkları Hz. Resulullah'ın getirdiği dine iman edip etmediklerini Ali'ye olan buğzlarından tanırdık.”

Hafız Kunduzi, İbn Abbas'tan, o da Resulullah'tan şöyle naklediyor:

“Ya Ali, senin insanların içindeki konumun Kur'an'daki İhlâs Suresi'nin konumu gibidir. Bir insan İhlâs Suresi'ni bir kere okursa Kur'an'ın üçte birini okumuş gibidir. Onu üç defa okursa Kur'an'ın tamamını okumuş gibi olur.

Ya Ali, sen de öylesin. Kim seni kalbiyle severse imanın üçte birine sahip olur. Kim seni kalbi ve diliyle severse kâmil bir imana sahip olur. Beni hak ile peygamber gönderene andolsun ki gök ehlinin seni sevdiği kadar yeryüzündekiler de seni sevselerdi, Allah Teâla hiçbir insana cehennemi reva görmezdi.”⁽¹⁾

Muhammed (s.a.a) ve Âl-i Muhammed'e selam ve salâvat göndermeden namaz kılınca namaz tam olmaz. Resulullah (s.a.a) buyurur ki:

1- Yenabiu'l-Mevedde, s. 125

“Ya Ali, benim ile Allah’ın menzilesi ne ise seninle menzilesi de aynıdır.”

Hiz. Ali’nin (a.s) ve Ehlibeyt’in dostu, Allah ve Resul’ünün de dostudur. Hiz Ali ve Ehlibeyt’in düşmanı, Allah ve Resul’ünün de düşmanıdır. Bu derece önemli olan bu makam, Ali ve Ehlibeyt’ten başka hiç kimseye nasip olmamıştır. İşte Hiz. Ali (a.s), İmam Hasan (a.s) ve İmam Hüseyin (a.s) ile savaşanların Resul-ü Ekrem’in (s.a.a) ordusuyla savaşmaktan hiçbir farkı yoktur. Kur’an-ı Kerim’de Ehlikitap hakkında hükümler olduğu gibi münafıklar, yalancılar, fasıklar hakkında da hükümler vardır. Bir mümini kasten öldüren lanetlenmiştir. Hiz. Ali (a.s), İmam Hasan (a.s), İmam Hüseyin (a.s) ile savaşanların durumunun ne olacağını artık siz düşünün.

Bir kişi İmam Cafer Sadık’tan (a.s) sordu ki: “Ya İmam, siz diyorsunuz ki akıllı insan Allah’tan korkan, kötülüklerden çekinen insandır. Öyle ise deden Aliyye’l-Murtaza ile savaşan Muaviye’nin ve Kerbela musibetini gerçekleştiren oğlu Yezid’in ki akıl değil miydi? sorusuna İmam Sadık buyurdu ki:

“Muaviye ve oğlu Yezid’in ki akıl değil, kurnazlık ve hiledir. Sadece dünya perestliktir. Çünkü her kötülüğün, her cürmün mutlaka Allah katında çok çetin hesabı vardır.”

İmam Sadık (a.s) şunu kastediyor ki, mademki huzur-u mahşerde kötülüklerin karşılığı Allah’ın çetin azabı ise Resulullah (s.a.a) buyurur ki, benim Ehlibeyt’imin düşmanı benim de düşmanımdır. Benim düşmanımsa Allah’ın düşmanıdır. Allah’ın düşmanının kabri ateşle dolacaktır, yani çok çetin bir azapla karşı karşıyadır. Şimdi Muaviye’nin de, oğlu Yezid’in de işledikleri cinayetler belki de bunların çok daha üstündeki kötülüklerle bulaşmışlardır. O zaman akıllı insan şu beş günlük dünya için bu ateşe razı olur mu? Demek ki bütün kötülüklerin anahtarı inkârdır, yaradana inanmamaktır. İnanan bir insan sebebsiz bir yere bunca cinayetleri nasıl işleyebilir?

Allah Teala buyuruyor ki:

“Sözü dinleyin, en iyisine uyun.”

Başka ayetlerde de şöyle buyrulur:

“Sakın kendi dünyevi çıkarlarınız için hakkı batıl ile karıştırıp hakkın üstünü kapatmayın.”

Ola ki hakkı tanımak için âlemlerin rabbini tanıyacak, O’na aciz bir kul olduğunu kabul edeceksin. O’nun gönderdiği kitaplarına, peygamberlerine, meleklerine, ahiret gününe, inancaksın. Bu da yetmez Ehlibeyt İmamları’nı tanıyacak, gösterdikleri yolda yürüyecek, amel ettikleri şekilde edeceksiniz. İnsanlık var olduğu günden bu güne kadar her zaman hakkın karşısında batıl da var olagelmıştır. Şah-ı Merdan buyurur ki:

“Mükemmel insan, o insandır ki başkalarının hatalarını gözetip tekrarlamak yerine kendi hatalarına bakar.”

Öyle ise bizler de bu güzel sözden ders alarak nerede hata ediyorsak o yanlışımızı gidermek zorundayız. Sünnîler adına konuşanlar kendi mezheplerinin itibar ettiği kaynaklara bakarak konuşuyorlar. Bunlar doğrudur ya da yanlıştır, bu onların sorunudur. Biz onların yanlışlarının üzerinde durmak yerine bizler nerede yanlışlar yapıyoruz. Biz de İslam’ın içindeyiz diyorsak acaba Kur’an ve Ehlibeyt olan bu iki emanetten ne kadar yararlanmaktayız? Ne kadar eylem ve amellerimiz bu iki öğreti ile örtüşmektedir?

Maide Suresi, 55’te **“Ey iman edenler sizin sahibiniz, veliniz Allah ve Resulüdür. Namaz kılarken rükû halindeyken zekât verenlerdir.”** ayetinin Hz. İmam Ali (a.s) hakkında olduğu herkesçe bilinmekte ve Şah-ı Merdan’ın doğumunun Kâbe’de olduğu gibi hakka yürüyüşü, ölümü de Kufe Mescidinde namaz kılarken olmuştur. Bu bütün tarih kitaplarında kayıtlıdır. Ne yazıkki birileri çıkıyor Alevilik adına bütün bu gerçekleri

yok sayıyor, biz İslam'ın bir koluyuz, ama oruç, namaz bizim değildir diyebiliyor. Kimse de çıkıp bunların Aleviler adına konuşma hakkı olmadığını demiyor. Ey Aleviler, Alevilik sahipsiz bir bağ değildir, gelin yolumuza sahip çıkalım, Alevilikle örtüşmeyen ve Ehlibeyt'e yakışmayan bu çakılları ayıklayalım.

Bu söylemleri dile getirenlerin Kur'an hakkında bir bilgiye sahip olmadıkları ortadadır. İmam Cafer Sadık (a.s) elimizde olan Kur'an'a sınıksı sarılmamızı istemiştir. Uymamız gereken Ehlibeyt'in emirleri bu doğrultudadır. Yüzlerce Kur'an ayeti Şah-ı Merdan İmam Ali hakkındadır. Bazıları her ne kadar tevillerle saptırmaya kalkışsa da biz Aleviler doğru bilgilenip o saptırmalardan arı kalabiliriz. Yoksa meydanı birilerine bırakmakla, Kur'an'ı anlayamadığımız gibi o saptıranlara da dolaylı olarak destek vermiş oluruz. İmam Ali (a.s) Sıffin Savaşı'nda Muaviye ordusunun mızrağa taktıkları Kur'an sayfalarını görüp savaştan geri duran Haricilere "konuşan Kur'an benim" diyerek sapmaları önlemek istemiştir. Ama insanlar ahmak olunca imamlarını anlayamadan kuru akılla olayı tahlil etmişler, imamlarına karşı kılıç çekmişler ve sonunda da İmam'ı namaz esnasında katletmişlerdir. Resulullah (s.a.a) şöyle buyurur:

"Benden sonra ümmetimden bir topluluk Ali'ye karşı olanca gayretiyle savaşacak, o gün Ali'ye eliyle yardım edemeyen diliyle yardım etsin. Ey Ali! Azgın çeteler seninle savaşacak, sen haklı olacaksın."

Yine buyurmuş ki:

"Bu Ali, salihlerin emîri, asilerin katili olacak. Ona yardım eden Allah'tan yardım görecektir. Ondan ayrılan yalnız kalacaktır."

Hız. Ali (a.s) buyurur ki:

“Ben Resulullah’ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: Ey insanlar! Ümmetimin içinden bir gurup çıkacak, onlar sizin Kur’an okuduğunuzu beğenmezler. Sizin namazlarınız da onların yanında bir şey ifade etmez. Sizin orucunuz da öyledir. Onlar Kur’an-ı kendi lehlerine yorumlayarak okurlar. Oysaki Kur’an onların aleyhinedir. Aynı zamanda Kur’an onların boğazlarından aşağı inmez. Onlar İslam’dan okun yaydan çıktığı gibi çıkarlar.”

ALLAH'I TANIMAK İMAM ALİ'DEN (A.S) DERSTİR

Evet, aziz dostlarım, Allah'a sonsuz hamt ve senalar olsun ki buraya kadar Şah-ı Merdan İmam Ali'nin (a.s) kâmil insan oluşunu işledik ve onlardan dersler çıkarmaya çalıştık. Şimdi de Hz. Ali'nin (a.s) *Nehcü'l-Belâğ'a*'da Allah Teâla'yı bize nasıl tanıttığına bir bakalım:

“Ey insanlar! Bütün hamtlar yalnız Allah'a ki O'nu övmek isteyenler layıkıyla övemezler, nimetlerini sayıp bitiremezler. Çalışıp çabalayanlar O'nun hakkını eda edemezler. O öyle bir mabuddur ki derin düşünceler O'nu idrak edemezler. Akıl ve fikir denizine dalanlar O'nun künhüne ermezler. O'nun bir sınırı yoktur. O'nun için ertelenmiş bir zaman da yoktur. Yaratılanları kudretiyle O yaratmıştır. Yelleri rahmetiyle O estirmiştir. Yarattığı yeryüzünü dağlar ve kayalara O pekiştirmiştir.

İşte, dinin evveli O'nu tanımaktır. Tanıyışın kemali O'nu tasdik etmektir. Tasdik etmenin kemali O'nu bir bilmektir. Bir bilişin kemali O'na karşı öz doğruluğuna ermektir. Öz doğruluğuna ermenin kemali O'nu tüm noksan sıfatlardan tenzih etmektir. Çünkü ne sıfat söylenirse söylensin O sıfatlarla vafedilemez. O'nu vafetmeye kalkışan O'nu bir başka şeye eşit etmiş sayılır. Başkasını O'na eşit sayan ikiliğe düşmüş olur. İkiliğe düşen yanılmış olur. Yanılmış

olan O'nu tanımamış olur. O'nu tanımayan O'na cihet isnat eder, O'na işaret eder. O'na işaret eden O'nu sınırlar. O'nu sınırlayan O'nu sayıya sokar. Her nerede dese O'nu bir yerde sanır, O'na mekân isnat eder. Bir yerde diyense başka yeri O'ndan halis sanır."

Şah-ı Merdan İmam Ali (a.s) buyurur ki:

"Vardır, yaratılamaksızın; mevcuttur, yokluktan var olmadan. Her şeyle vardır, beraber değil. Her şeyden gayridir, ayrı değil. İşler yapar; harekete, alete muhtaç olmadan. O görendir, görülen yokken. Birdir, bir varlığa muhtaç olmadan. Hiçbir varın yokluğunu garipsemeden insanı yarattı, düşünüp kurmadan, işe deneyiştten faydalanmadan. O her şeyi vaktinde yarattı. Birbirlerine aykırı olan şeyleri birleştirdi. Uzaklaştırdı. Her şeyi bir istidat, bir tabiat üzere yarattı. Her şeyin maddesini ona göre düzdü, koştu. O her şeyi bilen, sınırlarını, sonlarını kavrayıp kapsayandır."

Şah-ı Merdan buyurur ki:

"Tenzih ederim O'nu noksan sıfatlardan, daima yarattığı insana kitap sahibi bir peygamber göndermiştir. Yahutta gerekli bir hüccet tanıtmıştır. Onlar öyle peygamberlerdir ki, onlar Allah'ın buyruklarını onlara bildirmedi bir kusurda bulunmamışlardır. Yalanlayanların çokluğu yüzünden, bir yanılgıya düşmemişlerdir.

Bu peygamberlerden kimisi gelip geçmiştir. Onlar kendisinden sonra gelecek olanın adını bildirmiştir. Kimisi de çıkıp gelmiştir. Ondan önceki onu tanıtmıştır. O da öncekileri tasdik etmiştir. Bu yol yordam üzere çağlar geçmiş, zamanlar aşılmıştır. Atalar geçip gitmişlerdir. Onların yerini oğulları almıştır. Sonra da noksan sıfatlardan münezze olan Allah vaadini yerine getirmek için Resulullah Hz. Muhammed'i göndermiştir. Allah'ın salâtı ona ve soyuna olsun. Onu tanımak ve tanıtmak için peygamberlerden

söz almıştır. Sıfatları, doğumu, doğduğu yer ve zamanı yüceltmıştır.”

İmam buyurur ki:

“O gün yeryüzündekiler ayrı ayrı yollara sapmışlardı. Hak olmayan dileklere sarılmışlardı. Kimisi Allah’ı O’nun yarattığı şeylere benzetmekteydi. Kimisi de Allah’a şirk koşup sapıklık etmekteydi. Derken Allah’ın Resulü onları sapıklıktan kurtardı. Vücudunun bereketiyle onları bilgisizlikten çıkardı. Sonra da noksan sıfatlardan münezzeh olan Allah kendisine kavuşmayı seçti. Ona katında ihsan da bulunmayı diledi. Daha fazla belalara eş olmayı ona reva görmedi. Onu kendi katına aldı. Allah’ın salâtı ona ve soyuna olsun. O da geçmiş peygamberlerin ümmetlerine bıraktığını bıraktı.”

Hız. Ali (a.s) buyurur ki:

“Rabbimizin kitabı sizin yanınızdadır. O helalini apaçık göstermiş ve haramını da, farzlarını apaçık bildirmiş ve üstün işlerini de.”

Evet, aziz dostlarım, ne kadar yazsak ne kadar söylesek Şah-ı Merdan Hız. Ali’yi (a.s) anlatamakla bitiremeyiz. Çünkü o, hidayet kapısıdır. O, Şah-ı Velayet’tir. O, keramet ve mucize sahibidir. O, evliyaların şahıdır. O, Haydar-ı Kerrar’dır. O, toprağın atası Haydar’dır. O, Fatıma’nın kocası, Hasan ve Hüseyin’in babasıdır. O, hak imamların atasıdır. O, İslam dininin giriş kapısıdır. O, geminin kaptanıdır. O, gemiye binenleri kurtarır. O, Harun’un Musa’ya olan menzilesindedir.

Şimdi de İmam Ali’nin (a.s) Kumeyl duası olarak tüm dünya-
daki Ehlibeyt dostları tarafından Perşembey’i Cuma’ya bağ-
layan gece yani her Cuma akşamı okunan çok yüce anlamlar
içeren duadan bazı bölümleri sizinle paylaşalım.

Şah-ı Merdan bu duaya da Allah'ın adıyla başlıyor:

“Ey Allah'ım! Senin herşeyi kaplayan rahmetin hakkına! Her şeye üstün geldiğin, her şeyin boyun eğdiği gücün hakkına! Her şeye galip geldiğin azametinin hakkına! Önünde hiçbir şeyin durmadığı izzetinin hakkına! Her yeri dolduran azametinin hakkına! Her şeyden üstün olan saltanatının hakkına! Her şeyin fani olmasından sonra baki kalacak olan vechinin hakkına! Her şeyin temellerini dolduran isimlerin hakkına! Herşeyi bilen ilmin hakkına! Herşeyi aydınlatan cemalinin nuru hakkına! Sana hamdeder, senden isterim.

Evet, aziz kardeşlerim, Şah-ı Merdan İmam Ali (a.s) Allah Teâlâ'nın bu yüce sıfatlarını saydıktan sonra şöyle devam etmektedir:

“Ey nur! Ey kuddüs! Ey ilklerin ilki! Ey sonsuzların sonu! Benim yüce Allah'ım! İsmet perdesini yırtan günahlarımı bağışla. Allah'ım, nimetleri değiştiren günahlarımı bağışla. Allah'ım, belanın inmesine sebebiyet veren günahlarımı bağışla...”

“Allah'ım ben zikrinle sana yaklaşmak istiyorum. Seninle senden şefaât diliyorum. Cömertliğin hakkına beni kendine yaklaştırmayı, şükürünü ifade etmeyi diliyorum senden. Ey yüce Allah'ım! Huzu ve huşulu bir halde, zelil olmuş bir dil ile senden bana merhametli davranmanı, beni verdiklerine razı ve mütevazı kılmanı senden diliyorum. Ey Allah'ım! İhtiyaç ve yoksulluğu şiddetli olan zorluklar anında kapına gelen, sana el açanlara büyük rağbeti olan, o kimselerin yalvarışı gibi el açıp sana yalvarıyorum.

Ey benim yüce Allah'ım! Senin saltanatın azimdir. Mekânın çok yücedir. Tedbirin gizlidir. Fermanın aşikârdır. Kahrın galiptir. Senin adaletinden kaçmak ise imkânsızdır. Ey Allah'ım! Senin kudretin her yerde caridir. Senin

hükümlerinden kaçmaksa imkânsızdır.

Ey Allah'ım! Senden başka günahlarımı bağışlayacak, kabahatlerimi örtecek, kötü amellerimi iyiye çevirecek birini bulamam, bilmiyorum. Senden başka ilah yoktur. Ben ancak sana hamdederim. Ey Allah'ım! Sen nice kötülüklerimin üzerini örttün. Nice belaları benden geri çevirdin. Nice hatalarımdan dolayı beni korudun. Nice hoşla gitmeyen şeyleri benden uzaklaştırdın. Layık olmadığım güzel şeyleri benim için yaydın.

Ey Allah'ım! İzzetin hakkına her durumda bana karşı merhametli ve rauf ol. Ey Rabbim! Kendimi ihmal edip işlediğim kusurlardan sonra senden özür dileyerek pişman ve perişanlık içerisinde bağışlamanı senden diliyorum. Ey Allah'ım! Perişanlığımın şiddetine acı, beni bu bela zincirlerinden kurtar.

Ey Rabbim! Derimin ince, kemiklerimin zayıf olduğuna acı. Ey yaratılışımı gerçekleştirip beni yadeden, beni terbiye edip iyilik veren, cemalinin hürmetine beni affeyle. Ey kerem sahibi Allah'ım! Dünyanın bela ve cezası zordur. Oysaki dünyanın bela ve zorluklarının devamı az ve müddeti kısadır. O halde nasıl tahammül edeyim ahiretteki belaya. Hâlbuki o belanın müddeti uzun, kalışı da sürekli. Ehline bir hafifletme de yoktur.

Ey ariflerin en yüce arzusu! Ey medet dileyenlerin imdadına yetişen! Ey sadık kalplerin dostu! Ey âlemlerin ilahı! Ey ismi deva, zikri şifa, itaati zenginlik, sermayesi ümit, silahı ağlamak olan bana merhamet eyle. Âmin ya Rabbel âlemin."

Evet, aziz dostlarım, işte Şah-ı Merdan İmam Aliyye'l-Murtaza (a.s). İşte siz değerli kardeşlerim, okurlarım şayet kâmil insan olmak istersen Şah-ı Merdan'a bak. Bu kapı hak kapısı, bu kapı sırat-ı müstakime çıkan kapıdır. Güzel ülkemin güzel

insanı, mezhep taassubundan kurtularak araçtır. Allah ve Resul'ünün hak dediği yerde duralım ve hak dediklerine uyalım ki hem dünya hem de ahiret saadetine erelim.

Aziz kardeşlerim, güzel ÷lkemin güzel insanı, ben Aleviyim diyen kardeşim, gelin Anadolumuzda bizler On Dört Masum-u Pak, masum On İki İmam'a, şah-ı Merdan'a, Âl-i Muhammed'e kendimizi bırakalım. Onlara aykırı olmayan geleneklerimizi, göreneklerimizi de bir yana bırakmadan dininin asıllarına sarılalım.

Elbette asıllara zıt olan gelenek ve görenekler din olmayacağından onları bir kenara bırakalım ve öz Muhammedi İslam'ı hep beraber öğrenip yaşayalım. Dinin peygamberi, ilahî kitabı, imamı olmalıdır. Bunlar bize bırakılan iki paha biçilmez emanettirler. Birbirinden ayrılınca anlamını yitiren, insanın sapmasından başka bir şeye yaramayan değerler olacaktır.

O yüzden kim kâmil insan olmak isterse şah-ı Merdan'a bakmalıdır. Oraya bakarsa Allah'ı daha iyi tanır. Kur'an'ı, Peygamber'i, imamları da daha iyi tanır.

ŞAH-I MERDAN'IN VECİZE SÖZLERİ

Şah-ı Merdan İmam Ali'nin (a.s) buyruklarından bazılarını şöyle sıralayalım:

1- Sağa giden de bizden değil, sola giden de bizden değildir. Bizim yolumuz elif gibi orta yoldur. Bu yol insanı sırat-ı müstakime götürür.

2- Dil yırtıcı bir hayvana benzer, onu serbest bırakırsan karşı tarafı yaralar.

3- Her sayılı gün geçecek, her beklenen gün de mutlaka gelecektir.

4- Allah Teâla'nın tövbe kapısı açık olduğu halde umutsuzluğa düşenlerin haline şaşıyorum.

5- Ey insanoğlu övünmeyi bırak, kibirli olmayı terk et. Kendini gelecek olan hesap gününe hazırla.

6- Bir insanın hakkına razı olması onun erdemli olmasının nişanesidir.

7- İlim kalıcı bir mirastır. İnsandaki terbiye yeni elbise gibidir. İyi olan işleri düşünmek saf ve temiz bir aynaya benzer.

8- İnsanın adil olanı, kendisine karşı yapılmış olan haksızlığa sabredip onu affetmesini bilendir.

9- Kimde şu üç şey varsa onun dünyası da ahireti de güvende

olur: İyilikleri emredip kötülüklerden sakındırmak, Allah'ın emirlerine uymak, söylediklerine de amel etmek.

10- Sakın ameli olmayıp da cenneti arzulayanlardan olmayın. Bilin ki bu dünyada arzuları çok olanlar, tövbe etmeyi geciktirirler.

11- Eğer başkasında kınanacak davranış görürseniz siz onun benzerinden kendinizi uzaklaştırın

12- Bir müminin kalbinde şu iki sıfat yer almaz: Biri kötü ahlak, diğeri aşırı cimriliktir.

13- Akıbeti hayırlı olan azın, akıbeti zararlı olan çoktan daha hayırlıdır.

14- Akıldan üstün bir nimet yoktur. Çünkü akıl nasihat alan bir kimseye ihanet etmez.

15- Akıllı insan sustuğunda düşünür, konuştuğunda hakkı söyler. Dünyaya baktığında her yaratılandan bir ibret alır.

16- Akıllı insan kendi ayıbını gözeten, başkasının ayıbını ise görmezden gelendir.

17- Gerçek âlim ilmine amel eden kimsedir. Böylesi bir âlim ölmüş olsa da o diridir. Ama cahil bir kimse diri olsa da ölü gibidir.

18- Kendiniz için istemediğiniz bir şeyi başkaları için de istemeyin.

19- Her zaman amel eden söyleyenden daha hayırlıdır.

20- Dünyada ibret alınacak çok şey vardır. Ama ibret alanlar çok azdır.

21- Ey insanlar, bilin ki anne ve babanıza iyilikte bulunmanız Allah Teala'nın büyük farzlarındandır. Siz onlara iyilik edin

ki sizin çocuklarınız da size iyilik etsinler.

22- Basiretli insan vaadini yerine getirip bu günün işini yarına bırakmayan kimsedir.

23- Cahil insan gittiği yanlış yoldan geri dönmez, nasihatten de faydalanmaz, doğruları da kabul etmez.

24- Yaşamın sonunda cennet en hayırlı dönüş yeridir. Cehennem ise ne de kötü bir yataktır.

25- Dört şey talihsizliktir: 1- Gerçek ve esasları zayi etmek, 2- Hileye başvurmak, 3- Kötülere öncülük tanımak, 4- Erdemli kimseleri geriye bırakmak.

26- Kim hakkı yaşarsa hedefine ulaşır, kârlı çıkar. Kim haktan saparsa sonuçta pişman olur.

27- Kur'an'dan ayrılmayın. Eğer ayrılırsanız yolunu şaşıranlardan olursunuz.

28- Hakkın nişanelerini kötülerle kıyaslamayın. Bu dini yaşarken iyileri gözetleyerek yaşayın.

29- Ey insanlar, bilin ki bizim hakkımızın gereğini tanımayanlar durmadan ibadetle meşgul olsalar yine de onlara cennet nasip olmaz. Çünkü biz bu dinin hazinedarları, ilminde kandiliyiz. Bizden bir kandil söndüğünde diğeri yanar.

30- Ey insanlar, bilin ki Allah'tan çekinmek, O'na itaat etmek ileri görüşlülüktür. İnsanlardan en çok hayrını isteyen kişi Allah'a itaat eden kişidir.

31- Ey insanlar, bilin ki Allah'ın isimleri kutludur. Onun zikri uludur. Onun övgüsü yücedir. O zatıyla kutsaldır. O tektir, O hep vardır. O evveldir, ilktir, O ahirdir, sonsuzdur. O'nun zahiri aşikârdır. O çok ulu ve çok yücedir O'nun nimetleri geniştir. Dinin evveli O'nu tanımaktır. Tanıyışın kemali O'nu bir

ve tek bilmektir. Bir bilişin kemali O'nu bütün noksan sıfatlardan tenzih etmektir.

32- Şaşarım o kimseye ki bir şeyini kaybettiğinde onu aradığı kadar kendi kişiliğini bulmak için çaba harcamamaktadır. Bilin ki, insanın kendi kişiliğini kaybetmesinden daha kötü, daha acı bir hüsrân yoktur.

BİR DE KENDİMİZE BAKALIM

Kardeşlerim, şu ana kadar tarihî süreçlerden ve geçmişte yaşanan olayların kıyısından köşesinden bahsetmeye çalıştık. Elbette bizler o günleri birebir yaşamadık, ancak araştırıp okuduğumuzda, bunca musibetler, bunca haksızlıklar o gün nasıl Ehlibeyt'e yapılmışsa aynı düşmanlıklar bugün de Ehlibeyt dostlarına karşı devam edip sürmektedir. Bunun en canlı örneğinin Irak'ta ve diğer birçok ülkede yaşandığını görmekteyiz. İşte bu olmaması gereken hadiselerin olmasının altında da yine Ehlibeyt'e karşı olan düşmanlık olduğu ortadadır. Bütün bu anlattıklarımızın tamamı doğrudur.

Hz. Ali (a.s) buyuruyor ki:

“Sizler dini yaşarken kötülere kıyaslayarak yaşamayın, iyileri düşünerek yaşayın.”

Başka bir hutbesinde buyuruyor ki:

“Dinin evveli Allah'ın varlığına, tek güç sahibi olduğuna inanmaktır.”

Hani, Hz. Ali demişti ya, erdemli insan başkalarının hatalarını tekrarlamak yerine kendi hatasına bakan insandır. Öyle ise biz de erdemli insan olmak istiyorsak bilhassa şu asrımızda üzerimizde oynanan oyunları gözden geçirelim. Ve biz Aleviler olarak yaşantımızı önümüze koyalım, Ehlibeyt'in yaşan-

tısını da önümüze koyalım ve bakalım onların hayatlarıyla benzerliğimiz nerededir? Eğer örtüşüyorsa ne ala, yok eğer örtüşmüyorsa o zaman adımıza layık olanı hayatımıza uygulayalım.

Kim imanın esaslarına inanmıyorsa o kişi Allah'a da peygambere de inanmıyor demektir. Böyle bir kişi Ali'ye dost olamaz ve Alevi adını taşıyamaz. Gerçek Alevi Ali'ye kendini en çok benzetendir. Yoksa birinin Şaman inancına, Zerdüşt inancına sahip olması yadırgadığımız bir şey değildir. Ama dürüstçe ben Şaman'ım, ben Zerdüşt'üm demeli ve bizim pak ve tertemiz olan Alevilik adımızı kullanmamalı. İşte, bizleri rahatsız eden budur. Herkes her şeye inanıp istediği gibi de yaşayabilir; ama başkalarının adını kirletmeden kendi inancının gereği ne ise onu yapar, o bizi bağlamaz. Ancak Alevilik bizi bağlar, bizde olmayan şeyleri varmış gibi göstermek elbette her Aleviyi derinden yaralar.

Evet, aziz dostlarım, sakın bunda ne var demeyin, bu tür inanca sahip kişiler basında bizim adımıza konuşmaktalar. Bu adamların Kur'an hakkında sağlıklı bir bilgiye sahip olmadıklarını kendi ifadelerinde görmekteyiz. Bu kimselerin, söylemleriyle Ehlibeyt'e kir olmaya hakları yoktur. Bu gibi yanlış söylemlerin Aleviliğe bir yararı olmayacağı gibi Muaviye ve Yezid'in de ekmeğine yağ sürmekte olduklarını bilmemizde yarar var.

Evet, aziz dostlarım, bizim Aleviliğimiz adına konuşanlar sadece bununla kalmıyor, adam çıkıyor biz Aleviyiz ama bizi İslam'a sokamazsınız diyor. Eğer bundan kasıt Emevi din anlayışı olsa tamam deriz; ancak bunlar biz Müslüman da değiliz diyorlar. Diğer tarafta sözde bazı ılımlı olanlarımız var, onlar da diyorlar ki biz İslam'ın içindeyiz, ama bizim Kur'an-ı Kerim'i algılamamız sizden farklıdır. Bunların Kur'an-ı Kerim

hakkında bilgilerinin ne olduğunu bilmiyorum, ancak şunu biliyorum ki ilim şehrinin kapısı olan İmam Ali (a.s) ve diğer masum-i pak imamlarımız Kur'an-ı Kerim'de orucun, namazın, haccın, zekâtın Allah tarafından farz olduğunu kabul ederek böyle algılamışlardır.

Hiz. Ali (a.s) *"Daha hiç kimse namaz kılmaz iken ben yedi sene herkesten önce Peygamber'le namaz kıldım."* diyerek üstünlüğünü beyan etmektedir. Kur'an-ı Kerim Maide Suresi, 56'da buyuruyor ki: **"Namaz kılarken rükû halindeyken zekât verenlerdir."** Bu ayet, Hiz. Ali'nin namaz kılarken rükû halinde parmağındaki yüzüğünü sadaka verdiği kanıtıdır. Bugün dünyamızda yaklaşık beş yüz milyon Müslüman Ehlibeyt'e göre amel edip, orucunu tutup, namazlarını kılmaktalar. Bunların içinde yirmi bin sayfalık Kur'an tefsiri yazan çok derin Kur'an bilginleri vardır. Bunlar, Kur'an-ı Kerim'i aynen On İki İmam'ın yorumlarına uyarak algılamışlardır, bunlar orucunu tutup namazını kılmaktalar.

Acaba bunca insanlık Kur'an-ı Kerim'i böyle algılıyorsa o zaman bizim Aleviliğimiz adına bunlar kimlerdir dememiz gerekmez mi? Şunu herkes çok iyi bilmesi gerekir ki İslam'ın özünü inkâr edenler, On Dört Masum'a, On İki İmam'a asla dost olamazlar. Çünkü onları sevmiş olmanın ölçüsü bu Kur'an-ı Kerim'e inanmak, o da yetmez onu yaşamakla mümkündür. Başka türlü mümkün değildir. Şöyle akliselim birisi İmam Ali'ye, Ehlibeyt'e hayranlık duyuyorsa onlar Marksist sosyalist oldukları için değil de onlar Allah ve Resul'ünü severler, Allah ve Resul'ü de onları sevdikleri içindir; çünkü onlar yaşadıkları her dönemde devamlı hakkı temsil etmişlerdir. Onun içindir ki gerçek manada Alevi olmanın yolu yordamı Ehlibeyt İmamları'nın yaşadıkları bu yoldur. Acı olan bugün Alevilik adına konuşanların bu gerçeklerden uzak olmalarıdır. Bunlar bu konuda ya yeterince bilgiye sahip değiller ya

da bilerek birilerinin hesabına çalışmaktalar. O yüzden bunlara bir dur diyen olmalı diye düşünüyorum.

Aziz dostlarım, gerçek manadaki Alevilikte samimi olanlar gelin hep beraber bizi istismar edenleri bir kenara koyup dinimizin gereklerini Ehlibeyt öğretilerinden alalım ve hayatımıza uygulayalım. İmam Hüseyin Kerbela'da şöyle buyurur:

“Ey Ümeyyeoğulları siz ki bu dine inanmıyorsunuz bari hür insanlar olun ve yalanlarınızla halkı aldatmayın.”

İmam'ın kullandığı bu nurlu cümleyi biz de bugün bizi istismar eden herkese söylüyoruz. Gelin dürüst olun, gelin özgür olun. Çünkü benim inandığım Alevilik, İslam'ın özüdür; yoksa her şeyi inkâra kalkmak, biz Kur'an'ı böyle algılıyoruz demek, bir kısım menkıbelere bakarak hüküm çıkarmak, hiç kimse tarafından bilimsel kabul görmez. Biz Alevilerin istekleri bilimsel olması için karşılığı Kur'an-ı Kerim'de olmalı, Ehlibeyt'in hayatında yaşandığı sabit olmalı ya da gerçek Ehlibeyt ulemasının içtihatlarına dayanmalıdır.

Çünkü bu dine karşı Allah ve Resul'ünün hedef ve sorumluluğu neyse Ehlibeyt İmamları'nın sorumluluğu da aynıdır. Durum böyle olunca o zaman da bu dine, bu hedefe, ben Aleviyim diyenler, bu davaya daha çok sahip çıkmak zorundadırlar. Biz Alevilerin hedefi, ölçüsü On Dört Masum, On İki İmam olmalıdır. Yoksa başka türlü Alevilik olmaz. Toplumların yaşadıkları gelenekleri, kültürleri, edebiyatları olabilir, olmalıdır da ancak dine aykırı olanların bir kenara itilmesi, diğerlerinin de bir kültürel ritüel olarak kalması gerekir, bir din olarak değil. Bizim dini inancımız, Kur'an ve Ehlibeyt yani On İki İmam'ın yorumlarına dayanmalıdır. Böyle olursa, kabul görür; yoksa siyasi oyunlara gelerek dinî dayanağı olmayan bir görüşü yasallaştırmanızın kimseye bir hayrı ve faydası olmayacaktır.

İNSANI İYİ TANIMADAN YARADANI TANIYAMAYIZ

Aziz dostlarım, insanı tanımayı da gelin kâmil olan İmam Ali'den (a.s) öğrenelim. İmam buyuruyor ki:

“Arif insan nefsi bilip onu azat, özgür eden, onu Allah'tan uzaklaştıran şeylerden sakınan kimsedir. En büyük hikmet insanın nefsi bilmesidir. En akıllı insan nefsi bilen insandır. Marifetin en kâmil merhalesi insanın kendisini bilmesidir. Kendisini bilmeyen kişi başkasını nasıl bilebilir? Nefsi bilen kişi onunla mücadele eder. Nefsi bilmeyen kişi onu başıboş bırakır. Nefsi bilen kimsenin değeri artar. Nefsi bilmeyen kimse haktan uzaklaşır.”

İnsan, kendini tanımaya nefsinden başlayıp onu bilmesi gerekir. İmam Ali'nin (a.s) nasihatlerinden anlaşılan insanın kendini yani nefsi tanımasıdır. İnsanın yaratılışından bu yana baktığımızda, tüm âlemlerin nasıl bir düzen içerisinde ve her bir varlığın kendi işinde oluşundan yola çıkarak bu âlemin mutlaka âlim ve güçlü bir yaratıcısının olduğuna inanmanın bir zorunluluk olduğu ortaya çıkmaktadır.

Elbette doğru yerden ve doğru bilgilerle donanmaya, öğrenmeye ihtiyaç vardır. Eğer bu öğrenimi doğru kaynaklardan değil de yanlış yerlerden alırsak bu yanlışlar o kişinin hayatı boyunca devam edip sürecektir. Bizim asıl konumuz insanı

yani kendimizi tanımak sonra da hakka ulaşmaktır. İslam dini, son ilahi dinlerin sonuncusu olarak Allah (c.c) tarafından kabul görülen dinimizdir. Bu dinin peygamberi, tüm âlemler için gönderilen rahmet peygamberidir. Bu dinin hak kitabı Kur'an-ı Kerim'dir. Onun en büyük mucize olduğu kabul görmüştür. İmam Ali (a.s) buyuruyor ki:

“Bu dini kötülerle kıyaslayarak değil de iyileri gözeterek yaşayın. Bilin ki İslam dini insana nitelik kazandırır, insanı şaşkınlıktan kurtarır. İslam'ın ışığında insan umudunu yitirmez. İnanmak insan için güçlü bir dayanaştır. İnsanı günah işlemekten, kötülüklerden korur. Onu hak için yaşarsan insana takvalı olmayı kazandırır, iyilik yapmayı artırır.”

İmam Rıza'ya (a.s) sordular ki: “Ya İmam, imanın ölçüleri nelerdir?” İmam buyuruyor:

“Onu diliyle ikrar etmek, kalbiyle tasdik etmek, bedeni ile de amel etmektir.”

İmam Sadık (a.s) buyuruyor:

“İmanla birlikte olmayan amel kabul görmez; ama amel olmadan da iman olmaz.”

Hiz. Ali'ye (a.s) sordular ki: “Ya Ali, bize Allah kelimesini anlatır mısın?” İmam buyurdu ki:

“Allah her yaratılmışın ihtiyaç ve zorluk anında ümidini sadece O'na bağladığı ve O'na sığındığı yüce yaratanın ismidir.”

Evet, aziz dostlarım, eğer insanoğlu kendisini doğru bir şekilde tanımak istiyorsa hak üzere gönderilen peygamberleri ve imamları tanımalıdır. Çünkü bunları tanımadan yaratana tanıyamaz. Allah Teâlâ'nın bir kitabı kâinat, bir kitabı insan ve bir kitabı da Kur'an-ı Kerim'dir. Bunları doğru öğrenmenin yolu da Ehlibeyt'in velayetinden geçer.

Aziz dostlarım, bilhassa ÷lkemizde din söz konusu olduğun-
da Müslümanlar için kullanılan kelimeler dinciler ve dindar-
lar diye dile getirilmektedir. Dinci terimi daha çok istismar
için kullanıldığından İslam'ı temsil etmiş olamaz. Dindar ol-
maksa İslam'ın olmazsa olmazıdır. İşte bunun içindir ki pey-
gamberler, On İki İmam, tüm hak âşıkları gerçek manada din-
dar insanlardır. Bütün bunların yegâne gayeleri hakkı temsil
etmek, hakkı yaşamaktır. Tabiidir ki bu hakkın karşısında
münafıklar, yalancılar, fasıklar, istismarcılar ve dini anlamad-
an kendini dindar gösterenler de olacaktır.

Bir örnek verecek olursak İmam Ali (a.s) ile Muaviye'nin sava-
şı devam ediyordu. Tam Muaviye yenilgiye uğrayacaktı ki bir
hileye başvurdular. Kur'an aramızda hâkim olsun demeye baş-
ladılar. İşte, Hz. Ali'nin (a.s) tarafında olup da dinci görünenler
geldiler İmam Ali'ye dediler ki, biz Kur'an için savaşıyorduk,
şimdi bunlar bizi Kur'an'a çağırıyolar. Sen de bu çağrıya uya-
caksın dediler. Daha sonra bu görüşlerinden geri caydılar. Hz.
Ali'ye şunu dediler ki, ya Ali biz yanlışımızdan tövbe ederek
geri döndük. Artık sen de tövbe et, sen de geri dön, dediler.
İmam Ali (a.s), onlara: "Siz yanlış üzere yanlışla devam ediyor-
sunuz. Ben size söylemiştim, ama beni dinlemediniz. Şimdi
beni verdiğim sözden geri caymamı istiyorsunuz." dedi. İşte
bunun gibiler bir zaman dindar olarak Muaviye karşı sava-
şırken sonra da bir bakıyorsun Haricî olarak kılıçlarını İmam
Ali'ye karşı çekip kendi imamlarıyla savaşmaktalar. Böylece de
tarihe kara bir sayfa olarak geçmeyi başarmaktalar.

Bunlar gibileri eğer gerçek anlamda dindar kimseler olsalardı
velayet ve imametın asıl sahibi olan İmam Ali'ye (a.s) itaat
ederlerdi ve biz de bu günlere kalmazdık. Öyleyse her Müs-
lüman kişi, dindarlık ile dini anlamadan dinciliğe soyunanla-
rı birbirinden ayırt etmeli ve farklı görmelidir. Yoksa pireye
kızıp yorgan yakmaya benzer bu.

Yüce Allah'ın hikmetinin en önemli nişanelerinden biri insanın yaratılışıdır. İkinci kitap olarak zikrettiğimiz insan eğer kendini tanırsa imam Ali'nin (a.s) buyurduğu gibi: *"Rabbini tanır."*

Yine Hz. Ali (a.s) buyuruyor ki:

"İnsan bir şeyini kaybettiğinde onu aradığı kadar kişiliğini kaybettiğinde onu aramayanların hallerine şaşıyorum."

Yaradan insanı yaratırken ona cüz'i bir irade verdi. Eğer kendisine verilen bu iradeyi iyiye kullanırsa meleklerden de üstün bir yere ulaşacağını, yok ama doğru kullanmazsa en aşağılık varlıkların arasında yerini alacağını bilmelidir. İmam Cafer Sadık'ın (a.s) talebelerinden Hişam İbn Hakem İmam'a sorar "Ey İmam, bana Allah'ı nasıl tanıdığımı sorduklarında benim onlara cevabım ne olmalıdır?" İmam Cafer Sadık (a.s) buyurdu ki:

"Sen onlara de ki: Ben Allah Teâlâ'yı kendi varlığımla tanıdım. Zira O, bana en yakın olandır. Benim bedenimin muhtelif bölümlerden oluştuğunu, her bir bölümün nizam ve intizamla kendi yerinde görevli olduklarını görüyorum. Bütün vücuttaki organlarım muntazam olarak görevlerini ifa etmekte. Kendime baktığımda göz, kulak, ağız, burun, koklama, dokunma, tatma gibi çeşitli özelliklere haiz organlarımın olduğunu görüyorum. Bu kadar tertipli ve güzel yaratılışın mutlaka bir yaratıcı olmalıdır, diyerek yüce yaratıcıyı böyle tanıyorum. Bütün bu gerçekler, benim varlığımdaki bu mükemmel sistem, bana Allah'ımı tanımaya yardımcı olmaktadır."

Hepimiz okuyor ve biliyoruz ki gerçekten de günümüzde nice ilim ve bilim adamları insanoğlunun yaratılışı üzerine çok çalışmışlar ve hala da çalışmaktalar; ama neticede henüz çok azını keşfedebilmişlerdir. Çünkü insan vücudunun

esrarengiz yapısı, sayısız hücrelerden oluştuğu söylene de bu sayının ne kadar olduğu henüz kesin belli değildir. Ancak belli olan bunların canlı olarak yaşadıklarıdır. Bu insanın fizikî yapısı böyledir, ama buna rağmen insan kendi aczinin de bilincinde olmalı, en ufak belaları dahi def edememesi, kendinin muhtaç ve sürekli korunmaya ihtiyacı olan bir varlık olmasını görmelidir.

Aziz dostlarım, bütün bunlardan maksadımız, insanın kendisini tanıırken yaratana kul olduğunun bilincine ulaşmasını sağlamaktır. Aslında evrim teorisini iddia edenlere göre de yaratıcı olmadan bu iş olmaz. Maymunlar yaşıyorlar, ama insanı bu inkârcılığa götüren şey insandaki nefistir. Tabiatı gereği bu insandaki nefsanî istekler insan için bir imtihandır. Sevgili Peygamberimiz sahabeye hitaben buyuruyor:

“En büyük cihat sizin nefislerinizle vereceğiniz cihattır.”

Bu yanlışlardan korunmak için kendini tanımak istiyorsan evrimcilere ve maddecilere değil de peygamberlere, imamlara, evliyalara, ermişlere bakmalı ve onları örnek almasın. Bütün bu Allah'ın seçkin kulları, hem kendilerini çok iyi tanımışlar hem de yaratana kul olmayı en iyi gerçekleştirmişlerdir. Nasıl ki Allah'ı tanımayan kimseler peygamberlerle savaşmışlarsa aynı cenah bu savaşı imamlara karşı da vermişlerdir. Yüce yaratan bizleri bu gibi şerli insanların şerrinden korusun.

İnsanın bir başka ilginç boyutu da ruhudur. Aslında asıl önemli olan insanın ruhi boyutudur; gerçekten insan aklının alamayacağı kadar güçlü ve gerçekten de üzerinde düşünülmesi gereken insanın bu boyutu, varlık âleminin de en şaşılacak olgusudur. Ruh, insana her şeyden daha yakın olduğu halde, hakkında çok az bilgi mevcuttur. Ruh hakkında bilim adamları çok araştırmalar ve çalışmalar yapmış olsalar da onun künhüne varan olmamıştır. Bu konuda Kur'an-ı Kerim şöyle buyuruyor:

“Senden ruh hakkında sorarlar. De ki: Ruh, rabbimin emrindedir. Bu hususta size çok az bilgi verilmiştir.”⁽¹⁾

İmamlarımız, insanın yaratıcı tanınmaları hususunda hem âlemin düzeninde neler var, hem de yeryüzündeki hikmetlere vurgu yapmışlardır. İmam Aliyye’l-Murtaza (a.s) bir duasında şöyle der:

“Ey sakın ve güvenli bir beşikte beni uykuya yatıran! Ey kudretini denizlerde gösteren! Ey yüceler yücesi olan rabbim! Ey azametini göklerde, kudretini yeryüzünde ve denizlerde gösteren.”

Kur’an-ı Kerim’de de şöyle buyrulur:

“Bilin ki kesin inananlar için yeryüzünde çeşitli hikmetler, nişanelervardır.”⁽²⁾

İmam Cafer Sadık (a.s) talebelerine şöyle buyuruyor:

“Şu yeryüzünün nasıl yaratıldığını bir düşünün. Üzerindekilerin durabilmesi için dağlarıyla sapasağlam bir şekilde yaratılmıştır. İnsanlar ihtiyaçlarını giderebilmesi için yer yuvarlağı üzerinde çalışmaktadır, ama yeryüzünün sakın olmadığı deprem ya da başka felaketlerde insanlar evlerini terk edip kaçmak zorunda kalırlar.”

İmam Cafer Sadık (a.s) insanın dikkatini şuna çekiyor ki şu muazzam dünyamız üzerinde milyonlarca yolcusuyla baş döndürücü bir hızla dönerken dünyanın bir beşik kadar sakın ve güvenli olmasıdır. İmam buyuruyor ki:

“Yüce yaratanın hikmetlerinin sınırsız ama yaşayanların bilgisinin kıt olduğunu görmek isterseniz denizlerde ya-

1- İsra Suresi, 85. Ayet

2- Zariyat Suresi, 20. Ayet

şayan her türlü canlı varlıklara bakın, onların çeşitlerini sayıp bitiremezsiniz.”

Gerek sevgili Peygamberimiz, gerekse imamlarımız ne söylemişlerse onların söylem ve nasihatlerinin tamamı mutlaka Kur'an-ı Kerim'de bir karşılığı ve onunla ilgili bir ayet vardır. Yüce Allah Yunus Suresi'nde buyuruyor ki:

“Güneşi aydınlatıcı, ayı da aydınlık olarak yaratan rabbindir. Yılları, ayları hesaplayıp bilmemiz için onları belli yörünge ve konumlara oturtan O'dur. Bütün bunlar boş yere yaratılmadı. Yaratan ilim ve hikmet sahibidir.”

Bu konuda âlimler şöyle yazmışlar: “Güneş yer kürenin bir milyon üç yüz bin katı büyüklüktedir. Güneşin doğuşu ve batışı, dört mevsim oluşturma'nın yanı sıra insanın hayatında çok önemli rol oynayan zamanın belirlenmesi de hayatî önem taşımaktadır. Bu hesaba göre ay saatte tam üç bin altı yüz kilo metre hızla yer küre etrafında döner. Bunu bir ayda tamam-lar. Güneşin etrafında dönmesiyle bir yıl oluşur.”

İmam Cafer Sadık (a.s) talebelerine güneşi şöyle anlatır:

“Yüce Allah, gece ile gündüzün egemenliğini onunla üstün kılar. Eğer güneş doğmayacak olsaydı dünyanın düzeni alt üst olurdu. Şayet güneş batmayacak olsaydı, vücudun dinlenmesi olmayacak, insanoğlu huzur bulamayacaktı. Dört mevsimin meydana gelmesine neden olan güneşin yörüngesindeki iniş ve çıkışlarına bakarak düşünün. Aya bakarak yüce Allah'ı tanıyın. Ayın muntazam hareketleri sayesinde insanlar ayları, yılları belirleyip hesaplar. Sonra karanlık gecelerin onunla nasıl aydınlandığına bakın ve bunun faydalarını düşünün. Yıldızların nasıl gökyüzünü süslediğine bakın.”

İmam Ali de (a.s) buyuruyor ki:

“Gökyüzünde şu yıldızlar tıpkı yeryüzündeki şehirler gibidirler. Onlarında aralarında ışıktan yollar vardır. Onlar da bu ışık yollarıyla birbirlerine bağlıdır.”

Kur’an-ı Kerim’de buyuruluyor:

“İnananlar için göklerde ve yeryüzünde Allah’ın varlığına işaret eden birçok nişaneler vardır.”⁽¹⁾

Yine buyuruluyor:

“Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılışında, geceyle gündüzün art arda gelişinde temiz akıl sahipleri için gerçek-ten nişaneler vardır.”⁽²⁾

Kur’an-ı Kerim’de yüce Allah’ın kudretini beyan eden ayetler vardır. Bu ayetler O’nun kudretinin sınırsız ve sonsuz olduğunu göstermektedir. Yüce rabbimiz dilediği zaman var edebilmekte ve dilediğinde yok edebilmektedir. Buyuruyor:

“Varlık âlemini elinde bulunduran Allah pek bereketli ve ölümsüzdür. O her şeye gücü yetendir.”⁽³⁾

İmam Ali (a.s) buyuruyor ki:

“Gizli, açık, ağır, hafif, zayıf, güçlü varlık âleminin tamamı Allah’ın kudreti karşında bir ve eşittirler.”

Durum böyle olunca bir kişinin kalkıp acaba Allah nasıl bir şeydir? O’na benzer başka bir şey var mıdır? diye O’nun zatı hakkında şüphelere düşmek insan için şaşkınlığa sebep olur. Doğru olanı sadece O’nun yarattıklarının üzerinde tefekkür etmek, düşünmektir.

1- Casiye Suresi, 3. Ayet

2- Al-i İmran Suresi, 191. Ayet

3- Mülk Suresi, 1. Ayet

İmam Ali (a.s) şöyle buyuruyor ki:

“Hiçbir şey O’nu meşgul etmez. Zamanın geçmesi O’nda bir değişikliğe neden olmaz. O’nun varlığı hiçbir mekâna sığdırılmaz. Hiçbir dil O’nun niteliğini anlatamaz.”

Ayette buyuruyor ki:

“Gözler O’nu idrak etmez. O ise bütün gözleri idrak eder. O her şeyden haberdardır.”⁽¹⁾

İmam Rıza (a.s) buyuruyor ki:

“Allah Teâlâ’nın madde olduğunu zannedenler bizden değildir. Biz hem bu dünyada da onlardan uzağız, hem de ahirette.”

İmam Musa Kâzım (a.s) buyuruyor ki:

“Yüce Allah zaman ve mekân olmaksızın daima var idi. Hiçbir mekân O’ndan boş olmadığı gibi o hiçbir mekânı işgal etmiş de değildir.”

İmam Ali’ye (a.s) sordular ki: “Ya Ali, yüce rabbimiz yerleri, gökleri yaratmadan önce neredeydi?” İmam buyurdu ki: “*Sorduğunuz soru mekân sorusudur. Oysaki mekânlar yokken de Allah Teâlâ vardı.*”

Yine İmam Rıza (a.s) buyuruyor ki:

“İnsanlar daha önceden işlemedikleri yeni günahlar işlemeye başlayınca Allah da onlara ne olduğunu bilmedikleri yeni belalar musallat eder.”

Resul-ü Ekrem buyuruyorlar ki:

“İnsanları iyiliğe çağırmayı, onları kötülükten men etmeyi ihmal etmeyin. Yoksa Allah’ın azabı gelir, hepimize ulaşır.”

1- En’am Suresi, 103. Ayet

Evet, aziz dostlarım, yüce yaratan hiçbir dönemde insanı başıboş bırakmamıştır. Hemen her dönemde çeşitli mucizelerle beraber peygamberler, elçiler göndermiş, sonunda da âlemlere rahmet olarak Hz. Muhammed Mustafa'yı (s.a.a), Kur'an-ı Kerim gibi bir mucizeyle göndermiştir. Ondan sonra da onun vasilerini kendi yerine bırakmıştır.

Evet, aziz kardeşlerim, insanın kâmil manada, asıl temele inmeden sağlıklı bir hayat yaşaması mümkün değildir. Günümüzde üzerimizde oynanan oyunlara bakıldığında biz Alevilerin buna dikkat etmelerine herkesten daha çok ihtiyacının var olduğu görülür. Gerçekten bizler yetim bırakılmışız; ne Osmanlı döneminde, ne de Cumhuriyet döneminde Aleviyiz dememize dahi tahammül edilmemiştir. Yeri gelmiş katletmişler, sürgün etmişler ve tecrit ederek bizleri dağlarda yaşamaya mahkûm etmişler. Ve ne yazık ki düşmanların planı tutmuş ve bizleri Ehlibeyt öğretilerinden mahrum bırakmayı başarmışlardır. Emin olun Öz Muhammedi İslam Ehlibeyt Mektebi'dir, Aleviliktir, Caferiliktir ve adına ne dersenez deyin bu mektebin öğretileriyle donanmış her yapı ve ekoldür.

Değerli dostlarım, bundan tam on dört asır önce 610 yılında şirkin, putperestliğin bütün dünyaya egemen olduğu, mazlumların egemen sınıfların baskısı altında can çektiği, bütün insanların ümitsizliğe boğulduğu, kız çocuklarının diri diri toprağa gömüldüğü bir zamandı. Asil bir aileden gelen mert, dürüst bir insan olan Hz. Muhammed Mustafa kıyam ederek mazlumlardan yana tavır alıp adalet ve hürriyet taraftarı olduğunu, bu esaret zincirini kırmak istediğini, Allah tarafından emir alıp O'nun emirlerini insanlara iletmekle görevli son peygamber olduğunu söylemiştir.

Bu müstesna insan, Haşimoğulları kabilesinden Abdullah oğlu olarak dünyaya gelmiştir. Peygamberlik şerefine nail ol-

madan yaklaşık kırk yıllık yaşamı boyunca dürüstlüğü dillere destan olmuş, o dönemde içinde yaşadığı toplum ona Muhammed-i Emin lakabını vermişlerdi. Allah'ın salât ve selamı ona ve velayet silsilesi devam edecek olan onun tertemiz Ehlibeyt'ine olsun.

Cenab-ı Nebiyy-i Ekrem öyle bir şahsiyettir ki bütün geçmiş peygamberler onun geleceğini haber vermiş ve onların kitapları da onun geleceğini müjdelemişlerdi.

Her peygambere zamanının en üstün özellikleri verilmiş ve çok çeşitli mucizeler ile desteklenmişlerdir. Allah, Hate-mu'l-Enbiya yani son peygamber olarak Hz. Muhammed Mustafa'yı (s.a.a) görevlendirdi. Kendisinden önceki peygamberlere verilen mucizeler gibi kendi zamanında şiir ve belagat en popüler ve en gözde şeyler idi. Bu nedenle Allah Teâlâ edebiyat ve belagatin en üstünde yer alan, eşi benzeri günümüze kadar getirilemeyen ve sürekli tazeliğini koruyan mucize kitap, Kur'an-ı Kerim'i ona indirmekle destekledi. Ve herkese de buna benzer bir sure hatta bir ayet dahi olsa getirmeleri için meydan okudu. İşte Kur'an şöyle buyurur:

“Eğer iddialarınızda doğruysanız Kur'an'ın tek bir aye-tine benzer bir ayet siz de getirin, ama getiremezsiniz.”⁽¹⁾

Şimdi, bu gerçekleri yok sayarak, hakikatleri göz ardı ederek mutlu olmak ve kemali arayan bir insanın buna ulaşması mümkün müdür? Hayır, böyle bir şey asla mümkün görülmemektedir. Nemrut'a kızarak Hz. İbrahim'i, Firavun'a kızarak Hz. Musa'yı, Benî İsraîl'e kızarak Hz. İsa'yı, Ebu Cehil, Ebu Leheb ve Ebu Süfyan'a kızarak Hz. Muhammed Mustafa'yı, Muaviye'ye kızarak da İmam Ali'yi, İmam Hasan'ı ve İmam Hüseyin'i bir kenara bırakıp İslam dinini terk etmek acaba

1- Bakara Suresi, 24. Ayet

yakışık alır mı? Kötülere kızarak daha kötü olanı kabul etmek kemali arzulayan insana gerçekten de yakışmaz. Bir insan ya kendisi peygamber olmalı ya da bir peygambere tabi olmalıdır. Ya imam olmalı ya da imama tabi olmalıdır. Bunun başka türlü izahı ve imkânı yoktur.

Son elçinin risaleti, kitabı ve dini kıyamete kadar kalıcı ve geçerlidir. Bütün zaman ve mekânlara yöneliktir. Bir toplum, bir kavim ve bir yöreye has değildir. Bu bağlamda dünyanın her yerinde yaşayan herkes bu din ile bu kitap ile yükümlüdür.

İşte, bu yüce dinin kitabı hakkında insanlığın henüz kavrayıp anlayamadığı yüce insan Hz. İmam Ali (a.s) şöyle buyurmaktadır:

“Kur’an’ın zahiri güzel, batını ise çok derindir. Kur’an’ın şaşırtıcı boyutları bitmez, tükenmez tazelikler ve yeniliklerle doludur.”

İmam buyurur ki:

“Kur’an’la oturup kalkanda bir fazlalık, bir de eksiklik görülür. Bilgisi fazlalaşır, cehaleti azalır.”

İmam buyurur ki:

“Ey insanlar! Sakın Kur’an’dan ayrılmayın. Eğer ayrılırsanız yolunu şaşıranlardan olursunuz.”

Bizler kendimizi İmam Ali’ye (a.s) nispet verenleriz yani Aleviyiz. O zaman gelin hep beraber pirimizi dinleyelim, sözlerini emir olarak algılayalım ve hayatımıza geçirelim. Kurtuluşun yolu budur ve emin olun Ali’den başka kurtuluş yolu da yoktur.

İmam Cafer Sadık (a.s) buyurur:

“Ceddim Hz. Muhammed’in helal dedikleri kıyamete kadar helaldir. Haram dedikleri de kıyamete kadar haramdır.”

Resulullah buyurur ki:

“Ben yüce Allah tarafından gönderilen son elçi ve son peygamberim. Göklerle yeryüzündeki bütün mahlûkat için Allah’ın hüccetiyim.”

Yine buyurur ki:

“Ben sizin aranızda iki paha biçilmez emanet bırakıyorum. Bunların biri Allah’ın kitabı, diğeri benim itretim olan Ehlibeyt’imdir. Sizler bunlara sarıldığınız sürece asla sapmazsınız. Bu iki emanet Kevser havuzunun başında bana gelinceye kadar birbirinden ayrılmazlar.”

Bu buyruklar karşısında Aleviler adına Hz. Ali’nin (a.s) temsilî resimlerini kendilerine siper ederek Ali olmadan, Kur’an olmadan ve Ehlibeyt olmadan nasıl bir Alevilikmiş biz anlamakta zorlanıyoruz. Bu arkadaşlarımız kendilerine acıymıyorlar, bari mensubu oldukları, iddia ettikleri topluma acısinlar. Bu çok çirkin oyuna bir son versinler. En azından dürüst olsunlar ve neye tabi iseler onu zikretsinsinler de bizim mektebimizden ellerini ve eteklerini çeksinsinler.

Çünkü bizlerin inancı Aleviliğin İslam’ın özü olduğudur. İnancımızın esaslarının dördüncüsü imamet inancıdır. İmanın vazifesi Hz. Peygamber’in görevlerinin vahiy dışında tamamını kapsamakta ve onun devamı niteliğindedir. Yani peygamberlerin gönderilişlerindeki hedef ne ise imamın Allah’ın emri ile Peygamber’in bizzat kendisinin insanlara ismiyle duyurduğu ve biat aldığı kimsenin de vazifesi aynıdır.

Yüce Allah’ın elçi gönderme sebeplerden birisi de kendisinden sonra risalet görevini yüklenecek imamın kendisi gibi masum olan birinin tayin edilip tamamlanmasını gerekli kılmaktadır. Bu nedenle diyoruz ki dünyada var olan Ehlibeyt dostları gerek Kur’an-ı Kerim’in verdiği hükümlere bakarak,

gerekse Resulullah'ın hadis ve beyanlarına bakarak Hz. Peygamber'den sonra bu bahsi geçen masumiyet makamı Hz. Ali (a.s) ve onun soyundan gelen on bir imamın velayet ve imametine iman etmeliyiz.

Gerçekten imamet makamı öyle sıradan insana verilen bir makam değildir. Allah Teâlâ Hz. İbrahim (a.s) peygamber iken ona vahiy göndererek bir takım imtihanlara tabi tuttu ve o bu imtihanları başarıyla geçince ödül olarak onu ululazm yapacak olan imamlık makamıyla müjdeledi ve şöyle buyurdu: **“Seni insanlara imam kılacağım.”**⁽¹⁾ Demek ki birileri birilerine imam diyebililer; ama Allah ve Resul'ünün insanlara emanet bıraktığı imamlar, Allah ve Resul'ünün haber verdiği, işaret ettiği imamlar, On İki İmam'dır.

Çünkü Allah Resulü'nden sonra bu göreve yaşamı boyunca şirke bulaşmamış, putlara tapmamış, Allah'ın haram kıldıklarından kaçınmış olan kimseler ancak imamet makamına layık olacaklardır. Yoksa böyle değil de hayatının bir bölümünü şirk içinde müşrik olarak yaşamış olan kimselerden ne peygamber olur, ne de imam olur. Elbette hayatının belli bir bölümünü müşrik olarak yaşamış sonra iman etmiş kimseler bir takım görevlere atanabilirler ama velayet ve imamet makamına asla gelemesler.

1- Bakara Suresi, 124. Ayet

İMAM'IN HAKKI OLAN HİLAFET KARŞISINDA SESSİZ KALIŞI

Evet, aziz dostlarım, bu konuda da değişik fikirler ortaya atılmıştır. Hz. Ali (a.s) neden tekrar kılıcını çekip Allah ve Resul'ünün emri üzere hakkı olan imamet ve velayet hakkına sahip çıkmamıştır? Daha başka görüşler de öne sürenler olmuştur. Ancak bu konulara vakıf olan tarihçiler diyorlar ki, kuşkusuz Resulullah'ın (s.a.a) vefatı başta onun Ehlibeyt'i ve sevenlerini büyük sıkıntılara sokmuştur. Çünkü Resulullah'ın (s.a.a) vefatı yeni Müslüman olmuş Arap kabilelerinin tekrar cahiliye dönme ihtimali ve endişesi vardı. Diğer yandan hilafet makamının doğru olmayan ellere düşmesinin iç savaşı körükleyeceğini ve böyle bir şey bekleyenlerin arzularına ulaşmaları da muhtemeldi.

Oysa İmam Ali'ye (a.s) göre bu makam nübüvvet makamının devamı niteliğindeydi. Sırf bu gücü elinde tutmak ve bu makama sahip olmak gibi bir derdi yoktu. Elbette bu makamda bulunacak şahsın aynen Peygamber gibi vahyi uygulayan ve ondan asla ödün vermeyen bir kişilik olması gerekliydi. Hz. Peygamber'in (s.a.a) sağlığında ikilik olsa da çok dışarıya yansıtılmıyordu. Ve tüm alanlarında din ve siyaset bütünlüğü korunuyordu.

Peki, ondan sonra bu konumda olacak kişi kim olacak sorusu kaçınılmazdı? Böyle önemli bir makamı elde etmek için

gerekli koşulları kim taşımaktaydı? İşte böylesine çok önemli bir makamda Nebi'nin önemle eğitmiş olduğu şahsiyetin dışında başka biri bu makamı dolduramazdı. Çünkü bu makamda oturan kişi Müslümanların bireysel, toplumsal yaşamına hükmetmesini sağlayacaktı. Çünkü Hz. Peygamber (s.a.a) böyle büyük özelliğe sahip olan kimseyi en iyi bilen kimseydi. Bunun içindir ki, birçok yerde *“Ben kimin mevlası isem işte bu Ali’de onun mevlasıdır.”* diyerek kendisinden sonra imamet ve velayet makamının sahibini Gadir-i Hum’da olduğu gibi defalarca birçok yerde ümmetine duyurmuştur.

Bu konuyu İmam Ali (a.s) da şöyle anlatmaktadır:

“Ey insanlar! Resulullah’ın temellerini attığı bu hükümeti, onun hanedanından alıp evlerinize götürmeyin. Allah şahit olsun ki, Peygamber’in hanedanı bu işe herkesten daha layıktır. Onlar bu dinin ahkâmını çok daha iyi bilir. Ben Peygamber’in hayatında da ondan sonra da bu makama herkesten daha layığım. Ben onun vasisi, veziri, ilminin kapısıyım. Ben onu tasdik eden, ona iman edenlerin ilkiyim.”

Yine şöyle buyurmakta:

“Andolsun Allah'a ki filân, onu bir gömlek gibi giyindi; oysa daha iyi bilirdi o, ben hilâfete nispetle değirmen taşının mili gibiydim; hilâfet benim çevremde dönerdi; sel benden akardı; hiçbir kuş, uçtuğum yere uçamazdı. Hilâfetle arama bir perde çektim; onu koltuğumdan silkip attım. Düşündüm; kesilmiş elimle hamle mi edeyim; yoksa bu kapkaranlık körlüğe sabır mı edeyim? Hem de öylesine bir körlük ki ihtiyarları tamamıyla yıpratır; çocuğu kocaltır; inanan da Rabbine ulaşınca dek bu zulmette zahmet çeker.”

Bu karmaşık durum karşısında İmam Ali'nin (a.s) yegâne

gayesi bu dinin ayakta kalması, bu ezanların susmaması idi. Evet, hakkı gasp edilmişti; ama İslam'ın asılları korunmaktaydı her ne kadar bazı şeyler değiştirilse de asıllara yönelik zahirî bir tahrif söz konusu değildi. Elbette içten içe oymalar da yok değildir, ama İmam sözleriyle bunların önünü almayla çalışıyordu. Ve hiç durmaksızın hem halkın yararına, hem Ehlibeyt'in ve hem de asılların korunmasına yönelik sürekli çaba sarf ediyordu.

Bu gün buradan o güne baktığımızda İmam'ın kendisi için en zor olanı ancak İslam'ın salahına olanı tercih ettiğini ve yaptığını görmekteyiz. Elbette kılıcını çektiği yerler de olmamış değildi. Hz. Zehra'nın şehadetinden sonra kazılan kabirlerin açılması için eyleme geçildiğinde artık suskunluğu bir kenara bırakıp kabirlere el sürmenin ölümle eşdeğer olduğunu onlara bildirdi; bu ciddi direniş karşısında onlar da sus pus olup yerlerine oturdular ve İmam kılıcını tekrar kınına koydu ve suskunluğuna devam etti.

ASIL EMİR SAHİPLERİ KİMLERDİR?

Aziz dostlarım, şöyle aklıselim düşünen bir kimse haksız ve zorbaların yanında yer almaz. Sahihleri az da olsa mutlaka haklının ve mazlumun yanında yer alır. Allah buyuruyor ki:

“Onlar çoğunluk oldukları için sen onlara uyacak olursan onlar seni Allah yolundan saptırırlar; çünkü onlar ancak zan ile hareket ederler.”⁽¹⁾

Tarihe baktığımızda Muaviye gibi kişilerin yıllarca İslam'ın kökünü kazımak amacıyla savaşıklarını ve neticede de bunu başaramadıklarını görmekteyiz. Bu gibi kimselerin İslam'ı kabul etmediklerini de ayrıca müşahade etmekteyiz. Bunlar savaşlarına Hz. Ali (a.s) ile devam etmişler ve sonunda da entrikalarla Emevi saltanatını kurmayı başarmışlardır. Artık bu saltanat tarihte yerini almıştır. Hak gözüyle baktığımızda o saltanatların Muaviye gibilerine hiçbir fayda sağlamadığını dünyada kökünün kurduğunu ve ahirette de elbette ateşi ebediyen tadacağını bilmekteyiz.

Ehlibeyt kaynaklarında Cabir İbn Abdullah-i Ensari'den şöyle nakledilir. Ben Resulullah'a sordum, “Ya Resulullah Allah buyuruyor ki: **“Ey iman edenler itaat edin Allah'a, itaat edin**

1- En'am Suresi, 115. Ayet

Resul'üne, itaat edin sizden olan emir sahiplerine"⁽¹⁾ Bu emir sahipleri kimlerdir? Buyurdular ki:

"Ey Cabir! Benden sonra emir sahipleri kimlerdir sana söyleyeyim. Bunların ilki Ali b. Ebu Talip'tir, sonra oğulları Hasan ve Hüseyin'dir, sonra Hüseyin'in oğlu Ali'dir, onun oğlu Muhammed'tir, onun oğlu Cafer'dir, onun oğlu Musa'dır, onun oğlu Ali'dir, onun oğlu Muhammed'tir, onun oğlu Ali'dir, onun oğlu Hasan'dır, onun oğlu Muhammed Mehdi'dir."

Bu bilgilerin detaylarını arzu eden herkes el-Gadir ve el Mü-racaat adlı eserlerde bulabilir. Bizim bu rivayetlerin doğruluğunda en ufak bir şüphemiz yoktur. Her birinin kendi zamanının imamları olduğu henüz dünyaya gelmemişlerken isimleri bir bir zikredilmiş ve haber verilmiştir. Bu gerçek bir mucize değil de nedir? Bütün bunları üst üste koyduğumuzda Hz. Ali'yi, İmam Hasan'ı, İmam Hüseyin'i ve diğer imamlarımızı, herhangi birini diğer sahabeler ile kıyaslamak nasıl mümkün olabilir? Ayrıca sevgili Peygamberimiz (s.a.a) buyuruyor ki:

"Ali'nin velayetini kabul etmeyen aynen benim risâletimi kabul etmemiş gibidir."

Şu anlaşılıyor ki: **"Ey iman edenler! Allah ve Resul'üne ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin."** ayeti sorulduğunda Resulullah'ın bu emir sahiplerinin Hz. Ali ve onun on bir evladı olduğunu haber vermişlerdir. Resulullah buyuruyor ki:

"Ben size iki değerli emanet bırakıyorum. Bunların biri Kur'an-ı Kerim, diğeri de benim itretim Ehlibeyt'imdir."

Yukarıda itaat edin ayeti ile hadis uyum içerisinde. Ve Kur'an-ı Kerim'e itaat nasıl farz ise Allah Resulü'ne ve onun Ehlibeyt'ine itaat de aynen öyle farzdır.

1- Nisa Suresi, 59. Ayet

Bizim burada söylemek istediğimiz şey şudur ki eğer bu dini kabul ediyor isek önce dinin temel kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'i tanımak, sonra da Allah Resulü'nün emir ve yasaklarına uymak gibi bir zorunluluğumuz vardır. Bu iki ana temel ve esas olmadan doğrulara ulaşmak mümkün olmadığı gibi Allah'ın kitaplarına, ahirete ve İmam Ali'nin (a.s) ve onun on bir evladının imametlerine, velayetlerine inanmadan bu dine kâmilene tabi olunmuş olmaz.

Evet, aziz kardeşlerim, her kim olursa olsun eğer haktan ayrılır, işine geleni alır gelmeyen de yok sayarsa hem dünyada, hem de ahirette karşılığını görecektir.

Evet, can dostlarım, şu kâinatı yaratan, tüm nizamı, âlemi var eden şanı yüce yaratanımız boş bir şey yaratmamıştır. O'nun hikmetinin nişaneleri bütün varlık âleminde kolaylıkla görülmektedir. Âlemde var olan her şey, yerli yerinde ve Yaratanın kudret ve gücünü göstermektedir.

“Gökleri ve yeri yaratanın bunların benzerini yaratmaya gücü yetmez mi.”⁽¹⁾

“Ey habibim! De ki, şöyle yeryüzünü bir gezip dolaşın da bakın her şeyin nasıl yaratıldığına, şüphesiz Allah her şeye gücü yetendir.”⁽²⁾

“Ey habibim, kötülere meyledip günah işleyenler kendilerini inanıp salih amelde bulunanlarla kendi hatalarıyla ölümlerinin bir olacağını mı sanıyorlar; ne de kötü hüküm veriyorlar.”⁽³⁾

Gezin ve görün azan toplulukları, nasıl helak olduklarına bir bakın diye insanı düşünmeye çağırmaktadır. Yüce yara-

1- Yasin Suresi, 81. Ayet

2- Ankebut Suresi, 20. Ayet

3- Casiye Suresi, 21. ayet

tan bu dünyayı insanoğlu için bir sofraya gibi gerekli her şeyi hazırlamış, insanın ölümü ile de her şeyin bitmeyeceği bize bildirilmiş ve sonunda da O'na döndürüleceğimize dair şöyle buyrulmuş:

“Sizleri boşuna yarattığımızı ve bize tekrar döndürülmeyeceğinizi mi zannediyorsunuz.”⁽¹⁾

Aziz kardeşlerim, insandaki beden denilen kalıbı topraktır. Beslenmemizde toprakta biten gıdalarladır. Dünyada her şey gelir ve geçer, ama ruhlarımız Allah'ın izniyle kalıcıdır. Bakın şu ayetler adeta bunu haber vermektedir:

“Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın, onlar rablerikatındadır. Diridirler.”⁽²⁾

“Ey habibim de ki: Ölüm meleği hayatınıza son verecek ve sonra yine rabbinize döndürüleceksiniz.”⁽³⁾

Bu ayetlerin yorumunu yapan üstatlar: “Bu ayetlerde kullanılan tabirler insandaki ruhun kalıcı ve ölümsüz olduğunu, öldükten sonra her şeyin sona ermediğini söylemişlerdir. Aslında her insan bir nevi ölüm olan uykuda rüyalarıyla hemen hemen her gün bunu yaşamakta, rüya âlemindeyken kendisi çok ilginç olaylara şahit olmaktadır. Ayrıca ruhun varlığını inkâr eden olmadığı gibi dünyada ruh bilimi diye bir bilim dalının olduğu da bilinmektedir. Bunlar bize her insanın yaptıklarının karşılığının bizzat yaşayarak hesabını vereceğini bildirmektedir.

İnsan bütün vücudunu yok saysa dahi nefes alıp verdikçe kendisinin var olduğuna inanır. Bütün kalbiyle inandığı her şeyden bağımsız olarak varlığını sürdürebilmenin sebebi

1- Mü'minin Suresi, 115. Ayet

2- Al-i İmran Suresi, 169. Ayet

3- Secde Suresi, 11. ayet

ruhtan başkası değildir. Nasıl ki ruh bedeni terk ettiğinde artık ona insan demezler, onun adı meyyit ya da ceset olur. Bu da her şeyin ruha bağlı olduğunu bize göstermektedir. Sonuç olarak insan bedeninde ruhun varlığı sebebiyle yapılan iyi ya da kötü her ne ameli varsa onun hesabını verecektir.

Eğer birilerinin iddia ettiği gibi hesap günü olmazsa o zaman ne yaratanın bir manası kalır ve ne de yaratılmışların. Ve inanan bir kimsenin bunu kabul etmemesi mümkün değildir. Hz. Lokman (a.s) oğluna şöyle nasihat etmektedir:

“Oğlum, bil ki bu dünya derin bir deryadır. Nice insanlar bu deryada boğulup gitmiştir. O halde bu dünyada Allah’a inanmayı kendine gemi edin. Takvayı azık, tevekkülü de yelken et ki kurtulasın. Bil ki Allah’ın rahmeti O’nun merhametindendir. Bil ki şayet helak olursan bu da senin kendi günahlarındandır. İnsanın en zor anları dünyaya geldiği gün, öldüğü gün ve dirileceği gündür.”

Aziz kardeşlerim, bütün bunları niçin anlatıyorum, burada başta Kur’an-ı Kerim’in, On Dört Masum-ı Pak’ın buyruklarının gölgesinde açıklamalar yapmaya çalışmaktayız. Biz Aleviler pireye kızıp yorgan yakmamalıyız. En iyi hakkı biz yaşamak zorundayız. Çünkü biz İmam Ali’nin (a.s), Ehlibeyt’in izindeyiz. Bunu yapmayacak olursak, bu gün birilerinin yaptıkları gibi o Alevilik sadece bir isimden öteye gitmeyecek ve bu da bize hiçbir şey kazandırmayacaktır. Kuru bir isimden olan Aleviliğin ne Allah yanında ne de On Dört Masum yanında bir değeri olmayacaktır.

Pak İmamlarımızın tamamı, akıllı insan, Allah’a inanan kimsedir. Bir kişi İmam Cafer Sadık’a (a.s) sorar ki “Ey Peygamber evladı, siz böyle diyorsunuz da peki bu Muaviye’deki akıl değil de ne idi?” Bütün ömrü İslam ordusuyla savaşmakla geçen Muaviye ben İslam’ı kabul ettim dedikten sonra da İmam Ali ve İmam Hasan ile savaştı. Sonra oğlu Yezid’i yerine tayin

etmeyi başardı ki Kerbela musibetinin de temelini atıp gerçekleşmesini sağlamış oldu. İmam Cafer Sadık (a.s) bu soruya şöyle cevap verdi buyurdu:

“Muaviye’de olan akıl değildi. Onun yaptıkları kurnazlıktı. Hem dünyasını berbat etti ve hem de ahiretini.”

Bakın İmam Muhammed Bakır (a.s) buyurur ki:

“İnsanın işlediği hayırlar daima kendisiyle birliktedir. Bir an olsun onlardan ayrı kalmaz. Neticede dünyadayken bütün yaptıklarının kayıtlı olduğu kitap kendisine gösterilir.”

Bakın marifet ve ilmin babası İmam Ali (a.s) meşhur Kumeyl duasında rabbine şöyle yakarmaktadır:

“Ey Allah’ım, senin her şeyi kaplayan rahmetin hakkına! Her şeye üstün geldiğin gücün hakkına! Önünde hiçbir şeyin duramadığı izzetin hakkına! Her şeyi aydınlatan cemalinin nurun hakkına! Ey nur! Ey kuddüs! Ey ilklerin ilki! Ey ahirlerin ahiri olan Allah’ım! Benim ismet perdesini yırtan günahlarımı bağışla. Kötülüklere yol açan günahlarımı bağışla. Nimetleri değiştiren günahlarımı bağışla. Duanın icabetini önleyen günahlarımı bağışla. Kiramen kâtibin meleklerine kaydetmelerini emir buyurduğun bütün günahlarımı bağışla.”

Buradan bizler şunu anlıyoruz; başta Hz. Ali (a.s) olmak üzere On İki İmam’ın tamamı ahiretin var olduğunu, tüm insanların dünyada yaptıkları hayır ve şerrin hesabının mutlaka sorulacağını hem kendileri böyle bilerek yaşamışlar ve hem de sevenlerine bildirmişlerdir. Bana göre bütün bunlar hakkın tam özüdür. Peygamberlerin, imamların sözlerinin üstünde, Allah’ın kelamının dışında söz yoktur. Allah-u Zülcelâl insana iradeyi cüziye diye bir tercih hakkı da vermiştir. İster inanırsın, yok eğer istemezsen inanmazsın, ama bunun getireceği sonuçlara da katlanırsın. İşte efendim evet peygamber-

ler, imamlar, evliya ve ermişler öyle diyorlar da beri tarafta evrimciler, materyalistlerin kendi mantıklarına göre akılcılık-tan söz edenler de yoktur diyorlar. Burada tercih hakkı senindir. Ya hakkın yanında olacaksın, yaratıcı olmadan hiçbir şey var olmaz diyeceksin ya da nefsinde hoşuna giden kolay tarafı seçeceksin.

Bir kişinin sırat köprüsüyle ilgili sorusuna İmam Cafer Sadık (a.s) şöyle buyurur:

“Sırat ya da sırat-ı müstakim insanı Allah’ı tanımaya götüren yoldur. İki sırat vardır, biri dünyada diğeri ise ahirettedir. Dünya sıratı emirlerine itaatin farz olduğu imamlardır. İmamını tanıyan, onların hidayetine uyan kimse, cehennem üzerindeki köprü olan sıratı geçebilir. İmamını tanımayanlar ise o sıratı geçemeyecektir.”

Bazı kaynaklarda Fatiha Suresi’nde **“Ya rabbi, bizi doğru yolu ilet.”** ifadesindeki doğru yoldan maksat, başta İmam Ali (a.s) ve Ehlibeyt İmamları’dır. Bir başka rivayet göre ise sırat köprüsünün üzerinde İmam Ali (a.s) duracaktır. İmam Ali’den (a.s) helallik alanlar cennete, alamayanlar ise cehennemdedirler. Birilerine bütün bunlar çok abartılı gelebilir, ama bütün kaynaklarda var olan ittifakla kabul edilen Resulullah’ın şu hadisi bütün bunları doğrular niteliktedirler. Buyuruyorlar:

“Benim itretim Ehlibeyt’im aynen Nuh’un gemisinin misalindedirler. Nuh’un gemisine binenler kurtuldular, binmeyenler helak oldular.”

Bu da şunu gösteriyor ki bu dini Ehlibeyt’e dönerek yaşamadan bu din hakkıyla yaşanmış olmayacaktır.

İmam Muhammed Bakır (a.s) buyuruyor ki:

“Biz Allah Teâlâ’ya giden apaçık doğru yoluz. Biz Allah’ın kullarına bağışladığı nimetlerdeniz.”

İmam Cafer Sadık da (a.s) buyuruyor ki:

“Doğru yol, imam olarak bizi tanımak, bizim yolumuzda gitmektir. Sırat-ı müstakimden maksat, ceddîm İmam Ali’dir (a.s) ve sonra da o nesilden gelen bizleriz.”

Dostlarım, Hz. Peygamber (s.a.a) buyuruyor ki:

□ “Ey Allah’ın kulları, bilin ki sizler hasta misali, âlemlerin Rabbi de tabip gibidir. Hastanın yararı tabibin tedbirine, bildiğine uymaktır. Nefsinin istediğine uymak değildir. Öyleyse siz de Allah’ın emirlerine teslim olun ki böylece kurtuluşa eresiniz.”

□ “İyi bir insanın on tane ameli vardır. Allah için sever, Allah için buğzeder, Allah için arkadaş olur, Allah için kızar, Allah için razı olur, Allah için çalışır, Allah için ih-sanda bulunur, Allah için ibadet eder, Allah için iyilikte bulunur.”

□ “Kim Allah için kırk gün ihlasla amel ederse onun için hikmet çeşmeleri kalbinden diline dökülür.”

□ “Bilin ki Allah Teâlâ, şekillerinize ve mallarınıza bakmaz. Ancak kalplerinize ve amellerinize bakar.”

İmam Ali (a.s) buyuruyor ki:

“Allah’ın dinini kötü işlerle tanımayın. O’nu hakkın nişaneleri ile tanıyın. Eğer hakkı tanırsanız hakka uyanları da tanırsınız.”

□ “Sakin Allah’tan başkasına köle olma. Çünkü Allah seni hür olarak yaratmıştır.”

□ “İyi insan ile kötü insan senin yanında aynı değerde olmasın. Çünkü bu davranış iyileri iyilik yapmaktan soğutur, kötülerini de kötülük yapmalarında cüretkâr kılar.”

□ “İnsanlar dünyalarını düzene sokmak için dinlerini terk

ettiklerinde Allah da onları daha zararlı bir musibete uğrattır.”

□ “Amelsiz dua eden, yaysız ok atmak isteyen kişiye benzer.”

Hiz. Fatımatu’z-Zehra (s.a) buyuruyorlar:

“Allah, kullarını gazabına duçar olmaktan korumak, onların cennetine sokmak için kendisine itaate mükâfat vermedi, isyan edeni ise cezalandırmayı takdir etmiştir.”

İmam Hasan (a.s) buyuruyorlar:

□ “Tekebbür, kibir imanı yok eder. Tamahkârlık insanın düşmanıdır. Çekememezlik, haset kötülüklerin rehberidir.”

□ “Ahmak kimse malından, aptallık eden de namusunda gevşeklik eden kimsedir.”

İmam Hüseyin (a.s) buyuruyor ki:

□ “İnsanların çoğu dünya kuludurlar. Din ise sadece dillerinde dolaşır. Şayet dinin sayesinde geçimlerini sağladıkları müddetçe onu savunurlar. Zorluklarla imtihan edildiklerinde o zaman dindarlar azalır.”

□ “Özür dilenecek hareketten kaçın. Çünkü mümin kişi ne suç işler ve ne de özür diler. Ama münafık her gün suç işler ve her gün özür diler.”

İmam Zeynelabidin (a.s) buyuruyor ki:

□ “Ey insanlar! Niçin yaratıldığınızı düşünün ve o yolda amel edin. Çünkü yüce Allah, sizleri boşuna yaratmamıştır.”

□ “Yaptığın günaha sevinme. Çünkü günaha sevinmek onu yapmaktan daha kötüdür.”

Resulullah’ın (s.a.a) sahabelerinden Cabir b. Abdullah Ensari, İmam Muhammed Bakır’a (a.s) kadar yaşamıştı. İmam’a

(a.s) dedesinin selamını ilettikten sonra şöyle arz eder: “Ey Peygamber’in evladı, sizleri dil ile sevdiğini söylemek yeterli midir?” İmam (a.s) buyurdu ki:

“Andolsun ki yeterli değildir. Allah’a andolsun ki bizleri sevmiş olmanın şartı Allah’tan korkan ve O’na itaat eden-den başkası değildir.”

İmam Cafer Sadık (a.s) buyuruyorlar:

□ “Kim bir Müslüman kardeşini kötü bir işte görürde gücü yettiği halde onu o işten alıkoymazsa ona ihanet etmiş olur.”

□ “Bir insan günaha gizli olarak mürtekip olursa yalnız kendisine zarar verir, ama aşikâr olarak yaparsa topluma da zarar verir.”

İmam Musa Kâzım (a.s) buyuruyorlar:

“İnsanların en değerlisi dünyayı kendine üstünlük ölçüsü saymayan kimsedir. Bedenlerinizin pahası cennettir. Öyle ise onu ucuza satmayın. İnsanlar bilmedikleri yeni günahlar icat ettikçe Allah da onlara yeni bilinmedik belalar gönderir.”

İmam Rıza (a.s) buyuruyorlar:

“İman, farzları yerine getirmek, haramlardan kaçınmak, dil ile ikrar etmek, kalp ile inanmak, inandığına amel etmektir.”

İmam Muhammed Taki (a.s) buyuruyor ki:

“Ey insan! Bil ki sen Allah’ın görmediği bir yere gidemezsin. Öyleyse nasıl bir halde olduğuna dikkat et.”

İmam Ali Naki (a.s) buyuruyor ki:

“Hayırdan daha hayırlı o hayrı yapandır. Güzel sözden

daha güzeli onu söyleyendir. İlimden daha değerli olanı onu taşıyandır. Kötünün daha kötüsü onu işleyendir.”

İmam Hasan Askeri (a.s) buyuruyor ki:

“İyilerin iyileri sevmesi iyilere sevaptır. Kötülerin iyileri sevmesi iyilere fazilettir. Kötülerin iyilere düşman olması iyiler için ziynettir. İyilerin kötülere düşmanlığı kötülere zillettir.”

İmam Muhammed Mehdi (a.f) buyuruyor ki:

- “Bilin ki gerçekten hak bizimledir. Bizden başka hakkın kendisinde olduğunu söyleyenler yalancıdır.”
- “Benim gaybetimden faydalanmak bulutların arkasında kaybolan güneşten yararlanmak gibidir.”

Evet, aziz dostlarım, güzel ülkemın güzel insanları buraya kadar denizden bir katre misali bir şeyler anlatmaya çalıştık. Bundan maksadımız birilerini kırmak ve incitmek değildir. Ne yazdıysam Allah rızasını gözetleyerek yazdım. Her zaman hakkı üstün tutmaya gayret gösterdim. Belki benim anlatımım iyi olmadıysa da sizlerin çok daha iyi anlayacağınızı umarım.

Salam olsun Hasan ve Hüseyin’in babasına, bilginlerin, şairlerin efendisine, doğduğun güne, inandığın güne, cihat ettiğin güne, dua ettiğin anlara, sabır ettiğin zamanlara, Peygamber’in ölüm yatağına yattığın güne, Allah’ın sınırlarını koruduğun güne, kadere razı olup şehit edildiğin güne, tekrar dirileceğin güne, sana uyanları nimetler cennetine ulaştıracağın güne.

Evet, dostlarım Allah (c.c) bizleri şefaattlerinden mahrum etmesin. Hatalarımız olmuşsa affola der, Allah’a emanet olun dileklerle.

Allah emretmiştir bu güzel dini
Bu dine ilk uyan Ali'dir Ali
Resul-ü Ekrem (s.a.a)'e inmiştir Kur'an
Kur'an'ı yazan da okuyan da Ali'dir Ali

Müşrikler Muhammed'e tuzak kurdular
Bir yere toplanıp hep bir oldular
Bu gece bu iş bitsin dediler
O gece yatakta yatan da Ali'dir Ali

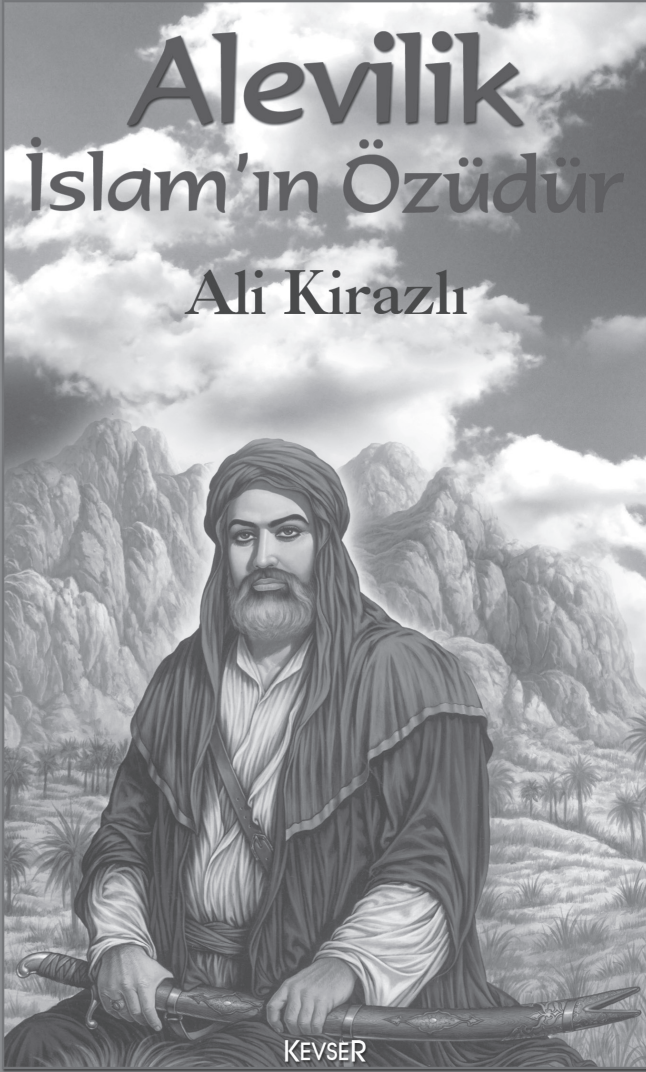
Uhut'ta üşüştüler en Nebi'nin başına
Zarar verdiler onun mübarek dişine
Yetiş "Ya Ali Edrikni" deyişine
İmdada yetişen de Ali'dir Ali

Hendek'te Abdevid'in başını vuran
Hayber'de kalenin kapısını kıran
Dört kitabı okuyup ezberden bilen
İsm-i azam duasını bilen de Ali'dir Ali

Mescid-i Harem'de dünyaya gelen
Muhammed Mustafa'ya gönlünü veren
Yedi yıl onunla ilk namaz kılan
Zülfikar'ın sahibi de Ali'dir Ali

Kirazlı'yım Ali'ye olayım kurban
Yaram çok derindir bulunmaz derman
Mülcem oğlu Muradi'ye verdiler ferman
İslam için mazlum ölen de Ali'dir Ali

Değerli yazarımızın bu kitaplarını okudunuz mu?

Ali Kirazlı

gelin canlar
bir olalım

KEVSER

Ben Bir Aleviyim...

Ali KIRAZLI

KEVSER

ALİ KIRAZLI

EHL-İ BEYT'E DOĞRU

